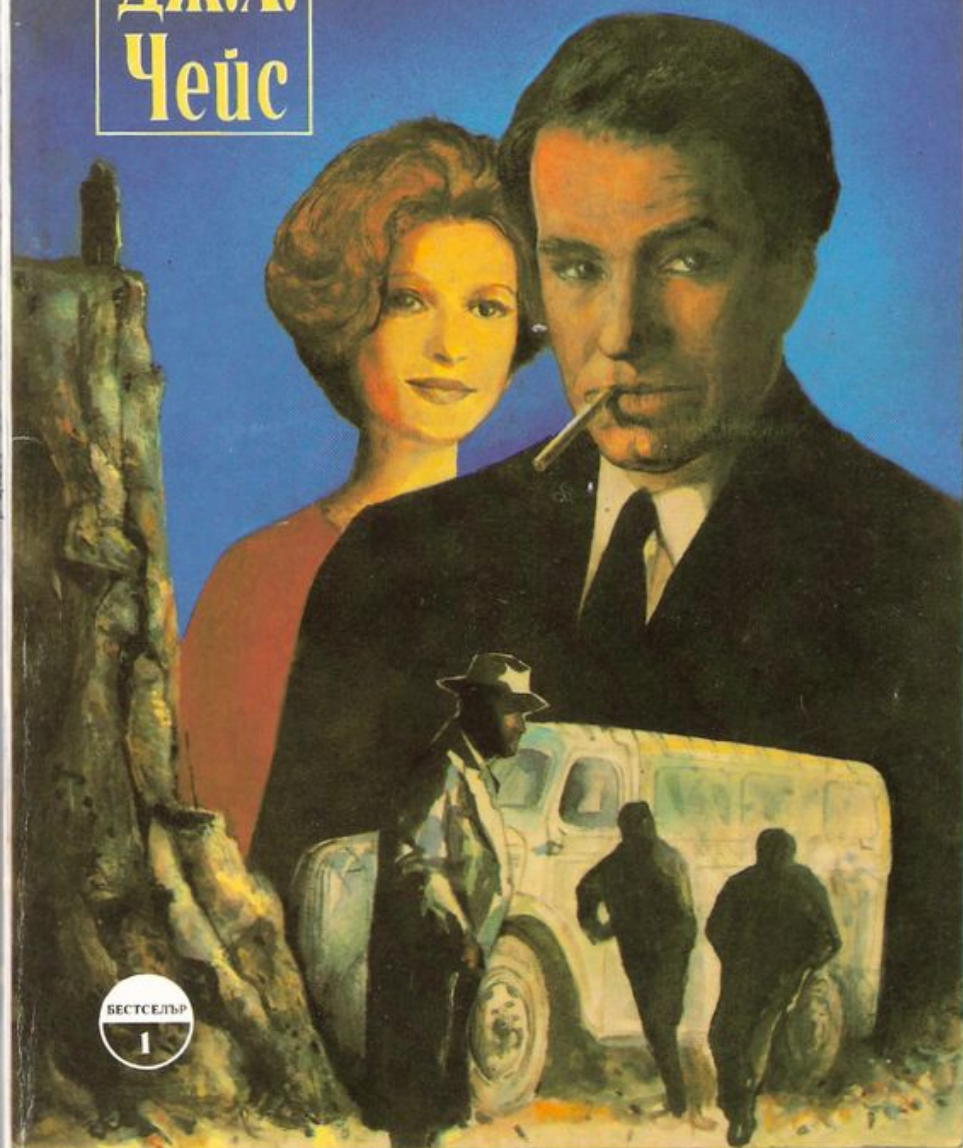

СВЕТЪТ Е В МОЯ ДЖОБ

Дж.Х.
Чейс

БЕСТСЕЛЪР

1

Джеймс Хадли Чейс

Светът е в моя джоб

ГЛАВА I

Около една маса, по която се търкаляха карти за игра, жетони за покер, два догоре пълни пепелника, чаши и бутилка уиски, бяха седнали четирима души.

Стаята беше потънала в полумрак, само върху масата падаше директно светлината от една лампа със зелен абажур. Облак от пушек се вдигаше във въздуха и се разстилаше като покривка, преди да изчезне в мрачината.

Морган, здравеняк със студени, бдителни очи и тънки устни, свали четири попа на масата и барабанейки по нея се облегна на стола. Другите останаха за миг смаяни, после, ядосани свалиха картите си.

Джино, от истинското му име, Джузепе Мандини, кръгъл като топка, с черни и къдрави коси, леко посребрени около слепоочията, с мургав тен и малък орлов нос, с ядовита усмивка, запрати с едно движение жетоните си пред Морган:

– Ето ме на сухо! – обяви той. – Страшен късмет! През цялата вечер най-добрата ми карта беше деветка!

Ед Блек поигра за миг с жетоните, подредени на купчина пред него, после отдели четири и ги бутна към Морган. Едър, рус, силно загорял от слънцето, той притежаваше тази малко перверзна хубост, която се харесва на жените, но дразни доверието на мъжете.

Беше облечен в безупречен костюм от сив фланелен плат и носеше връзка, украсена на ръка с жълти ивици върху бутилковозелена основа. Той бе най-елегантният от четиримата. Четвъртият играч се наричаше Алекс Китсън. Той беше най-младият: двадесет и три годишен, със солидна конструкция, имаше кестеняви коси, изпъкнали скули, със сплескан нос на професионален боксьор, а мрачните му очи изглеждаха спокойни. Носеше риза с отворена яка и панталон от черен велур.

– Аз също! – обяви той. – Имах четири дами и вярвах, че...

Той спря, забелязвайки, че другите двама не го слушат, а гледат Морган със съсредоточен вид.

Последният подреждаше грижливо жетоните, които токущо беше спечелил. Една цигара висеше на ъгъла на тънките му устни. Тримата чуваха ясно неговото бързо и равномерно дишане. Когато подреди жетоните по вкуса си, той вдигна глава и разходи бавно погледа си на влечуго по лицата им.

Нетърпелив, Блек наруши мълчанието:

– Какво ще кажете за двеста хиляди долара, момчета?

Другите трима се вцепениха. Познаваха от доста време Морган и знаеха, че той не се шегува по такъв повод.

– Повтори да видим ... – заекна Джипо, навеждайки се напред.

– Двеста хиляди долара на всеки – повтори Морган наблягайки на последната дума. – Но няма да е лесно.

Блек взе пакет цигари. Извади една и започна да я мачка между пръстите си, като гледаше замислено Морган.

– Искаш да кажеш, че общо има осемстотин хиляди? – запита той.

– Един милион – поправи го Морган. – Разделен на пет, ако вие и тримата участвате в удара.

– Пет? Кой е петият? – запита живо Блек.

– На това ще се върнем по-късно – отговори Морган. Той бутна стола и се надигна. С ръце, поставени върху масата, той се наведе напред. Слабото му лице беше сгърчено.

– Един голям удар! Не е лесно, но струва един милион долара. Мангизи, които можете да си сложите в джоба, без да ви парят. Най-големите банкноти са по десет долара. Но не си правете илюзии, ще бъде тежко!

– Двеста хиляди долара? – повтори Джипо с отворени уста. Нима има толкова мангизи по света?

Морган се усмихна. Изражението му напомняше на изгладнял вълк.

– Това е един голям удар – повтори той. – С всичките тези мангизи вие ще бъдете крале!

– Остави ме да отгатна, Франк – каза Блек. – Аз се обзалагам, че ти си помислил за заплатите на „Центъра за изследване на прибори с телеуправление“.

Морган седна с усмивка и се съгласи, кимвайки с глава.

– Не си глупав, Ед. Имаш право. Какво ще кажеш за това? Заплатите са точно един милион. Само че на дребно Да ги вземем за нас!

Той издържа, без да мръдне погледа на Китсън, който го наблюдаваше със страх.

– Добре ли чу, малко момче? – каза той. – За нас да ги вземем!

– Ти да не си луд? – извика Китсън, свивайки големите си юмруци.
– Ако има някой удар, който не бива да се прави, Франк, това е този. Аз зная какво говоря.

Морган се усмихна снизходително, като възрастен пред глупостта на едно хлапе.

Той изгледа Блек, знаейки, че ако тази работа му харесва, не всичко е загубено. Блек беше мозъка на бандата. Колкото до гамена Китсън, той щеше да се оправи. Знаеше да си служи с юмуци и да шофира кола, но глава – никаква! Ако Блек считаше удара за неизпълним, Морган трябваше да прецени отново въпроса.

– Какво ще кажеш за това. Ед?

Със смръщени вежди Блек запали цигарата си.

– Това е удар, който нищо не ми говори, въпреки всичките мангизи, които могат да се вземат, но ако имаш някаква идея, аз те слушам.

Такъв си беше Блек. Той не се ангажираше никога, без да познава всички детайли на проблема.

Дебелият Джипо се оживи, гледайки притеснено ту Китсън, ту Морган.

– Какво толкова трудно има в това бачкане?

Морган посочи Китсън с повелителен жест:

– Ти трябва да ги осведомиш, малко момче! Ти трябва да знаеш. Ти си работил във фирмата.

– Казваш, че съм осведомен! Това е действително гнила работа. Ако някой е достатъчно откачен да вземе въпросните мангизи, той се хвърля в устата на вълка.

Китсън остави погледа си да броди по тримата си по-възрастни компаньони притеснен да им говори с такъв авторитет и чувствавайки се съвсем неловко.

– Това не са шеги – подхвана той. – Компанията за блиндиращи фургонове „Уелинг“ е отлично екипирана, за да предотврати всякакъв удар. Тогава работех на заплата и затова го зная. Както токущо го каза Франк, по това време аз бачках за обществото.

Джипо прекара ръка през лицето си и се обърна към Морган със смръщени вежди.

– Но ти знаеш един начин, нали Франк? – попита го той.

Последният не му обърна внимание. То гледаше втренчено Китсън.

– Хайде, малкия – каза той. – Слушам те! Обясни ни защо е толкова трудно.

Китсън взе един от жетоните на Морган и започна да го върти между едрите си пръсти, без да изпуска човека от очи, със загрижено чело.

– Аз бях още в агенцията, когато доставяха новия блиндиращ фургон. Преди това те имаха един вид кутия за сардини, която трябваше да се конвоира от четирима мотоциклетисти. Но новият фургон няма

нужда от ескорт. Той е действително най-доброто, което може да се направи в тоя бранш. Те са толкова сигурни в тяхната машинка, че даже не осигуряват повече товара.

– Какво му е толкова особеното на този фургон? – попита Морган.

Китсън прекара ръка в косите си. Макар, че вече се страхуваше да говори, той бе решил поне веднъж да докаже на Морган, че се лъже и че неговият удар е нереализуем. Досега имаше доверие в Морган. От шест месеца, откакто с другите създадоха екип, те бяха успели в няколко хубави удара. Не много плодотворни, може би, но без рискове и всеки път Морган беше мозъка на експедицията.

Китсън се съгласяваше на драго сърце, че двеста хиляди долара бяха сума, но защо да се мисли за това?. Морган смяташе, че бе добре тези мангизи да се вземат, но той си слагаше таралеж в гащите!

– Хайде, синко? – намеси се Морган с подигравателни очи. – Какво толкова необикновено има този фургон?

Китсън пое дълбоко въздух.

– Няма начин да се приближиш до него, Франк – каза той. Толкова много искаше да го убеди, че гласът му трепереше. – Блиндажът на фургона е от специална сплав срещу куршуми. Не може да се пробие. Може би ще може да се стопи, ако се подложи на силно и продължително нагорещаване, но за това ще се искат часове или даже дни. Най-здравото във фургона е вратата. Ключалката има часовников механизъм и при натоварен фургон се блокира. Карайки бързо, за три часа трябва да се стигне до „Центъра за изследвания“. Системата с часовниковия механизъм освобождава ключалката четири часа, след като фургонът е напуснал агенцията. Това дава време на шофьора, да се върне обратно в случай на задръстване или повреда.

Той постави жетона на масата и погледна другите двама, които го слушаха наведени напред, със съсредоточен вид.

– На бордното табло има едно копче, което командва ключалката, така че ако има опасност, шофьорът само натиска бутона и спира часовниковия механизъм.

– И тогава, какво става? – запита Морган все така иронично.

– Веднъж натиснато копчето, никой не може да отвори вратата, докато часовниковия механизъм не се задейства, а това е работа на техник. – Китсън запали цигара и изпусна пушека през разширените си ноздри. – И това не е всичко. Те имат във фургона радиопредавател. Когато са на път за Центъра, те постоянно са във връзка с агенцията.

Той забеляза, че Морган го гледа с насмешлива усмивка и пренесе

вниманието си върху Джипо, към когото се обърна директно:

– Слушай, да предположим, че някой откачен се опита да атакува фургона. Да предположим, че той блокира пътя и принуждава фургона да спре... Автоматично шофьорът и пазачът пристъпват към действие. Шофьорът натиска копчето и блокира ключалката. Пазачът натиска друго копче и стоманени капаци закриват стъклата. Фургонът става херметичен сандък. Накрая, когато е натиснато последното копче, радиото започва да излъчва продължителен сигнал, който всички полицейски коли, снабдени с приемателен пост, могат да хванат и където и да се намира фургонът, те ще го открият. Веднъж, след като са натиснали трите копчета, типовете могат само да си въртят палците в стоманената си кутия и да чакат помощ. – Той нервно изтърси пепелта от цигарата си. – Аз казах веднъж и сега повтарям: никой не може да ограби тези фурго-ни! Те са защитени.

Джипо се почеса по тила и изведнъж лицето му прие отегчен вид. Алекс беше взел няколко карти и ги почукваше машинално, с очи вперени в Морган.

– А шофьора, а пазача? – попита Морган. – Има ли начин за контакт с тях?

– С тях? С тези двамата? Ти си луд!

В очите на Морган блеснаха зли пламъчета.

– Поставих ти въпрос – каза той. – Опитай се да го асимилираш и не питай дали съм луд? Това не ми харесва.

– Не се дразни. Франк – намеси се Блек с помирителен глас, виждайки ядосания му вид. – Момчето не се защитава зле... Поне изглежда, че знае за какво говори.

Морган се захили.

– Да, ще видим това – каза той, обръщайки се към Китсън. – Тогава, обясни ми защо не можем да ги имаме тези две момчета?

Китсън започваше да се изпотпява. Малки капки пот проблясваха на силната светлина по сплескания му нос.

– Аз работех с тях – заяви той, издържайки погледа на Морган. – Познавам ги. Шофьорът се нарича Дейв Томас, а пазачът – Мик Дърксън. Те са упорити и хитри, добри стрелци. Още повече, ще знаят, че имат право на премия от по десет хиляди долара на човек, ако предотвратят евентуален удар. Знаят също, че няма начин да се нападне фургонът, за да се задигнат заплатите. Трябва да се съвсем смахнати, за да тръгнат с нас и да загубят стабилното си и добре платено място. Те двамата не са новаци. Ще си дадеш веднага сметка за това, ако имаш

работа с тях.

Джипо се намеси.

– Ако това е така, аз се оттеглям от състезанието. Съгласен съм, че е добре да се вземат два големи стоака, но каквато и да е сумата, ако не сме там да се Възползуваме, това никога няма да стане.

Морган се усмихна.

Джипо беше фаталист. Той имаше качества, но дързостта и постоянството не му бяха присъщи. Малко ключалки можеха да устоят на неговите ловки ръце. През време на своята дейност той беше успял до отвори голям брой каси, на вид осигурени срещу взлом, но винаги бе оперирал на спокойствие. Никога не бе работил на педал, а Морган знаеше, че в проектирания удар ще се наложи да упражнява своето изкуство при най-тежки условия. Той наложи да упражнява своето изкуство при най-тежки условия. Той му имаше достатъчно доверие, за да мисли, че ще трябва накрая да го убеждава, но това не стигаше. В критичния момент, когато заровеите бъдат вече хвърлени и когато стане напечено, съдбата на начинанието щеше да зависи от ловкостта на Джипо. Ако неговите нерви не издържат, всичко щеше да бъде загубено.

– Не се безпокой! – каза той, поставяйки ръка върху рамото на Джипо. – Откакто ние четиримата сме заедно, аз винаги съм ви намирал хубава работа, нали?

Джипо се съгласи с кимване. Другите чакаха с очи, вперени в Морган.

– Не бяха последователни удари, – подхвана Морган – но това не пречеше никога да не липсват мангизи. – Само че, това ще свърши, щом ченгетата ни забележат. Не може да се работи „на дребно“, без да се привлече вниманието. Мисля, че е време да се опита голям удар, вземаме пакета разваляме сдружението и всеки отива по пътя си. С двеста хиляди долара ще има с какво да се забавляваме. Ще бъдем крале! Ударът е реализуем, всичко е въпрос на подготовка. Съгласен съм, че ще е трудно. Китсън ни осведоми за някои неща. Това, което той каза, е точно така, с изключение на една подробност. – Морган огледа внимателно тримата и констатира, че Джипо имаше неспокоен вид, че Китсън изглеждаше упорит – той забрави да каже, че този фургон е от пет месеца в действие и всички са убедени, че е неуязвим. Всички, включително Китсън, са убедени, че никой разумен тип няма да рискува да го атакува. Когато човек започва да мисли така, сваля гарда и забравя да си пази брадата. Един добър ъперкът от дясно и ето ви, в крайна сметка, на пода.

Той използваше умишлено жаргона на бокса, за да събуди интереса на Китсън. Имаше нужда от него, както и от Джипо. Даде си сметка, че неговото лукавство бе донесло плодове и че Китсън имаш повече, заинтригуван и по-малко упорит вид.

– Всичко, което ви каза Китсън по повод на фургона, аз го прочетох преди месеци във вестника – продължи Морган. – Тези глупаци са толкова горди с фургона си, че са му направили една чудовищна реклама. Те са убедени, че той е неуязвим и го описват надълго и нашироко с надежда да привлекат клиенти в своята агенция. Откакто прочетох тези неща, нещо ме чукна по главата. Това може да се направи при условие, разбира се, че вие сте с мен. Очевидно, трябва да се внимава, но не забравяйте, че има за всеки по двеста пачки.

Блек смачка цигарата си, за да запали друга почти веднага. Той фиксираше Морган с полузатворени очи.

– И така, ти имаш план? – запита той.

– Да. – Морган запали цигара и изпусна дима към Джипо. – Имам план. Във всеки случай, имаме много време да мислим за това. През следващите пет години този фургон ще транспортира всяка седмица по един милион долара в Изследователския център. Аз признавам, че те са осигурени добре, в случай на сериозен удар, но от седмица на седмица тяхното внимание ще намалява. Ще станат по-малко бдителни, тогава ще нападнем и ще успеем.

– Е! Минута! – извика Китсън със зачервено лице. – Всичко това са приказки. Колко време е нужно да се натисне едно копче, даже когато си полузамаян? Две секунди! Значи шест секунди, за трите копчета. И изведнъж, фургонът се превръща в стоманена костенурка, а после никой не може да го атакува. Ти си Въобразяваш, може би, че ще спреш фургона, ще отвориш Вратата и ще Видиш сметката на шофьора и пазача за десет секунди? Хайде, ти бълнуваш! Вземаш желанията си за реалност!

– Наистина ли? – каза Морган иронично.

– Знам какво говоря! Ти спиращ фургона, но преди да можеш да се приближиш, блиндираните капаци ще бъдат свалени, ключалката – блокирана, а радиото ще предава сигнали за тревога.

– Сигурен ли си в това? – повтори Морган, и гледайки насмешливата му усмивка, на Китсън му се прииска да го удари.

– Във всичко, което казах, съм напълно сигурен и каквото и да измислиш, не ще ме накара да променя мнението си – възрази Китсън, овладявайки яда си.

– Ти не искаш ли да млъкнеш за миг, та Франк да ни изложи идеята

си? – каза Блек. – Ако се мислиш за по-хитър от него, защо не поемеш ръководството на екипа?

Китсън се изчерви силно, повдигна рамене с ядосан вид и седна във фотьойла си. Той хвърляше към Блек и Морган злобни погледи.

– Добре! Но ви казвам, че това не може да се направи.

Блек се обърна към Морган.

– Хайде, обясни ни как мислиш да действуваш, Франк?

– Вчера аз разучих маршрута от агенцията до Изследователския център – започна Морган. – Това прави доста километра по националния път, тридесет километра по второстепенния, петнадесет километра по междуселския път и четири – по частния път, обслужващ Центъра. Това, което търсих, беше едно място, където може да се заклеци фургона̀т. По националния път и дума да не става, по второстепенния – също. Движението е еднакво интензивно и по двата. Частният път е пазен ден и нощ и там не трябва да се мисли за това. Остава междуселският път. Морган остави пепелта на цигарата му да падне, присви черните си очи и погледна тримата мъже, които бяха насреща му. – Той е дълъг петнадесет километра. На четири километра от връзката му с националния път има друг, който води към националния. Това е този път, по който карат почти всички коли, а те не са много на брой. Пътят върви край оградата на Изследователския център. Той е най-добър и най-кратък. Но ако се продължи по първия път, може да се стигне на около три километра от входа на Центъра до две големи скали от двете страни на пътя, които оформят една гърловина. Наоколо има само храсти и гъсталаци. Това е идеално място за засада.

Блек се съгласи с кимване.

– Това е вярно – каза той. – Аз самият карах по този път и насмалко щях да си счуя главата на това място. Ако се вземе завоя малко по-бързо, внезапно се стига гърловината. На това място стават толкова инциденти, че трябва да се постави надпис.

– Точно – подхвърли Морган. – Добре! Представете си ги двамата в техния фургон. През този сезон трябва да е ужасна горещина в кабината. Момчетата са минавали стотици пъти по този маршрут, те са обръгнали и са готови... Добре! Те пристигат до гърловината... В момента, когато влизат в завоя забелязват една смачкана кола срещу скалата, встрани от пътя. Една жена, покрита с кръв и на вид лошо ударена, лежи на средата на пътя. – Той се наведе напред с очи, вперени в Блек. – Кажи ми, какво ще направят нашите добри момчета? Дали ще минат през тялото на тази жена или ще спрат, за да видят какво е състоянието ѝ?

Блек се усмихна широко на Китсън.

– Чуваш ли това, глупако? – подхвърли той. – Той бълнува, може би?

– Какво ще направят те? – повтори Морган, докато Китсън се Въртеше на стола си със зачервено лице.

– Те ще спрат – каза Блек. – Мисля, че единият ще слезе от фургона, а другият ще повика помощ по радиото. Поне, ако са толкова предпазливи, колкото претендира Китсън.

Морган погледна към Китсън.

– Какво ще кажеш за това? Какво мислиш, че ще направят те?

Китсън се поколеба, после вдигна рамене.

– Мисля, че Ед има право – промърмори той против волята си. – В подобен случай Дърксън ще слезе от фургона, а Томас ще остане на мястото си. Дърксън ще прегледа жената, за да види до каква степен е засегната, ще я вдигне от средата на пътя, после ще се качи във фургона, за да повика помощ по радиото. След това те ще продължат пътя си, оставяйки на линейката грижата да вдигне жената.

– О.К., това мисля и аз – каза Морган и не си направи труда да попита за мнението на Джипо. Джипо рядко имаше интересно мнение, освен когато се отнасяше до отварянето на някоя каса или ключалка, особено неподатливи. – Ето, впрочем, ситуацията – продължи Морган. – Един от пазачите е слязъл от фургона, другият е останал вътре. Сега, аз те слушам – погледна Китсън в очите и продължи. – Мислиш ли, че в подобен случай, шофьорът ще реши да блокира часовниковия механизъм на ключалката и да свали стоманените капаци върху предното и страничните стъкла?

Китсън извади носна кърпа и избърса челото си.

– Мисля, че не – отговори той намръщено.

Морган се обърна към Блек.

– А ти, какво мислиш?

– Сигурно не – потвърди Блек. – Според това, което ни каза Китсън, ако комбинацията на ключалката блокира, трябва техник, за да я отблокира. Нашият тип ще се пази да го направи, поне докато фургонът не е в опасност. А няма и да свали капациите, защото ще има желание да види какво прави приятелят му и какво става с момичето.

Морган се съгласи.

– Накрая, изглежда сме направили крачка напред. Ако добре съм разбрал, фургонът е спрял и водачът не е докоснал копчетата. – Той посочи към Китсън – Ти казваше, че това е невъзможно, че е лудост,

бълнуване. Е, сега какво е твоето мнение?

– Е? И докъде ще стигнем? – възрази Китсън. – Съгласен съм, че съм се лъгал, но като чуем по-нататък, аз също бих могъл да имам право.

Морган изпрати тънка ивица пушек към тавана. Имаше вид на човек, който се забавлява.

– Въпреки всичко, аз съм доволен от себе си – каза той. – Аз спрях фургона и измъкнах пазача навън. Сега, да си представим гърловината. Тя е между две скали и там фургонът ще спре. От всяка страна има гъсти храсталаци, където двама или трима души могат лесно да се скрият. Пазачът слиза от фургона и се отправя към момичето. Навявам се, няма да ми кажеш, че в такава горещина нашите хора ще изминат сто и петдесет километра със затворени прозорци? Или мислиш, че може би шофьорът ще ги вдигне, когато приятелят му е слязъл?

Китсън отново се поколеба и мълчаливо поклати глава.

– Не... не – отвърна той накрая.

– Вали често! – подхвана Морган. – При горещината, която трябва да е в тази стоманена кутия, няма опасност той да затвори стъклата... Ето го, впрочем, нашият фургон спрял съвсем близо до храстите, където двама души могат спокойно да се скрият. През предното стъкло, шофьорът следи движенията на своя съекипник, който се отправя към момичето. Те не очакват нападение. Мястото е опасно, пет коли са катастрофирали там за шест месеца... Аз ще бъда в храсталациите на три метра от фургона. Ще изляза отзад, когато видя, че пазачът се е навел над момичето, ще се приближа до вратата на шофьора и ще му лепна пистолета си под носа му. В този момент момичето ще направи същото с пазача. – Той се наведе, за да смачка цигарата си. – Сега, кажи ми какво ще направят двамата? Смяташ ли, че ще играят на войници?

– Възможно е – възрази бавно Китсън. – Те не са страхливци.

– Съгласен съм, това не са страхливци, но не са и откачени. Те ще отстъпят.

Последва тежко мълчание, което, най-накрая, Джипо наруши с леко треперещ глас:

– А ако те не отстъпят?

Морган го изгледа с обезпокоителен блясък в черните си очи.

– Залогът е един милион долара, по двеста хиляди за всеки. Ако не отстъпят, ще има болчица. Не може да се свие подобен пакет, без да пострада някой.

– Не искам това, Франк, – изпъшка Джипо. – По-добре да не го

правим.

Морган размаха ръката си с нетърпение.

– Защо се грижиш? Ти няма да бъдеш на мястото! Запазих за теб една съвсем специална работа и там ти ще бъдеш на висота. Имай ми доверие.

Китсън се изправи.

– А аз? Нима смяташ, че съм достатъчно откачен да се натопя в история с убийство? Не разчитай на мен!

Морган се обърна към Блек, който палеше цигара.

– Нашите две птичета казаха, каквото имаха да казват. Твой ред е!

Блек направи гримаса и хвърли изгасналата клечка в другия край на стаята.

– Аз се обзалагам, че тези двамата ще отстъпят. А ако не отстъпят, толкова по-зле за тях.

– Това е и моето мнение – потвърди Морган. – Тогава, решено! Ти, момичето и аз се заемаме с двамата. Джипо и Китсън ще имат лека работа, но тяхната част ще бъде намалена. Тези, които поемат рисковете, получават повече, това е нормално.

Китсън смръщи вежди. Той вече си мечтаеше какъв ще бъде животът му с двеста хиляди долара за харчене.

– Добре, трябва да помисля. Зависи от това, което ще получа.

– Сто двадесет и пет хиляди – отговори живо Морган. – Джипо ще получи сто седемдесет и пет хиляди, защото е техник. А ние с Ед ще си разделим стоте, които остават.

Китсън и Джипо размениха по един поглед.

– Ако охраната се възпротиви, ще има по един мъртъв човек от едната или другата страна – рече Китсън притеснено. – Не искам това. Досега правехме малки леки удари. Най-много една година в пандиза. Но за убийство рискуваме стола. Не разчитайте на мен.

– Точно така – каза Джипо. – И на мен също не разчитайте.

Морган се усмихна лошо.

– Щом е така, остава ни само да гласуваме. Правилото на нашето сдружение е да се гласува решението, преди да се заемем с някой удар. Тогава, остава само да се гласува.

– Няма смисъл – възрази живо Китсън. – Резултатът ще е отрицателен, дори ако Ед е с теб. Говорехме, че ако няма болшинство, ще оставим тази работа. Не си ли спомняш?

– Разбира се, че си спомняш – отговори Морган с иронична усмивка. – Но ще гласуваме, въпреки всичко. Нещата трябва да си следват

правилото. И какъвто и да е резултатът, ще се държи на него. Съгласни?

Китсън вдигна рамене.

– Добре, но защо да губим време?

Морган бутна стола и се изправи. Неговото едро, мускулесто тяло хвърли черна сянка върху масата.

– Пригответи бюлетините, Джипо!

Джипо, с объркано изражение на кръглото си като луна лице, извади един бележник. Той откъсна една страница, която разряза на четири с ножче, а после хвърли четирите късчета хартия върху масата.

– Ето момчета – каза той. – Обслужете се!

– Защо само четири, Джипо? – запита Морган със сладък глас.

Джипо го погледна смаяно.

– Но... винаги сме четирима, нали?

Морган се усмихна.

– Този път трябва пет. Нима вече забрави? Момичето също има право да гласува.

Той се отправи към вратата и я отвори широко.

– Влезте, Джини – каза той. – Ще гласуваме и аз имам нужда от вашия глас.

Изплувайки от мрачината, в светлината на провиснала-та от тавана лампа, се появи едно момиче и спря близо до Морган. Тя разгледа тримата мъже, които впериха в нея смаяни погледи.

Беше млада, не повече от двадесет и три годишна. Бакърените ѝ коси бяха сресани на кок на върха на главата. Нейните големи сиво-зелени очи бяха лишени от изразителност, като морската вода. Устата ѝ беше малко голяма, устните ѝ – пълни и чувствени и често леко вирваше брадичката си нагоре.

Носеше риза от червена коприна, стегната в талията и пола „портфейл“. Нейният силует беше този, който бяха въвели на мода италианските актриси набъбнали гърди, тясна талия, закръглени ханшове, дълги и фини крака. Тя втренчи очи в тримата мъже така, както куката се забива в рибата.

Морган разходи погледа си по лицата на своите трима съучастника и се усмихна. Той беше предвидил, че появяването на момичето ще предизвика шок, но това, което го интересуваше, бе силата на този шок.

Джипо бе поднесъл ръка към служещата вместо връзка червена кордела, за да я нагласи, а дебелите му устни откриваха блестящи зъби в сладострастна усмивка.

Блек, без да прикрие изненадата си, повдигаше вежди и надуваше

устни в мълчаливо подсвиркване от възхищение.

Китсън имаше вид на човек, който токущо е получил удар с палка по тила. Той гледаше момичето така, както измъчен бик гледа тореадора в момент на нападение.

– Представям ви Джини Гордън – каза Морган.

Блек стана. След кратко колебание Джипо направи същото, но Китсън остана седнал с големите си ръце, поставени на масата, с очи някак си стъклени, с тъп вид.

– Отдясно наляво – продължи Морган – ви представям Ед Блек – отговорник на екипа в мое отсъствие. Джипо Мандини – нашия техник и Алекс Китсън, който шофира колата, когато обстоятелствата го изискват.

С очи все още приковани към момичето и стиснати юмруци, Китсън се надигна внезапно, за малко да събори масата.

Джини плъзна своя поглед по лицата, после взе един стол и седна отстрани на Морган.

– Аз дадох на нашите приятели една скица на плана-каза Морган, надвесен над момичето. – Двама от тях считат, че начинанието е твърде сериозно. И така, правилото на нашето сдружение изисква, щом мненията се разделят, да се гласува. И така, ще гласуваме.

Момичето намръщи вежди със сгърчено от недоумение лице.

– Твърде сериозно? – повтори тя с леден и недоверчив глас. – Ако разбирам добре, има двама, които плюят на двеста хиляди долара?

– Не съвсем – възрази Морган с усмивка. – Те мислят, че може би ще има врява и това ги тревожи.

Сивозелените очи на момичето се спряха за миг на Джипо, после – на Блек и накрая – на Китсън.

– При това вие ми казахте, че сте добър екип? – каза тя.

Усещайки презрение в гласа ѝ, Китсън почервеня и видимо се притесни.

– Това е точно така – отговори Морган с широка усмивка. – Това е първият голям удар, който предвиждаме и има двама, които са само наполовина очаровани.

– Това е страшен удар – възрази момичето с напрегнат глас. – В играта има един милион долара. Вие потвърдихте, че вашият екип ще бъде способен да свърши работата и аз ви повярвах. Иначе нямаше да, бъда тук. А сега вие говорите за гласуване. Подигравате ли се с мен, или какво?

Тримата мъже бяха изненадани и раздрознени от смелия и

оскърбителен тон на момичето.

– Ти приказваш смехории, малката. Хайде, не се дразни! – каза Блек, известен с презрението си към жените.

Момичето отблъсна стола си и стана, изправяйки хубавата си фигура, твърда и студена.

– Изглежда, че съм сбъркала адреса – каза тя на Морган. – Да не говорим повече. Ще подсказа моята идея на друг екип, който ще има друго нещо във вените си, а не кръв от ряпа. Няма да си губя времето да дискутирам с банда страхливци.

Тя се завъртя на токчетата си и се отправи към вратата.

Винаги усмихнат, Морган я задържа за ръката.

– Не бързай толкова! Тези момчета са добри. Но им трябва време да се адаптират към ситуацията. Джипо няма равен на себе си да отвори всяка каса. Ед е също като мен. Колкото до Китсън, той е един ас на колата. Не се безпокойте! Останахте с лошо впечатление, но то не е точно. Не трябваше, може би, да излагам фактите така брутално. Тези момчета са фамозни техници, но се страхуват, че ще има счупено.

– Счупено! Трябва да си смахнат за да си въобразиш, че може да се задигнат един милион долара без неприятности – каза тя със строг глас, като изгледа тримата мъже...-Един милион долара! За подобна сума ми пука какво може да се, случи нито с мен самата, нито с другите. – Тя се освободи от Морган и застана под светлината. – Или вие случайно се страхувате да не си повредите хубавата кожа, когато става въпрос да се вземат двеста хиляди долара? – прибави тя, гледайки Китсън право в очите.

Той направи усилие да издържи нейния втрещен и презрителен поглед.

– Комбината е гнила – каза Китсън кисело. – Осведомен съм добре, работих в дружеството. Затова се отива право на стола. Аз не играя.

– Много добре. Ако мнението ви е такова – възрази момичето – може да минем и без вас. Ако мангизите не ви интересуват, размърдайте от фотьойла това хубаво, мускулесто тяло и се чупете!

Лицето на Китсън потъмня, той отблъсна стола си.

– На кого мислите, че говорите? Аз ви казвам, че това не може да стане. Това е идея на луд.

Тя посочи вратата, финните ѝ пръсти изпукаха.

– Луд сте вие самият... Хайде, навън чучулиго! Ще минем и без вас.

Китсън се изправи бавно, свирейки шумно през счупения си нос.

Обиколи масата и се приближи до момичето, което се завъртя на токчетата си и се обърна към него. Другите трима ги наблюдаваха. Блек имаше обезпокоен вид. Той познаваше импулсивния характер на Китсън. Джипо смръщваше вежди. Морган все още се усмихваше.

– Не позволявам да ми се говори с този тон, нито на вас, нито на когото и да било – каза Китсън, гледайки момичето.

Те представляваха една действително странна двойка. Джини едва стигаше до рамото на Китсън, чийто гръден кош беше три пъти, колкото нейния. Тя го гледаше все така презрително.

– В случай, че не сте чули, – възрази тя спокойно – аз повтарям: Навън, чуцулиго! Ще минем и без вас.

Китсън изпусна едно глухо ръмжене и вдигна заплашително ръка.

– Хайде, удряйте! – изкрещя тя. – Не се страхувам от болката!

Морган избухна в смях.

Китсън отпусна ръката си и отстъпи крачка назад. После се отправи към вратата, мърморейки.

– Китсън – извика Морган с пронизващ глас. – Върни се и седни! Трябва първо да се гласува. Ако ти сега си тръгнеш, това е краят. Вече няма да си член на бандата.

Китсън се поколеба, направи бавно полукръг, отиде към масата и седна с объркан и намръщен вид.

Морган се обърна към Джипо.

– Още една бюлетина...

Джипо извади бележника си и откъсна една страница.

– Преди да се гласува. Франк – намеси се Блек – бих желал да знам малко повече за работата. Какво ще прави тя в тази история?

Той посочи Джини с пръст.

– От пет месеца напразно търся някакъв начин да изпразня този фургон – каза Морган. – Преди три дни тя ми се представи и ми поднесе проекта на тепсия. Тя го е съставила. Ето защо има пет части. Тя разреши всички трудности. Проверих плана ѝ, издържа отвсякъде.

Блек погледна момичето.

– От къде се появявате вие, малката? – запита я той. – И как тази идея се е родила във вашата хубава глава?

Джини отвори своя евтин и малко олющен сак за да извади пакет цигари и клечки. Тя запали една цигара, без да откъсва от Блек студения си и внушителен поглед.

– Откъде идвам не засяга нито вас, нито никого-възрази тя сухо. – Ако ми е дошла тази идея, то е защото имам нужда от мангизи... И

докато сме заедно, не искам да ме наричат „малката“, ясно?

Блек се усмихна. Една шефка-жена му харесваше.

– Ясно. Но кое ви накара да изберете нашия екип за участие в такава голяма работа?

Тя посочи с пръст Джипо.

– Причината за това е той. Осведомих се. Изглежда, че той е най-способен да отвори ключалките, а ще имаме нужда от техник от голяма класа в тази работа. Казаха ми също, че вие сте смел, че Морган ще се съгласи да организира удара и че Китсън няма равен на себе си като шофьор по крайбрежието.

Джипо се усмихна. Той беше чувствителен към ласкателства. „Момичето има пълно право – казваше си той. – Аз съм ас в професията“.

Китсън бе изгубил намръщения си вид. Малко притеснен, с наведени към масата очи, той гледаше мокрия кръг, който чашата му с уиски бе оставила върху масата.

– Казаха ти? Кой? – запита Блек.

– Това е без значение. Губим си времето – възрази тя. – Осведомих се, защото исках да бъда сигурна, че ще почукам на добра врата. Но изглежда съм сбъркала. Ако случаят е такъв, ще отида другаде.

Блек запали цигара, с очи обърнати към нея.

– Запазили сте за себе си най-лошата роля, ако наистина смятате да легнете напреко на пътя. И това също ли е ваша идея?

– Очевидно.

– Нека погледнем малко по-отблизо... Вие сте легнала по средата на пътя. Криете оръжие... Когато пазачът пристигне, вие насочвате пистолета под носа му... Така ли е?

– Нещата може зле да се обърнат – продължи Блек. – От двете неща – едното: или пазачът вдига ръце и се предава, или той не се впечатлява и се опитва да ви изтръгне пистолета. От това, което съм чул, момчето няма да се предаде. Той ще търси начин да ви измъкне пистолета. И тогава?

Момичето изпусна пушека през ноздрите си.

– Залогът е един милион долара – възрази тя със студен и равен глас. – Ако се опита да ми отнеме оръжието, ще получи олово.

Джипо извади носната кърпа, избърса лицето си и навлажни устните си. После, притеснен на вид, загледа подред Морган и Китсън.

– Това е голям удар – каза Морган. – Трябва бързо да се действа. Това е идеята, момчета.

Блек изучаваше момичето. „Това не е блъф“ казваше си той. „Сили

небесни! Тя е твърда като камък. Ако пазачът само мръдне, тя ще го свали. Ако има шанс, той ще си даде сметка, виждайки очите ѝ, че тя не се шегува с оръжието си. В този случай, той ще се държи мирно. Ако аз се намирах срещу насочения ѝ пистолет, щях да спра да дишам и нямаше да мисля да помръдвам даже малкия си пръст“.

– О.К. Исках само да зная докъде сме – каза той, изваждайки една цигара и почуквайки я по масата. – Чакам продължението на проекта.

– Ще го узнаете, когато се гласува – отрязва Морган. – Това е част от нашата договореност. Тя ми каза, че е проучила въпроса от всички ъгли и е решила всички проблеми. За момента аз ви дадох само общата идея. Тогава, ако сме съгласни с нея, тя ще ни обясни продължението, но ако оставим тази работа, тя ще бъде свободна да предложи проекта си другаде. Това е справедливо. Какво ще кажете?

– Но дали тя действително е разрешила всички проблеми? – запита Блек. – Струва ми се, че има един непреодолим... Добре... Значи, ние сме спрели фургона и сме неутрализирали пазача и шофьора... Нещо, което ми се струва невъзможно, но да допуснем, че е така. Но според мен от това, което ми казвате, се разбира, че фургонът е непрекъснато свързан чрез радио с агенцията. Следователно, щом като фургонът престане да сигнализира присъствието си, търсенията ще започнат. Отговорните за него ще знаят къде да го търсят. Още повече, че не само ченгетата ще се хвърлят в преследването, но и армията ще се присъедини със стотици хора, самолети, коли... Те ще имат да претърсят само сто и петдесет километра път, а един самолет може да направи това за няколко минути. Фургонът ще бъде изложен на пътя така, както е носът-по средата на лицето. Ние, останалите, ще имаме едва двадесет минути, за да го скрием. Това би могло да стане, ако не сме задължени да го спрем на това тясно място, около което теренът е гол като на длан. В радиус поне на тридесет километра няма никакво скривалище. Преследвачите са в течение и няма да е никак трудно да ни забележат. Аз не виждам как може да се спре фургонът, да се отвори вратата, да се вдигнат мангизите и да се изчезне преди пристигането на полицията и армията.

Морган повдигна рамене.

– Това се питах и аз. – Той посочи момичето с глава. – Но тя твърди, че е решила въпроса.

Блек изгледа Джини.

– Така ли? Без шегии! Вие действително ли сте намерили решение?

– Да – отговори тя със своя студен и впечатляващ глас. – Това беше най-трудно, но го реших. Тя говореше толкова убедително, че самият

Китсън, който я слушаше със скептична физиономия, внезапно разбра, че тя беше способна да доведе начинанието до успех.

Блек свали ръце от масата и повдигна рамене.

– Това е добре, вярвам на думата ви. Може да се каже, че имате способността да правите чудеса. Виждам още две трудности. Ето първата: има други коли, които могат да пристигнат, когато ще бъдем заети с пазача близо до спрелия фургон... Вярно е, че няма голямо движение по пътя, но въпреки това може да имаме лош късмет.

Безучастното лице на момичето прие изражение на досада. Тя се надигна от стола си. Червената ѝ риза се опъна върху високите и преизвикателни гърди.

– Това е лесно. Има два пътя, които водят до националния №10. Трябва само да поставим надпис с думите „Отклонение от кръстовището“, щом като фургонът мине. Колите ще минават по другия път. Не виждам къде е трудността!

Блек се ухили.

– Да! Няма какво повече да се каже. А сега, моя хубавице, опитайте се да ми решите втория проблем. Залавяме фургона и го скриваме някак си. Какво да правим, за да го отворим? Според Китсън, няма повече трудности. Но ще бъдем много притеснени. Какво ще отговорите?

Джини поклати глава.

– Сега той да си мърда мозъчните клетки – каза тя, посочвайки Джипо. – Той е техникът. Аз се наемам да му докарам фургона. Той ще има време. Може да работи един или два месеца, ако това е необходимо. – Очите ѝ се завъртяха към Джипо. – Способен ли сте да отворите вратите на фургона, ако разполагате с един месец?

Джипо, развеселен от ласкателните думи, които тя бе произнесла, се съгласи с ентузиазъм:

– За един месец ще мога да се промъкна във Форт Ноукс – отговори той.

– Той ще има един месец – потвърди Джини. – Един месец минимум и повече, ако трябва.

– Това е добре. Стига приказки сега! – прекъсна ги Морган. – Тя действително е решила напълно въпроса. И аз съм сигурен, че тя е способна да доведе работата докрай. Ще гласуваме... Трябва веднъж завинаги да решите дали сте готови да си играете с вашия живот и с този на другите, защото е възможно в авантюрата да има мъртъв човек, било сред нас, било сред нашите неприятели. В последния случай ние рискуваме електрическия стол. И даже, ако излезем невредими от това, най-

малката грешка може да ни струва от десет до двадесет години затвор. Но насреща има мангизи. Всеки член на екипа ще има двеста хиляди долара. Това не е лошо. Всъщност, това е ситуацията... А сега, да гласуваме!... Освен, ако някой има да постави въпроси? – Той се спря и изгледа тримата мъже. – Щом гласуваме, ще се държи за решението на мнозинството. Вие познавате всички правила на нашето сдружение: тези, които са малцинство се солидаризират с другите или се оттеглят окончателно. Имате време. Залогът е висок. За една малка глупост, можете да се намерите в дупката за двадесет години, а ако се изтърве ударът сте само за стола. Ето докъде стигнахме. Желаете ли да ви се остави време да размислите, момчета?

Той погледна първо Блек, който спокойно съзерцаваше Джини, без да крие възхищението си, после Джипо, който размисляше с очи, вперени в масата, със стърчено лице, бърчейки дебелиите си черни вежди и накрая Китсън, който духаше шумно през смачканите хрущяли на носиса, с очи, вперени в Джини.

– Хайде, гласуваме – каза Блек, като се наведе и взе една бюлетина.

Джини направи същото.

Морган взе другите три и постави едната пред Джипо, другата – пред Китсън. После извади химикалка, написа една дума върху последната бюлетина, сгъна я и я остави на средата на масата.

Джини зае неговата химикалка, за да попълни своята бюлетина, която постави до тази на Морган.

Блек приготвяше вече химикалката си със златна капачка. Той размаха своето листче, сгъна го и го хвърли при другите две в средата на масата.

Джипо замря за миг, съзерцавайки бялото листче. Накрая, с молив надраска една дума, сгъна го и го побутна към другите.

Само Китсън все още гледаше своята хартия със загрижен вид.

Момичето и тримата мъже го наблюдаваха.

– Имаш необходимото време – подхвърли Морган отново с насмешлив глас. – Цялата нощ е пред нас.

Китсън вдигна глава, погледна го и после се обърна към момичето. Изгледа го продължително, после сграбчи внезапно химикалката на Морган, написа една дума върху листа, прегъна го и го хвърли в купа.

След миг тишина Морган притегли бюлетините към себе си и разтвори един:

– Да.

Взе друг:

– Да.

Трескаво разтвори другите три:

– Да, да и да.

Обиколи с поглед масата, устата му се сгърчи в свирепо изражение:

– Е добре, ще свършим тази работа! На това се надявах. Двеста хиляди долара за всеки. Това не е детска играчка, но си струва.

Китсън погледна Джини през масата. Тя отвърна на погледа му с надменно вдигната брадичка, после внезапно нейният израз се смекчи и тя му се усмихна.

ГЛАВА II

I

На другия ден, малко след осем часа, един черен буйк, покрит с прах, спря на няколко метра от входа на компанията за блиндиращи фургонове „Уелинг“.

Колите бяха паркирани още от предната вечер от двете страни на широката улица, но буйкът веднага си намери място и паркира.

На волана беше Морган, нахлупил ниско мазна шапка и захапал цигара с ъгъла на устните, а Ед Блек бе седнал до него.

Двамата мъже разгледаха огромния дървен портал на компанията. Нямаше нищо забележително с изключение на върха, покрит с бодлива тел, блестящия меден звънец и големия надпис, закачен на едно от крилата, с червени букви на бял фон:

АГЕНЦИЯ УЕЛИНГ
БЛИНДИРАНИ ФУРГОНИ
Вие желаете сигурност?
Ние ви я предлагаме.
Най-добрият сервиз за фургонове!
Най-сигурният в света!

– Хиляди дяволи! За какво се мислят тия – забеляза Блек, след като бе прочел текста. – Добре ще ги изненадаме.

– Дано само изненаданите не сме ние – възрази Морган с иронична усмивка.

– Мисля, че ще се измъкнем много добре – каза Блек. – Момичето действително е помислило за всичко, нали?

– Да! – Морган махна цигарата от устните си и се загледа в огнения ѝ край. – Планът ми изглежда безупречен. Но всичко зависи от начина, по който ще се процедира. Има известен брой слаби пунктове. Аз особено се безпокоя за Джипо. Момичето каза, че той ще има достатъчно време да се справи с фургона, но аз съм скептично настроен. Ще разполагаме с известно време, това е така, но не трябва да се преувеличава. Щом като търсенията започнат, ще, стане напечено и колкото по-бързо се свърши, толкова по-добре ще бъде. Поуката е, че трябва да се работи на

педал, но Джипо няма този навик. Ще издържат ли нервите му? Няма ли да се откаже?

– Ще трябва ние да бдим за това – възрази Блек. Той хвърли към Морган кратък поглед със своите бледи, твърди и потайни очи. – Колкото повече мисля за удара, толкова повече ми се струва очевидно, че трябва да се свалят двамата типа. Иначе те ще дадат нашето описание и това ще бъде краят на всичко.

Морган вдигна рамене.

– Да. Зная. Но е безполезно да го повтаряме. Има двама, които и без това са достатъчно нервни.

Блек го погледна.

– Но тя не е нервна.

– Имаш право.

– Коя е тя, Франк?

Морган повдигна рамене.

– Не зная. Това не е тукашно момиче. Смятам, че тя вече е работила в друга банда.

– И аз така смятам. – Блек погледна часовника си. – Знаеш ли? Имам впечатлението, че този план не е неин. Не мога да повярвам, че едно хлапе на нейната възраст е могло да реши всички въпроси. Според мен, има друг гангстер, който вече е проучвал въпроса или друга банда, чийто член е тя. Момчетата са се отказали или правят подготовка и тя се е възползувала за да им отмъкне плана, с надеждата да ги изпревари. Ако това е така, тя вероятно не е била доволна от частта, която са й опередили. Трябва да я наблюдаваме. Франк. Няма да е чудно, ако някой друг екип опита удара в същото време като нас и ние се оставим да ни срежат тревата под краката.

– Да! – С раздразен жест Морган побутна шапката към тила си и смръщи вежди. – Мислих за всичко. Това е риск... Не можем да направим нищо преди петък, в осем, а после... Имаме доста работи да подготвим.

– Колко е часът?

– Почти осем и половина.

– Значи, автобусът няма да закъснее?

– Не.

И двамата загледаха към спирката на автобуса, където чакаше група хора.

– Момичето е страхотно, нали? – каза Блек с очи, вперени в предното стъкло. – Каква фигура!

Морган се вцепени. Черните му очи се спряха върху Блек.

– Понеже ти повдигаш въпроса – каза той твърдо-ще ти кажа ясно: това момиче трябва да се остави на мира! Без номера! Тя ще остане с нас петнадесет дни, може и повече, и при живота, който трябва да водим няма да е лесно. Няма да се разделяме плътно по двадесет и четири часа. При това положение не желая никои да надига глава. Не искам глупости. Това трябва да е ясно веднъж завинаги.

Блек повдигна вежди с цинично изражение на хубавото си лице.

– Да не си я пазиш в резерва, Франк?

Морган поклати глава.

– Не, повтарям ти: с нея – само за работа. Ударът е много важен и залогът – много голям, за да си позволим да провалим успеха на делото с женски истории. Подчертавам – без глупости! Не се шегувам! Този, когото заваря да се върти около нея, иде си има работа с мен.

Блек срещна очите на Морган, очи на влечуго, и се усмихна с гримаса.

– Ти говори ли за това с Китсън? Него трябва да наблюдаваш. Снощи той я гледаше с очите на бика в мига на смъртта.

– Трябва да ви надзиравам и тримата – възрази Морган сухо. – Ти самият не си светец, Джипо – също.

Очите на Блек светнаха злобно.

– А ти, ти да не си по-свестен от нас?

Морган понечи живо да му отговори, когато забеляза автобуса на ъгъла на улицата.

– Ето го – каза той. – Отваряй си очите!

Двамата се надвесиха напред, за да виждат по-добре през предното стъкло.

Автобусът спря на спирката и двама мъже слязоха от него. Единият бе мършав, а другият – висок близо метър и деветдесет, с широки рамене и средна талия. Той вървеше с Вдигната глава, но без никаква напрегнатост. Носеше служебното облекло на компанията за блиндиращи фургони „Уелинг“: кожена блуза и платнен панталон. На главата си беше нахлупил каскет с блестящ надпис. Обувките, коланът и кобурът му за пистолет блестяха като излъскана кожа.

Той вървеше с гъвкава, бърза крачка, а жестовете му бяха жестове на добре трениран атлет. Двамата мъже в буика го наблюдаваха, докато той натискаше медния звънец на портала.

– Това той ли е? – запита Блек.

– Да. – Морган наблюдаваше внимателно едрия здравеняк, чийто

външен вид му причини сърцебиене. – Това е Дърксън. Томас ще дойде със следващия автобус. Той идва от противоположната посока.

– Има мръсен вид – забеляза Блек, комуто никак не се харесваше походката на пазача. – Жив е като змиорка и е много надут. Виж само брадичката му!

Дърксън се бе обърнал и гледаше буика с безразличен вид, без да же, да го забелязва. Той бе на около двадесет и пет или двадесет и шест години. Без да е хубав, лицето му изразяваше енергия и сила на характера и Морган не закъсня да го отбележи.

– Тя ще трябва да го пречука – каза Блек и почувствува как внезапно се изпоти под мишците. – Тя видя ли го вече?

– Да. Вчера. Твърди, че той не я плаши и ще му види сметката...

Порталът се отвори и Дърксън изчезна.

– Бърз, решителен и безстрашен тип – забеляза Блек с равен глас. – Изглежда Китсън има право: този няма да се предаде, Франк. Ще трябва да се пречука!

– Това ще бъде твоя работа. Не трябва да се разчита на момичето. Той вероятно ще бъде твърде бърз за нея-каза Морган, без да гледа Блек. – Аз ще се заема с шофьора. Ти ще бъдеш скрит с пушката. Когато той слезе от фургона ти ще го държиш на мушка до края. Ако опита каквото и да е, стреляш! Разбра ли?

– Разбрано! Аз се заемам с него.

– Ето го другия автобус – обяви Франк. – Ще видим моя клиент.

Томас, шофьорът, беше едър, измършавял в лицето с форма на ци-гулка, със студени и много раздалечени очи, с брадичка като галош и с тънки устни. Облеклото му бе също тъй безупречно, като това на Дърксън. Изглеждаше малко по-възрастен от своя компаньон – на тридесет или тридесет и три години, Морган забеляза уверените жестове и направи гримаса, примижавайки с очите си на влечуго и притискайки носа си.

– Те са добре подбрани! – възкликна той отвратен.

– Може да се каже, че момчетата са избирани по мярка, за да карат фургона. Видът им е мръсен, както на единия, така и на другия. Май ще трябва да го убия този хубавец не си правя илюзии! Той няма да се предаде.

Блек свали шапката си и избърса чело. Сърцето му биеше лудо.

– Ще попаднем в мръсна ситуация, ако объркаме нещо с удара. Франк.

– Залогът е един милион долара – възрази Морган. – Ето как аз виждам нещата: на четиридесет и две години ще съм прекарал

петнадесет години в пандиза. И за другите не е много по-добре. Едничкото нещо, което си струва на земята, това са мангизите! Без мангизи, ти си по-малко от нищо. С мангизи ти вече си някой Това не е никак сложно. С двеста хиляди долара в джоба, аз ще почувствам, че живея.

Без петак, аз бих могъл да съм мъртъв. Видя ли? Така аз виждам нещата. И никой няма да ми попречи да сложа ръка на тези мангизи, особено пазачът, колкото и да е як и хитър. Съгласен съм, че ако сбъркаме с удара, ние сме вътре. Не споря. Но не смяташ ли, че в този момент всички са в бъркотията. На света не му пука какво става. Но когато всеки от нас има по двеста хиляди долара в джоба си, ще запеем друга песен. Ще станем изведнъж важни хора. Във всеки случай, аз твърдо съм решил да стана някой важен господин и ти също, нали така?

Блек нахлупи шапката върху главата си.

– Наистина, това е и моето намерение, но знаеш ли, сигурен съм, че Джипо и Китсън са се впечатлили от момичето. Те не биха искали да се изложат пред него. Затова гласуваха като нас.

– Нека не се притесняваме от гласуването! – възрази Морган. – Сега те са принудени да вървят до края.

– Ако не се откажат преди това.

– Нищо подобно.

– Надявам се, че имаш право – каза Блек с жест на съмнение. – Ако тези двамата...

– Ако успеем да заловим фургона – каза Морган с ясен, бавен и заканителен глас – ще го отворим с тях или без тях. Ако мислиш, че ще изпусна парчето, след като сме стигнали дотам...

Блек се съгласи с кимване на глава.

– О.К. Още нещо. Ще имаме нужда от поне две хиляди долара, за да финансираме удара. Снощи не говорихме за това. Как ще си доставим парите?

– Ще трябва да се намери някоя малка приятна работа. Мислих за това. При големия удар, който подготвяме, не трябва да допускаме никакъв гаф. Не трябва да се залавяме с работа, която ще разтревожи околността.

Блек изпусна облак дим от цигарата си.

– Какво ще кажеш за сервиза по Националния №10. Този, който е вляво, като се идва от Дюка.

– Това е идея – каза Морган. – Можем да се сдобием с две хиляди долара, но бих желал нещо по-леко, далеч от националния. Мислих за това кафене на Медоукс Стрийт, което е отворено през цялата нощ. Там

е пълно с богаташи, които се отбиват на излизане от театъра. С малко късмет можем да откъснем повече от две хиляди долара. Ще бъде дребна и спокойна работа. Трябва да помисля за това.

Блек направи гримаса.

– Нещата могат лошо да се завъртят, Франк. Не обичам този вид удари. Никога не си сигурен, дали някой от хората няма да започне да играе на войници.

– Това ще ни послужи за тренировка, – възрази Морган със свирепа усмивка – понеже съм сигурен, че тези смелчаци от фургона ще се представят за герои. С малко повече късмет, ударът в кафето може да ни донесе три хилядарки. И нещо повече, ще тренираме заедно с нас момичето. Искам да видя със собствените си очи, дали тя е действително такава, за каквато се представя.

– Кого още искаш да включиш в удара?

– Китсън ще кара колата. Аз и ти ще насочим дулата, а момичето ще събира мангизите.

– А през това време Джипо ще си гледа кефа, както обикновено, нали? – подметна Блек.

– Слушай, Ед, престани за Джипо. За подобен удар аз нямам нужда от него. Това е техникът на бандата ни. Той няма да ни послужи за нищо в този вид работа. Ще имаме нужда от него да отвори фургона. Някой от нас не може да направи това. Аз го пазя за тази работа и не искам от него нищо друго. Разбра ли?

– Както кажеш! Една от тези четири сутрини смятам да практикувам при някой техник – каза Блек, повдигайки рамене. – Откъде ще вземем караваната?

– Има един концесионер в Марло, Веднага, щом имаме парите, смятам да изпратя там Китсън и момичето. Те ще приготвят една хитро стъкмена реч на продавача, като например, че пътуват на сватбено пътешествие...

– Без гафове, обаче, защото Китсън може да вземе ролята си на сериозно – каза Блек.

– Всъщност, така ще е добре! – пресече го Морган сприхаво. – Ще имаме твърде много работа, за да се занимаваме с женски истории. Повтарям ти го за последен път: без глупости! Китсън е най-младият от нас и на него най му приляга ролята на съпруг, но това не бива да отива подалеч. Ако той си въобразява нещо, ще си има работа с мен.

– А момичето? – запита Блек. – Ти постави ли й въпроса за държането ѝ от гледна точка на сексуалността?

Морган бавно пое дълбока глътка въздух.

– Бях го предвидил – каза той с нисък и свиреп глас. – Щом я видях, със съблазнителните ѝ форми, си помислих: „Има трима, които ще се надигнат.“ – Тогава я предупредих, че ако тя опита нещо, ще я отстраня. – Устните му се сгърчиха в жесток израз. – Бих искал да я беше видял, когато ѝ казах това! Не си прави илюзии! Има само едно нещо, което струва в живота на тази кукла и това не е любовта, това са мангизите. Бъди спокоен, нямате никакъв шанс с нея, нито ти, нито Китсън, нито Джипо! Ще направите добре да набиете това в главите си. Тя каза: „Без салати!“ И аз казвам същото и не се шегувам. Схващаш ли?

Блек избухна в смях.

– Така ли? Ако добре разбирам, салати няма да има!

С тънките си, ледени пръсти Морган стисна юмука на Блек. Изненадан, той завъртя живо главата си и срещна искрящите очи на Морган.

– Аз не се шегувам, Ед! – каза Морган със сладък глас. – Това е моят единствен шанс да изляза от затвора, който бе моя живот. Това е голяма игра! Ако смяташ, че можеш да провалиш шансовете ми под предлог, че ти си се захванал с една кукла на двадесет години, ти си слагаш главата в торбата. Ако провалиш удара ще ти пусна един куршум Опитай се да не го забравяш. Това е един единствен случай и аз не искам да се проваля, защото теб, Джипо или Китсън ви е прихванало да спите с една жена. Разбра ли?

– Какво ти става. Франк? Аз се шегувах – отговори Блек с пресилена усмивка.

Морган се наведе малко по-напред Блек почувствува върху лицето си неговия дъх, който миришеше на тютюн.

– Това е много добре за теб.

Двамата мъже се изгледаха продължително и мълчаливо.

– Мислиш ли, че колата може да тегли караваната? Ще бъде ужасно тежко – каза накрая Блек, правейки усилие да говори с небрежен тон.

– Ще трябва – отговори Морган, настанявайки се удобно на мястото си, докато пръстите му, пожълтели от тютюна, потропваха нервно върху волана. – Няма непреодолими неща. Първият половин час ще бъде най-тежък. Ще трябва, напускайки клисурата, да се отдалечим възможно най-бързо от мястото на удара. След това ще бъде като игра на билиард. Ще искам да провериш тази кола, Ед, и като казвам да провериш, искам да кажа – основно. Ще бъдем в проклето положение, ако се случи повреда с фургона.

– Няма! Ще го прегледам щателно. Можеш да разчиташ на мен. Но

ще трябва да се задигне една кола за момичето. Кога смяташ да направим това?

– Два дни преди удара. Ще трябва с Джипо да смените табелките с номерата. Джипо ще трябва, също да преобоядиса каросерията, за да не я забележат, когато момичето е на волана.

Блек подбутна Морган с лакътя си, забелязвайки, че големият дървен портал на Компанията за блиндиращи фургонове се отваря.

– Ето го.

Фургонът премина прага. И двамата го виждаха за пръв път. Гледаха го втренчено, като че искаха да запечатат образа му в паметта си.

Блек беше учуден, че е толкова малък. Той очакваше нещо много по-голямо. Можеше да се каже, че е стоманен сандък, монтиран върху колела, с кабина за шофьора, прибавена към него.

Те можаха да забележат Томас и Дърксън през предното стъкло. Дърксън седеше изправено, с втренчени пред себе си очи. Като надарен и опитен шофьор, Томас се държеше небрежно. Той се промъкна в потока от коли и в този момент Морган включи контактния ключ и се отправи в същата посока. Имаше само две коли между него и фургона.

– Смятах, че ще бъде много по-голям – забеляза Блек, опитвайки се да види задната страна на фургона през линкълна, който караше пред него. – Няма много забележителен вид.

– Мислиш ли? Той може би е малък, но не си прави илюзии! Много е здрав – възрази Морган.

Той забеляза разстояние между колите и ускори, за да задмине линкълна. Пред него сега имаше само една много ниска спортна кола и двамата можеха спокойно да съзерцават фургона отзад.

Върху задната врата беше изрисуван следният надпис:

СЕРВИЗ НА БЛИНДИРАНИ ФУРГОНИ „УЕЛИНГ“

Този фургон е най-сигурния
от всички изобретени!

Ако имате нещо скъпо за транспортиране,
повикайте ни! Най-добрият сервиз на
фургонове и най-сигурният в света!

С очи, вперени във фургона, който караше бързо и без да подскача, Блек забеляза, че се бе изпотил.

– Внимавай, гаф от дясно! – каза внезапно Морган.

Бледите очи на Блек се извиха надясно. Един полицаи на

мотоциклет запали мотора си и се включи в потока коли.

– Време е да изчезваме – каза Морган. – Този ще ги следва до излизането им от града. Ако продължаваме да ги следим, ще иска да узнае какво имаме на ум...

Той завъртя волана, за да измъкне буика от колоната и сви в една странична улица. За последен път Блек съзря фургона, напредващ равномерно, придружаван от полицаи.

Почувства се облекчен, когато стоманеният куб изчезна от полезрението му. Морган намали, намери свободно място на паркинга и спря.

II

В единадесет часа и няколко минути Китсът и Джипо достигнаха до клисурата, намираща се на три километра от Центъра за изследвания.

Китсът караше стария линкълн на Джипо и тъй като последният мразеше да ходи пеша, той го остави в клисурата, после се отдалечи на два километра, за да прикрие колата в едно гъсто сечище. Остави я в един ъгъл, невидим от пътя, после се върна до клисурата пеша.

Слънцето печеше върху голата му глава и той скоро плувна в пот. Носеше риза в морско синьо, с отворена яка, платнен панталон и мокасини. Походката му бе гъвкава и той размахваше юмруци, с вдигната глава, вдишвайки на малки, шумни порции въздух през счупения си нос. Доволен от възможността да раздвижи дългите си крака, той разглеждаше терена от двете страни на прашния път. „Мястото е диво, това е сигурно“ – мислеше той, крачейки широко и вдигайки прах при всяка крачка. „Но човек може да се скрие лесно, а тази клисура е идеално място за такъв грабеж“.

Той изпъчи гърди, доволно чувствайки как мускулите му играят под мократа риза.

В клисурата той се спря. Пътят внезапно се стесняваше, обграден от два огромни скални блока, слизащи от хълмовете, които продължаваха от двете страни на пътя.

Около скалите се простираха сечища и храсталаци, които бяха отлични скривалища.

Планът на Морган го ужасяваше. Той беше убеден, че нещастieto ще се стовари върху някого, преди още Дърксът и Томас да бъдат пленени.

От шест месеца, откакто беше оставил бокса, той бе под влиянието

на Морган.

Морган беше единственият, който не бе му обърнал гръб в гардеробната, когато Китсън се бе оставил безчестно да го бие един противник, много по-малък от него и по-лек с петнадесет ливри, но притежаващ техника, много над неговата.

Този ден менажерът на Китсън беше хвърлил две банкноти от десет долара върху масата за масаж и бе обявил, че отказва да се занимава с него по-нататък. След тръгването на менажера беше влязъл Морган. Той бе помогнал на Китсън да се облече, беше го извел от залата и го бе придружил, още замаян, до неговата собствена кола. Той даже го откара до къщи.

– Не искаш да правиш мозъка си на компот, нали? – бе казал Морган, когато Китсън се бе настанил на леглото си в малката мрачна стая, която той наричаше „у нас“. – А после? Знаеш ли, можем да работим заедно, малкия? Виждал съм, че ти се оправяш съвсем не лошо с волана на колата. Точно сега събирам малък екип от сериозни момчета, способни да извършат скоростно една работа и без мъка да си доставят малко мангизи. Какво ще кажеш за това?

На двадесет и три години, Китсън беше разбрал, че се е претърколил от последното стъпало на стълбата. Някога бе имал надежда, че ще бъде един ден шампион на света, тежка категория, но неговото поражение му показва безсмислието на такива амбиции по-добре от всякакви приказки. Той бе само един от многото, отпаднали от бокса. С двадесет долара в джоба и без нито един приятел, бъдещето му изглеждаше мрачно. При това, той се поколеба. Познаваше репутацията на Морган. Знаеше, че той бе прекарал петнадесет години в затвора, че бе брутален и опасен. Знаеше, че ако се присъедини към екипа на Морган, се набутваше в леговището на вълка. Но той беше приел, чувствувайки се ужасен от мисълта да остане сам и да подрежда собствения си живот.

Петте удара, в които бе участвувал с бандата на Морган, му бяха донесли достатъчно пари, за да може да живее сносно. Това бяха удари без големи рискове, скромни и грижливо подготвени. Още повече, че ако го бяха хванали, той знаеше, че ще получи само от три до шест месеца затвор условно, понеже никога не бе осъждан.

Но той беше достатъчно интелигентен, за да се досети, че тези забавления бяха само прелюдия към един удар от по-голям мащаб. Той познаваше достатъчно Морган, за да се съмнява, че той ще се задоволи да „печели малко“. Рано или късно Морган ще се впусне в голяма афера – един удар за двадесет години! И Китсън щеше да е забъркан.

Докато се опитваше да направи кариера в бокса, Китсън беше работил като шофьор в Компанията за блиндирани фургони „Уелинг“. Той беше издържал десет дни, след което строгата дисциплина на фирмата му беше повлияла: обувките му бяха лъснати, той кормуваше с почти незабележима небрежност, която, обаче, бе забелязана, точността му оставаше да се желае и на сеансите по стрелба, той бе предизвикал горчивите сарказми на своя треньор. Така, когато получи първата си заплата, той не се изненада, чувайки надзирателят да му казва да не се връща повече.

Но през тези десет дни той беше изучил достатъчно методите на дружеството и начините за набиране на персонала, за да разбере, че Морган ще атакува враг, по-силен от него. Като че ли Китсън щеше да има дързостта да се мери на ринга с Флой Патерсън. Той би имал шанс едно на един милион да бие шампиона, но тази вероятност бе тъй нищожна, че ставаше дори смешна.

Знаеше, че Томас и Дърксън няма да се предадат, което означаваше неизбежна престрелка Някой щеше да падне. Ако го заловят, той можеше да очаква двадесет години затвор или – на стола, Щом Морган ги посвети в своя план, той беше решил да не се меси и да напусне незабавно бандата! И би го направил, ако не беше момичето с медните коси. Никога друга жена не бе го гледала, нито му бе говорила по този начин. До момента, когато се бяха сблъскали и той бе видял в очите на Джини презрителен блясък и пълно отсъствие на страх, той смяташе, че има някаква власт над жените. Като всеки боксьор, той привличаше жените, но червенокосата му бе дала да разбере за пръв път, че той действително няма за какво толкова да се гордее. Ударът, който тя му нанесе, го разтърси силно. Сега той не мислеше за нищо друго, освен за нейното съществуване.

Всъщност, само заради нея той не се отказа от удара. Знаеше, че рискува много, но нямаше кураж да срещне отново презрителния поглед на момичето.

С очи вперени в храсталците, които обграждаха пътя, той все още не можеше да забележи Джипо.

– Знам, че си страхотен! – извика му той. – Къде си?

Широкото, като луна лице на Джипо се появи зад две скали и той замаха с ръка.

– Тук, синко. Не е лошо, нали? Като невидим съм! – каза той.

Китсън слезе по пътя, за да го настигне.

– Това място е идеално за засада – забеляза той, като клекна до

Джипо и погледна часовника си. – Ако бързат, те трябва да са тук след двадесет минути.

Джипо се изтегна по гръб. Измъквайки една клечка от джоба си, той започна да чисти кухите си зъби с поглед към синьото и блестящо небе.

– Виждаш ли небето, малкия? – рече той. – Това ми напомня за моя роден град. Няма друго подобно небе на света.

Китсън погледна към него. Той наистина го обичаше. Неговата доброжелателност и състрадание правеха от дебелия човек приятен компаньон.

Джипо не приличаше на високомерния и надут Ед Блек, който се ласкаеше от успехите си сред жените, провокираше хората и се шегуваше с тях. Той беше интелигентен и не му липсваше смелост, но не беше човек, към когото да се обърнеш в случай на нужда, докато Джипо би дал и последния си долар, без дума да попита.

– Къде си роден? – запита Китсън, легнал по корем, с полузатворени очи и повдигната глава, за да гледа по-добре пътя.

– Във Фиезол, близо до Флоренция, в Италия – отговори Джипо. – Ти бил ли си в Италия, малкия?

– Не.

– Няма подобна страна в света – поде Джипо с носталгична въздишка. – Вече двадесет години не съм стъпвал там. Това е много! Знаеш ли какво ще направя, щом получа моя пай от печалбата? Ще се върна там. Ще взема първа класа на кораба и щом пристигна ще купя едно алфа-ромео, за да ида във Фиезол. Това ще шашне майка ми! От двадесет години моят старец е мъртъв, но майка ми е още там. Тя ме очаква. Ще си взема една малка вила върху хълма, който е над Флоренция, ще се ожена, ще бачкам по колите и ще имам момичета, с лопата да ги ринеш. С мангизи можеш да правиш всичко, което поискаш. Добре го каза Франк! Ще имаме целия свят в краката си! Той има право. Това е точно така. Целият свят ще бъде в краката ми!

„Освен, ако не получиш олово в кожата“ си казваше Китсън. „И освен, ако ченгетата не те опандизят преди да си стъпил на твоя кораб...“

Джипо обърна глава към него, усмихвайки се.

– А ти, синко? Какво ще направиш с твоите мангизи? Мисли ли за това? Правил ли си проекти?

Слушайки Джипо, Китсън мислеше, че слуша как говори едно лапаче.

– Сега не е моментът да се правят проекти – възрази той. – Може би

никога няма да видя цвета на тези мангизи.

Джипо направи гримаса.

– Ще ти кажа нещо, малкия. Да се правят проекти е голямото очарование на живота. Аз ги правя от години. Никой от тях не се е реализирал още, но този път може би ще ми провърви. Двеста хиляди долара! Помисли малко за всичко, което можеш да направиш с подобна сума!

Китсън повдигна рамене.

– Ох! Мислих за това – каза той – но още ги нямаме.

– Обзалагам се, че ще си купиш една страшна кола-каза Джипо, който събра шепа пясък и го остави да тече между пръстите си. – Вярно ли е? Ти нямаш равен на себе си по каране на кола. Какъвто си ловък, трябва ти една голяма и бърза кола. След това ще си намериш и една мадама. Кола... мадама... неприятности... Той поклати глава усмихвайки се:

– Какво ще кажеш за малката Джини Гордън, например? Хубаво парче, нали? Какво мислиш за това, малкия? Такива са хубавите момичета в Италия. Има си всичко, каквото трябва и отпред и отзад и е с много тънка талия по средата. Тя е, може би, много младичка за мен, но на теб ще ти приляга като ръкавица. Ще сте страшна двойка! Не трябва да се обезкуражаваш от нейните маниери. Това е неин стил, фигура само за любов, казвам ти! Ти ще успееш да я умилостивиш. Нейният вид и всичко останало не доказват нищо. Трябва да я завладееш с чувство.

Под слънцето, което припичаше тила му, Китсън слушаше своя компаньон. Ако друг, а не Джипо, му говореше тези думи, той би му казал да си затваря устата, но с Джипо беше различно. Джипо казваше откровено това, което мислеше. Под влияние на токущо чутото, Китсън започна да мечтае за Джини. Може би Джипо имаше право? Може би тя е създадена за любов? Но спомняйки си за нейните студени и невъзможни синьозелени очи, той се почувствува обхванат от съмнения.

– Разкажи ми малко за себе си, малкия – подхвана Джипо със затворени очи и с лице към слънцето. – Разкажи ми какво се върти в главата ти? Интересува ме. Може да ти се струва чудно, но това е така. Снощи, когато реших да приема тази работа, си помислих за теб. Знаех какво мислиш. Ти не искаше да си вътре в този бизнес, нали така? И аз също. Но изведнъж ти каза „да“. Защо?

– А ти Джипо, защо се съгласи?

– Заради момичето – възкликна Джипо. – Видът, който тя имаше, когато влезе, начинът, по който дискутира удара, всичко това ми даде увереност. Когато Франк ни излагаше плана, аз няхмах желание да се

месея. Но когато малката пристигна, не зная защо, всичко отведнъж ми се стори изпълнимо. Внезапно осъзнах всичко, което можеше да се плати с тези мангизи. Представих си изненадата на майка ми, виждайки ме да пристигам със страшен костюм, на волана на едно алфа-ромео! Всички мои мечти станаха реалност.

– Да... Това се дължи на нейния начин на държане – каза Китсън, чувствайки се неудобно. – Тя оказа и върху мен същия ефект.

Той нямаше смелостта да признае на Джипо, че беше гласувал като другите, от страх пред презрението на Джини. Нямаше никаква надежда ударът да успее. Това бе мръсна работа. Сигурен бе, че ще атакуват по-силни от тях. Изведнъж той се почувствува изпълнен с жалост към Джипо, който вярваше в осъществяването на своята мечта. Този път те нямаше да се измъкнат.

– Това е любопитно, не намираш ли? – подметна Джипо. – Тя е още почти дете и въпреки това има нещо...

Внезапно замлъкна и вдигна глава. Малките черни очи изведнъж се събудиха. Китсън го изгледа с отворени уста.

– Какво има?

– Чух шум. Това не може да бъде змия, нали малкия?

– Змия? Змия не би се приближила току-така до нас-каза раздражено Китсън. Той не искаше да се прекъсва разговора за Джини. За него нямаше нищо по-важно на света.

– Възможно е да има змии в областта – поде Джипо със свито тяло, целият вцепенен.

– Ще ти кажа нещо, малкия, змиите ме поболяват! Струва ми се, че чувам нещо да мърда там...

С набръчкано чело Китсън се обърна и погледна в указаната посока.

– Не мисли за това повече – каза той ядосано на Джипо, който бе прекъснал нишката на разговора. – Змиите не се приближават до човек, освен ако той не ги раздрази.

– Моят брат беше ухапан от змия – възрази Джипо с мрачен глас. – Той бе легнал точно като мен и в един момент змията излезе, не зная от къде, и го ухапа по лицето. Беше мъртъв още преди да мога да го заведа до къщи... Тази проклетата змия!

– Ах! Остави! – сръза Китсън. – Пука ми за твоя брат. Той е бил ухапан от змия, но това може да се случи на всеки. Смени плочата, искаш ли?

Джипо вдигна глава и го изгледа с укор в очите.

– Нямахте да говориш така, ако това беше твоят брат – каза той. – Никога няма да го забравя! Това ме кара да се ужасявам от змиите.

– Но по дяволите! До утре ли ще ми говориш за змиите? – изкрещя Китсън. – Говорехме за Джини и ето, че изведнъж ти започна да ми пълниш главата с твоя брат и с истории за змии. Скъсваш ме!

– Стори ми се, че чувам шум.

– Добре! Добре! И после? Искаш ли да ме оставиш на мира с твоите змии?

Джипо беше готов да възрази, когато забеляза отдалеч облак от прах. Той го посочи на Китсън.

– Мислиш ли, че са те?

Китсън хвърли едно око по дължината на вълнистата прашна ивица на пътя и почувствува как страхът го сграбчва за гърлото.

Инстинктивно той залегна.

– Да, те са – промърмори той, протягайки ръка, за да принуди Джипо да залегне по-добре.

Неподвижни, двамата гледаха как фургонът напредва. Той приближи до тях изненадващо бързо, вдигайки облаци прах. За миг завоят го прикри, после той тръгна по-бавно.

Китсън погледна часовника си, за да отбележи точния час на минаване на фургона в клисурата.

Бърза като светкавица, колата мина пред тях и те успяха да забележат впечатляващите силуети на пазача и шофьора.

Джипо се надигна и я проследи с очи, за да запомни повече подробности.

Те видяха как фургонът изчезва в облак прах на следващия завой. Тогава и двамата, облекчени, се изгледаха притеснено.

– Няма да е лесно – забеляза Джипо, като се чешеше под мишците. – Видя ли ги нашите две птички? Мадона! Те нямат да се дадат лесно!

Китсън беше видял шофьора и пазача много добре. Той ги познаваше достатъчно и даже бе говорил за тях с Морган. Но сега, след като ги бе видял през предното стъкло на фургона, се изпоти при мисълта, че след няколко дни трябваше да се мери с тях.

– Не бива да се безпокоиш! – каза той с колкото се може по-спокоен тон. – Ти няма да се занимаваш с тях. Съгласен съм, че те са издръжливи. Но ти за какви ни вземаш? За парцали, както онази искаше да ни оскърби?

Джипо поклати глава с угрижен вид.

– Тези двамата имат вид на... Не искам да си имам работа с тях.

Китсън извади бележника си и записа часа, в който фургонът бе преминал в клисурата.

– Никой не ти го иска, доколкото знам – отбеляза той сухо. – Морган и Блек ще се заемат с тази работа.

– Те и момичето – поправи го Джипо. – Тя има най-опасната роля. Едно момиче като нея... Не преставам да мисля за това, което ни каза, че ако той се опита да ѝ отнеме пистолета, тя ще стреля... Смяташ ли, че тя говореше сериозно?

Същата мисъл бе дошла и на Китсън и това го бе разтърсило. Той виждаше отново синьозелените очи и втренчения израз на Джини. Направи гримаса.

– Не зная.

Изправи се на колене и огледа двете страни на пътя.

– Да тръгваме – каза той. – Смяташ ли, че ще можеш да отвориш този фургон?

– Франк ми каза, че ще имам три или четири седмици, за да работя – отвърна Джипо. – В кърпа е вързано. С цялото това време и с необходимите инструменти ще отида до края на... независимо какво. Даже, ако е много сложно, с времето се постига всичко. Ще се справя добре.

– Франк говори за три или четири седмици – възрази Китсън, наблюдавайки Джипо. – Но предположи, че нещата се завъртят зле. Ако ни запари на задниците, колко време ще ти трябва да отвориш фургона?

Дебелото лице на Джипо помрачня изведнъж.

– Какво значат подобни въпроси? Франк ми обеща три или четири седмици. Досега той винаги е удържал на думата си, нали? Този фургон е деликатна работа. Даже ти, който не разбираш нищо от работата, си даваш сметка за това. Трябва да се работи без да се бърза, малко по малко. Трябва ми време... Едно такова нещо не се прави току-така.

– Ще потърся колата – каза Китсън. – Почакай ме тук.

Със загрижено изражение на дебелото си лице, Джипо го видя как се отдалечава. Той виждаше отново синьозелените, студени и пълни с увереност очи на Джини и високомерния поглед, с който тя беше защитавала мнението си пред Китсън. Той придоби малко увереност.

„Струва ли си да се притеснява човек?“ – си каза той, чувствавайки върху себе си блестящите лъчи на слънцето. – „Франк каза, че всичко ще бъде наред и досега винаги е държал на думата си, а и момичето вярва твърдо, че ще успеем. Моето бачкане няма да е опасно. Трябва само да отворя фургона. Франк ми обеща три или четири седмици, за да успея. Всеки може да отвори която и да е ключалка, даже най-трудната,

при условие, че има време и че познава работата.“

През това време блиндираният фургон продължаваше своя път към Центъра за изследвания. Нито шофьорът, нито пазачът бяха забелязали, че са били наблюдавани и че времето на тяхното минаване е било грижливо отбелязано.

Продължиха пътя си в облак от прах.

ГЛАВА III

I

Морган беше фиксирал часа за събирането в осем и Блек беше малко подранил. Пристигна в залата за билиард на Лу Страйджър в седем и четиридесет и пет, просто, защото часовникът му бе напред. През тълпата на опушения бар, той си проправи път към Страйджър, един едър мъж, с червендалеста физиономия, зает да наблюдава играещите.

– Пристигнаха ли вече, Лу? – попита Блек.

– Не, но вратата е отворена и може да се качиш-отговори Страйджър.

– Дай ми моя скоч – каза Блек.

Когато Страйджър го обслужи, той се отправи към един ъгъл на стаята, бутна шапката си към тила, стегна връзката си и седна.

Тази вечер Блек се чувствуваше подтиснат и в лошо настроение. Идеята, която Морган имаше за удара в кафенето, не му допаднаше.

Блек се бе хвърлил в живота с повече козове, отколкото неговите трима приятели. Син на богат търговец, той бе получил добро образование. Беше се обрекъл на медицината, но трудностите на следването го накараха да се откаже. След края на втората година той внезапно бе напуснал факултета и не бе стъпвал при родителите си. Бе станал продавач на коли и в същото време беше открил една своя непреодолима склонност към жените. Прахосваше повече, отколкото печелеше и когато, затънал в дългове, си присвои съдържанието на касата във фирмата, където работеше, то възлизаше на около четири хиляди долара. Убеден, че е замаскирал отлично следите си, той изпита неприятен шок, когато двама инспектори го прибраха, преди да има време на похарчи повече от двеста долара от плячката си. По това време беше на двадесет и две години. След това, бе лежал в затвора на два пъти: веднъж – две години, втория път – четири. Затворът сега му вдъхваше свещен ужас. По време на последния си престой на „сянка“ беше срещнал Морган, чието наказание от петнадесет години-число, което предизвика тръпки у Блек, изтичаше. Бяха излезли заедно и когато Морган му предложи да работи с него, Блек беше приел заради репутацията на Морган. Много типове му бяха потвърдили, че Морган има бъдеще и рано или късно щеше да направи удар, за който ще се говори дълго време.

На тридесет и три години, Блек знаеше, че неговото собствено бъдеще щеше да е много мрачно, ако не играе всичко за всичко. Имаше предчувствие, че Морган бе в състояние да успее в един удар, който щеше да му даде възможност да живее до края на дните си.

Сърбайки уискито в един ъгъл на стаята за бiliarд, Блек мечтаеше за частта от парите, която му се падаше, когато отвличането на фургона се осъществи. Двеста хиляди долара! Той ще пътува, ще сравнява прелестите на момичетата от всички страни на Европа, ще иде в Монте Карло, където ще накара банката да подскочи. Той...

Пристигането на Джини Гордън прекъсна внезапно неговите мечти. Тя вървеше в опушената зала, гледайки с враждебен вид играчите на бiliarд, които я оглеждаха и разменяха иронични усмивки, придружени с удари на лакти и намигвания. Ако Лу Страйджър не бе наложил едно коректно поведение в своето заведение, тя би станала обект на нагли закачки още от момента на влизането си.

„Страшна мацка!“ помисли Блек, изпивайки я с очи.

Тя се спря пред Вратата за стълбището, водещо към залата, която Страйджър пазеше за любителите на тишина.

Джини носеше черен панталон, който прилягаше тясно по ханшовете и риза в бутилковозелен цвят с отворена яка.

„Но тя си има защита – каза си Блек, привършвайки уискито си – Питам се от къде ли идва С нея може да е чудесно... Може би ще успее да я разчувствувам След работата можем да направим едно малко пътуване, ние двамата. Сигурно е ужасно темпераментна! Каквато е закръглена...“

Той стана, прекоси стаята и тръгна след нея по стълбите за първия етаж. Настигна я на площадката.

– Здравей, момиче – каза той – Първи сме. Няма какво да се каже! Този панталон подчертава добре формите ви!

Тя се обърна. Нейните синьозелени очи бяха смущаващи, поради липсата на изражение.

– Не е възможно! – каза тя.

Отвори вратата и като светна лампата, влезе в стаята, приближи се до масата, седна, отвори сака си, вадейки гребен и огледалце и започна да реши бакърените си коси.

Блек взе стол и седна срещу нея, съзерцавайки я с възхищение, с очи впити в гърдите ѝ, които се повдигаха под гъвкавия плат при всяко движение на нейната вдигната ръка.

– И така, предвидено е за тази вечер – каза той. – Не се ли

страхуваш?

Тя остави гребена и огледалото и извади пакет с цигари.

– Да се страхувам? Защо? – попита с непринуден тон.

– Е добре, не си нервна! – възкликна Блек, с кръгли очи. – Аз вярвам на думата ти.

Той се наведе напред, за да ѝ поднесе пламъка на запалката си.

Тя разглежда дълго пламъка, преди да поднесе края на своята цигара. Нейните червени и плътни устни се присвиха в бърза като светкавица усмивка.

Блек едва има време да види, дали тя действително се е усмихнала.

– Какво чудно има в това? – запита той рязко.

Очите на Джини отново се завъртяха към запалката. Блек проследи погледа ѝ, констатирайки, че пламъкът трепереше видимо. Откри, че ръката му далеч не бе твърда. С един удар загаси пламъка и с пресилена усмивка се върна на стола си.

– Е добре, ето! Имам съмнения и ще ти каже защо. – Кръстоса ръцете си върху масата и се подпря на нея – Страхувам се, че ако тази вечер работата се завърти зле, това ще попречи на нашия голям удар. Не обичам този вид работа. Опитах се да разубедея Франк. По-лесно и с по-малки рискове щяхме да оберем една сервизна база по пътя за Дюка, но той не иска и да чуе за това. В един такъв удар можем винаги да попаднем на някоя гореща глава и да си послужим с оръжие. И ако някой падне, това рискува да хвърли големия ни проект във въздуха.

Тя изпусна пушека през ноздрите си, гледайки го без да мигне.

– Ние сме тези, от които те ще се страхуват. Това е всичко.

– Лесно е да се каже.

Тя повдигна вежди.

– Защо? Когато покажеш на зло куче, че не се страхуваш, то се държи спокойно. Същото нещо е и с хората с лош характер.

Блек събра вежди.

– Не мога да те разбера. Ти работила ли си вече с друга банда?

Очите на момичето се премрежиха.

– Не се опитвай да разбереш – възрази тя сухо.

Блек вдигна рамене.

– Както искаш. Ако обичаш мистериите, не се безпокой! Но не забравяй, че ще имаш най-лошата работа – да събираш портмонетата. Някой клиент може да реши да скочи върху теб. Тогава ще стане гаф.

Понеже се страхуваше, сега се надяваше да уплаши и Джини, но очите ѝ не промениха изражението си.

– Никои няма да мръдне – отсече я.

Вратата се отвори и Китсън и Джипо влязоха. Забелязвайки Блек и Джини заедно, Китсън внезапно се спря, със зачервено лице и с очи, пълни с яд.

– Виж, ето го съпруга – подхвърли Блек и започна с фалшив глас да тананика сватбения марш на Менделсон.

Джипо избухна в смях, а малките му черни очи засветиха весело. Намираше тази шега безобидна и много комична.

Но Китсън побледня.

– Затваряй си устата! – изкрещя той с треперещ глас. – Достатъчно!

Блек спря да пее и се обърна към стола си с подигравателна усмивка.

– Е, добре, какво? Тя и ти... – посочи с жест Джини, която не мръдаше, с очи, обърнати към Китсън. – Вие наистина сте новобрачни, нали? Франк ми каза, че ще отидете да наемете една каравана за вашето сватбено пътешествие.

– Казах ти да я затвориш! – повтори Китсън.

– Какво те прихваща, негоднико? Не си ли доволен да отпътуваш с нея на сватбено пътешествие? В удара ти си най-късметлия! Сам в калската с такава кукла, няма да бъдеш за оплакване. При условие, че този път можеш да се справи...

С два бързи скока Китсън се намери пред масата и неговият юмрук, бърз като светкавица се стовари върху брадата на Блек. Последният се претърколи назад със стола си. Грохот разтърси стените. Проснат по дължината си, той погледна Китсън със замаян поглед.

– Вдигни се малко, мръсник, – изрева Китсън – за да те накарам да си глътнеш зъбите!

– Хайде, хайде! – извика Джипо ужасен.

Сграбчи Китсън за ръката, но той се освободи с едно разтърсване, което претърколи Джипо на другия край на стаята.

Блек разтърси глава. Неговите очи, вперени в Китсън, се изпълниха с омраза.

– От дълго време имам желанието да те науча да живееш, теб, пропаднал боксьор! – каза той. – Ще те накарам да видиш какво е истинска борба!

Докато ставаше, Морган влезе.

– Раздели ги, франк! – замоли Джипо, задъхан – Те искат да се бият.

С четири бързи и гъвкави подскока Морган се намери между

двамата мъже и, обръщайки гръб на Китсън, изгледа Блек.

– Ти не се ли чувстваш добре? – запита го той с фалшиво учтив тон. Очите му на влечуго блестяха.

Блек се поколеба, после с едно повдигане на рамене пооправи сако-то си, прекара ръка в косите си, с внезапен жест взе стол и седна. С очи, вперени в масата, той разтърка брадичката си.

Морган се обърна към Китсън.

– Не си дошъл да правиш бъркотии в екипа, гледай работата! Пове-че няма да ти го повтарям. Сядай!

С тежка крачка Китсън се отправи към един стол, отдалечен от тези на Джини и Блек, и седна. Джипо все още развълнуван, се приближи до масата и, колебаейки се, седна от страната на Джини.

– Няма ли да ви отегча, ако седна до вас? – попита той, опитвайки се да не гледа в деколтето ѝ, което се отваряше всеки път, когато тя се навеждаше напред.

– Защо ще ме отегчавате?

Малко уплашен на вид, Джипо седна. Морган крачеше из стаята, като мечка в клетка, с цигара между тънките си устни и с шапка, прихлупена над очите му.

– А сега, момчета, отворете добре сетивните си органи. Ще действуваме тази вечер в дванадесет и десет. Това е моментът, когато кафенето е пълно и когато имаме минимум шансове да ни опандизят. Китсън ще се заеме с колата. – Той се спря, за да го изгледа. – Познаваш квартала. Оставяш мотора да работи, изчакваш ни и тръгваш по първата улица наляво, за да избегнеш червените светофари. Доверявам ти се, за да се изплъзнем от тези, които ще ни преследват. Съгласен?

Китсън кимна с все още намръщен вид.

– Ти, Джини, идваш с Ед и мен – каза Морган, обикаляйки из стаята. – Лу ще ми вземе една картеница, а ти, Ед, ще вземеш пистолета си. Джини, влизайки зад мен и Ед, се заема с плячката. Щом влезем, Ед сваля железната завеса. Аз скачам на тезгяха, за да мога да измета цялото каре. Видят ли картеницата, това ще ги успокои. Докато глупците разберат какво става, Джини ще започне да събира порт-монетата. Ще се вземат само пари. Ако някой влезе, ти ще се заемеш с него, Ед. Ако действваме бързо, ще ни трябват пет минути за всичко. Това зависи най-вече от Джини. Ще внимаваш някой малък хитрец да не ти скочи отгоре, докато му вземаш мангизите. Не държа да се правят ненужни бели, освен в случай на отпор.

Слушайки Морган, Джипо, който въртеше малките си черни очи, се

поздравяваше, че не участвува в този удар.

Китсън разтриваше ставите на ръцете си, без да изпуска масата от очи. Той се почувствува облекчен, когато научи, че неговата задача се ограничава само да кара колата. Трябваше да си луд, за да отидеш в едно кафене и да матираш четиридесет или петдесет типа! Не беше сигурен дали има необходимата смелост.

Блек още кипеше от яд, че е бил ударен, но думите на Морган отклониха вниманието му и той изпита странно чувство на студ в стомаха си.

– Добре е, – каза той – щом ти считаш, че е реализуемо, но все пак това не ми харесва. Можем да изберем нещо по-леко.

Морган спря да се разхожда.

– Зная, но избрах тази работа, за да се тренираме за големия ден. Зная какво правя, Ед. Тази Вечер ще видя дали някой от нас рискува да провали големия удар. Направих моя избор съзнателно.

Приблужи се до масата и погледна Джини в очите.

– Ще те изпитаме, момиче. Ти приказваш добре, вярно е, но сега ще те видим в действие. Затова тиверявам тази работа.

Джини не сведе поглед.

– Ще се оправя. Не е толкова сложно.

Морган се ухили.

– Ще видим... Това е всичко, което имах да ви кажа. Сега се разделяме. Ти, Китсън, ще спреш колата точно пред кафето в дванадесет часа и десет минути. Часовникът ти точен ли е? Колко е часът сега?

– Осем часа и тридесет и три минути – отговори Китсън, след като бе хвърлил поглед на часовника си.

– Осем часа и четиридесет и две минути – поправи го Морган. – Лу ти дава картечницата, слагаш я на задната седалка и идваш сам пред бистротото. Ед и аз идваме пеш. Ще взема картечницата от колата на минаване. – Той се обърна към Джини. – Ти ще дойдеш от Медоукс Стрийт. Трябва да бъдеш там в дванадесет часа и десет минути. Всички трябва да си бъдат по местата в уречения час. Имаш ли нещо гърмящо!

Джини потвърди с глава.

– О.К. – каза Морган. – Китсън, вземи картечницата! Иди с него, Джипо, за да не направи беля! До тази вечер в дванадесет часа и десет минути.

Китсън се изправи. Спря се с нерешителен вид, погледна по ред Морган и Джини, после се отправи към вратата, последван от Джипо.

След тяхното тръгване Морган седна.

– Готова ли си за атаката? – запита той.

Джини повдигна Вежди.

– Защо не?

– Добре, но без салати! – каза Морган със сух тон. – Аз вече съм направил дузина подобни удари, но това не ми пречи да тръгвам винаги от нулата. Безполезно е да блъфираш. Попитах те дали още си съгласна да ти поверя най-трудната работа?

Тя протегна ръка, вземайки между своите тънки пръсти една наполовина изпушена цигара. Димът се издигна право нагоре. Цигарата бе твърда като скала.

– Имам ли вид на уплашена? – запита тя.

Подбутна стола и стана. Двамата мъже я гледаха с широко отворени очи.

– В полунощ и десет, уговорено – каза тя, фиксирайки Морган право в очите. – До скоро!

Обърна се и се отправи към вратата, клатейки ханшовете си по един провокиращ начин. Излезе, без даже да погледне зад себе си.

– Надуто е момичето! – каза Блек с гримаса.

– Възможно – отговори Морган бавно – Но съм виждал и по-надути, които омекват в лош момент. Ще Видим. Хайде, да тръгваме! – каза той и стана.

II

В дванадесет и пет, Морган и Блек слязоха от един трамвай на ъгъла на Медоукс Стрийт. Те прекосиха улицата и се спряха пред една неосветена будка, за да наблюдават Кафе Палас насреща им.

Виждаха светлините през завесите, а през стъклената врата различаваха една част от бара. Със замах Морган хвърли на улицата своята наполовина изпушена цигара.

– Вече сме тук – забеляза той.

– Обзалагам се, че Джипо е безкрайно щастлив, че не е с нас – каза Блек, усещайки неравномерните тупкания на сърцето си и влажните си длани.

– Предпочитам да не ми виси на главата – подхвърли Морган с туптащо сърце и сухи устни. – Щом Китсън дойде, пресичаме.

– Съгласен съм.

Блек посегна към джоба си и постави ръка върху студената дръжка

на своя револвер, калибър 38.

– Ето я – промърмори той, забелязвайки Джини, която се приближаваше до кафенета.

Тя носеше още черния си панталон и ризата със бутилковозелен цвят, но бе покрила косите си с едно зелено шалче. Когато минаваше под уличната лампа, Блек разбра до каква степен нейните бакърени коси подчертаваха хубостта ѝ. Когато те бяха прибрани, тя почти не правеше впечатление.

В същия момент един покрит с прах линкълн премина улицата и спря пред кафето.

– Да вървим – заповяда Морган, който прекоси улицата с бързи дълги подскоци.

Улицата беше пуста. Чуваше се как музикбоксът свири валс във вътрешността на кафенето.

Морган се спря точно навреме, за да се наведе към багажника на линкълна и да сграбчи картеницата.

– Не се нервирай, – каза той на Китсън – но когато сме готови да изчезваме, трябва да се бърза!

С ръце, сгърчени върху волана, Китсън отговори само с едно изръмжаване.

Блек бе извадил кърпата си и прикрепваше с нея долната част на лицето си, но ръцете му трепереха толкова, че не успяваше да я върже.

Джини, вече маскирана, стоеше на Вратата на кафенето. В дясната си ръка, залепена за тялото, тя държеше пистолет калибър 38, адютантски.

Морган не се помъчи да се маскира. Играта не бе нова за него. Знаеше, че хората се страхуват прекалено много, за да дадат полезно описание на полицията.

– Да вървим! – каза той, поемайки дълбоко въздух.

Приблужи се до Джини.

– Отваряш вратата и ме оставяш да атакувам!

– Зная – отговори тя с твърд и безразличен глас.

Той ѝ хвърли един поглед и техните очи се срещнаха.

– Хиляди дяволи – си каза той – тя не е нервна! Не бих повярвал никога в това за едно момиче на нейната възраст...

Джини отвори вратата и се отстригна, за да остави Морган да мине. Той влезе в шумното и затоплено кафене.

Блек, чиято пот вече мокреше кърпата, покрила долната част на лицето му, последва Джини и Морган. Той затвори вратата и спусна

желязната завеса.

Двама мъже, настанени до бара, погледнаха безразлично зад себе си, чувствувайки студеният въздух на нощта да нахлува през вратата. Със смайване забелязаха Морган с картечницата. Техните недоверчиви очи се обърнаха към маскираното лице на Джини. Побледняха и замръзнаха на местата си.

– Назад, бързо! – изляя Морган. – Отстъпете!

Шумът на разговорите в стаята заглъхна. Морган бе говорил с режещ, като бръснач, тон. Двамата мъже се отдръпнаха толкова забързано, че щяха да паднат. Морган се подпря с една ръка на тезгяха и скочи върху него. После с ритник измете надалеч чашите и бутилките.

От трясъка на счупеното стъкло хората се изправиха на крака. Внезапна тишина последва шума от разговорите.

– Не се страхувайте! – изляя Морган, измитайки стаята с дулото на картечницата. – Това е обир. Не мърдайте и нищо няма да ви се случи! Сядайте всички! Първият, който мръдне, ще получи олово! Ако държите на кожата си, опитайте се да бъдете мирни!

Почти ослепял от потта, със сърце, биешо с такава сила, че едва можеше да диша, Блек смъкна кърпата, която го задушаваше. Държеше своя 38-ми с трепереща ръка и, гледайки препълненото кафене, молеше небето никой да не започва да играе на войници. Една жена изпищя. Двама мъже се надигнаха, но техните компаньонки ги дръпнаха веднага назад. В кафенето хората се бяха превърнали в статуи.

– Давайте мангизите! Портмонетата върху масата! Хайде, по-живо!

По-голямата част от хората започнаха да бъркат в джобовете си.

Сега бе ред на Джини да действа. Тя извади от джоба си един сак от платно, който ѝ бе дал Морган и с пистолет в ръка, започна самотната си разходка по централната пътека. Спираше се пред всяка маса, събираше портмонетата и ги пускаше в сака.

Прав, близо до вратата, Блек я наблюдаваше. Тя се местеше бавно и предпазливо, като някой, който върви по много тънък лед. Хората не показваха и сянка от колебание. Тя се спираше на всяка маса, събираше портмонетата и пускайки ги в сака, минаваше на следващата.

– Бързо! – извика Морган. – Вадете портфейлите си! Пръстът ми е на спусъка, но, ако има начин, не държа да ви навредя. Пускайте мангизите, бързо!

Блек пое въздух.

„Морган и момичето ще вдигнат парата“, си каза той. „Страшни са!“

Гласът на Морган режеше като бръснач. Леко наведената му фигура, дулото на картеницата му, насочено към тълпата, неговият заплашителен силует – всичко това смразяваше кръвта.

Джини внезапно спря своето равномерно придвижване. Бе застана пред една маса, заета от жена, носеща дреха от визон и едър мъж с твърдо лице. Върху масата нямаше портмоне.

Тя изгледа мъжа, чиито малки блестящи очи издържаха нейния поглед.

– Хайде, добри човече! – каза тя нежно. – Реши ли се?

– Ще минеш отново, малка дрипо! – възрази той. – Нямам пари в себе си.

Блек се потеше силно. Объркваше се. С тревожен поглед той загледа Морган, който неподвижен, с жесток израз върху леко изкривените си устни, дебнеше реакцията на Джини.

– Тогава? – настоя последната, вдигайки гласа си.

– Казах ти да минеш отново, мръснице! – каза другият, гледайки я право в очите.

Внезапно жената стана бяла като сняг и затвори очи. Свлече се с цялата си тежка маса върху своя компаньон, който я отблъсна с нетърпение. Джини вдигна пистолета си.

– Давай мангизите, свинска главо, или те свалиям-изкрещя тя с остър глас.

Лицето на мъжа се сгърчи.

– Гвоздей! – повтори той. – Чупи се!

Морган насочи към него дулото на своето оръжие, но знаеше, че е безполезно. Мъжът си даваше сметка, че той не можеше да си послужи с пистолета, защото Джини бе в неговия прицел.

Морган наблюдаваше тревожно Джини. Изпитанието бе решително. Тя трябваше да покаже на какво е способна. Щеше ли да омекне?

Получи отговор на въпроса си по-бързо, отколкото предполагаше.

Джини се усмихна на упорития – една кратка усмивка, едва забележима под нейната маска, но която издаде краткия блясък на очите ѝ – после свали оръжието си в средата на лицето му. Нейният жест беше толкова бърз, че той нямаше време да парира удара. Дулото на пистолета разкъса бузата му, от носа му бликна кръв и той падна назад. После поднесе ръка към лицето си, ръмжейки от болка.

Наведена над масата, Джини удари отново. С всички сили тя стовари дръжката на пистолета върху черепа на човека, който политна напред и падна. Жената, с дреха от визон, нададе остър вик и се свлече от стола

си, припаднала.

– Внимание! – изрева Морган. – Ще стрелям във всеки, който мръдне!

Гласът му бе изпълнен с такава заплаха, че даже за секунда самият Блек почувствува хлад по гърба си.

Джини се приближи до изпадналия в безсъзнание човек, вдигна го брутално и измъкна един портфейл от вътрешния му джоб. С рязък тласък бутна жертвата си през масата в същото време, докато хвърляше плячката в сака си.

Този пример беше достатъчен. Като по чудо масите се покриха с портмонета Джини трябваше само с бърза крачка да премине по централната пътека, за да ги събере и сложи в своя сак.

Смаян, Блек бе забравил да наблюдава вратата. Изпадна в шок, когато тя се отвори. Той изгледа с глупав вид един едър тип, с широки рамене, който влезе в бистрото. Типът изгледа последователно лицето на Блек и оръжието, което той държеше в омекналата си ръка. Като гилотина ръката на човека се стовари върху тази на Блек. Пистолетът му изхвърча и се плъзна по пода, за да се спре до бара. Новодошлият се готвеше да стовари юмука си върху лицето на Блек, когато Морган насочи към него дулото на своята картечница.

– Внимание! – изрева той. – Горе ръцете! Разбра ли?

Очите на здравеяка се обърнаха към Морган и неговата картечница и куражът му се изпари. Отстъпи крачка назад и послушно изпълни заповедта.

Права, близо до една маса и до един здравеяк с войнствено изражение, Джини събираше портмонетата. Забелязвайки, че дулото на картечницата на Морган не беше насочено повече към него, той се опита изведнъж да сграбчи пистолета на Джини. Неговата ръка сграбчи едновременно дръжката и ръката, която я държеше, за да я накара да пусне оръжието. Джини стискаше здраво. Очите ѝ издържаха погледа – едновременно смел и ужасен – на нейния нападател и тя натисна спусъка. Куршумът излетя с трясък, който разклати витрините на кафенето. Когато куршумът премина през ръкава, одрасквайки ръката му, човекът изпусна нейната като опарен. Джини отстъпи една крачка, държейки го под прицел, докато Морган сипеше куп проклетия към ранения.

– Действуйвай! – извика той на Джини.

Със спокойствието на манекен, представящ колекция. Джини поднови разходката си, вземайки портмонетата и поставяйки ги в сака си.

Бледи и замръзнали, с изтормозен вид, хората не мърдаха повече.

Вън на волана на своята кола, Китсън чу изстрелите. Куражът му се изпари и той трябваше да направи свръхчовешко усилие, за да не включи мотора и тръгне с всичка сила. Неподвижен, със сгърчени върху волана ръце, с лице, мокро от пот, едва устоя на паниката и желанието си да изчезне.

Изведнъж всичко свърши.

Чу шум на забързани крачки. Задната врата се отвори рязко и другарите му се втурнаха във вътрешността. Блек се свлече до него върху предната седалка и Китсън почувствува топлината на тялото му, покрито с пот. Машинално потегли.

– Давай, давай, Боже мой! – извика Морган в ушите му от задната седалка, където беше седнал. – Скорост искам сега!

Със свистящ дъх и стиснати зъби Китсън накара колата да подскочи напред. Той зави наляво със скърцане на гумите и заслиза по тясната уличка. С машинална ловкост навлезе в друга странична улица. Намалвайки леко по кръстовищата, запали фаровете.

Морган тревожно обърна глава да види през задното стъкло дали ги последват.

– О.К.! Добре сме! – забеляза той. – Карай у Джипо! – прибави изведнъж, когато те бяха преминали осемстотин метра с пълна скорост.

Облечението беше общо.

– Ох! Бяхме загрели! – възкликна Блек, бършейки лицето си с опакото на своята ръка. – Без нашата мандолина това можеше да свърши зле. Когато типът се опита да свие пистолета на Джини...

– Какво се случи? – запита Китсън с треперещ глас. – Кой стреля? Има ли някой ранен?

– Не. Един глупак се опита да грабне пистолета на Джини и... последва изстрел. Това го успокои глупака! Но един тип хвърли моя 38-ми във въздуха чрез изненада.

Морган чувствуваше как Джини трепери до него. Той й хвърли кос поглед и на светлината на една уличната лампа забеляза, че има оловносив тен.

Потупа я по коляното.

– Добре се справи, момиче – каза той. – Как го постави на място, тази сланина! Не съм виждал никога такова нещо.

Джини отстрани коляното си.

– Ох! Добре! – възкликна тя.

И за голяма изненада на Морган, тя обърна глава и избухна в сълзи.

На предната седалка Китсън и Блек усещаха какво ставаше отзад.

Морган се сви в своя ъгъл и остави малката.

– А плячката? – попита Китсън, който кормуваше с повече предпазливост сега, когато се приближаваше към ателието на Джипо.

– Мисля, че е добра. Събрахме поне петдесет портмонета, а и каса-та беше пълна – каза Морган.

Запали цигара и забеляза с гордост, че ръцете му не треперят. Чува-ше още задъханото дишане на Блек Наблюдавал го бе в кафенето и има-ше предчувствието, че щеше да омекне. Тази мисъл го безпокоеше. До-сега той смяташе, че може да се разчита на Блек, но поведението му и начина, по който се остави да му отнемат пистолета, му дадоха да разбе-ре, че трябва да го държи под око. Когато се бяха втурнали към колата, Китсън също не беше по-блестящ. Той не я подкара като стрела, както трябваше. Ако Морган не го бе разтърсил, той щеше да тръгне толкова бавно, че всеки от клиентите на кафенето би могъл да даде на полицията описанието на колата. Преди да се впусне в голямата авантюра, Морган трябваше да ги обработи. Сега поне беше сигурен, че може да разчита на Джини. Тя бе безупречна. Самата тя струваше колкото Всички оста-нали. Той ѝ хвърли поглед и констатира, че вече не плаче. Седнала изп-равена, много бледа, с втречени очи и мраморно лице, тя гледаше през вратата.

Морган ѝ подаде цигарата си.

– Вземи я! – каза кратко.

Без нито дума, тя прие цигарата и я плъзна между устните си.

Морган запали друга В момента, В който Китсън навлизаше В един малък път. Водещ към ателието на Джипо.

Ателието се състоеше от един голям хангар и дървена барака, къде-то живееше Джипо. В хангара той упражняваше от време на време заная-ята на ковач. Правеше решетки от ковано желязо, когато някой му ги поръчваше, но това се случваше рядко. Изработваше също ключове или поправяше ключалките на хората от града.

Ателието беше фасадата, която му позволяваше да съхранява ня-колко бутилки ацетилен и кислород, необходими за пробиване на каса. То му носеше приход едва, за да си плати наема.

Джипо, разтревожен, чакаше приятелите си. Когато фаровете на линкълна осветиха двукрилата врата, той се втурна, за да я отвори трес-каво, като хората, които се страхуват от нещо. Китсън вкара линкълна в хангара и всички слязоха.

– Как е? – запита Джипо, щом като затвори вратата. – Как мина?

– Добре – отговори Морган. – Ако ни предложиш по чашка, няма

да ти откажем. Ей, Китсън, свали номера на колата, изпразни радиатора и сложи там студена вода! Не се знае. Ченгетата могат да дойдат да тършуват тук. Действуйвай! Джипо, сервирай ни да пием!

После се обърна към Блек, който палеше цигара с трепереща ръка.

– Помогни на Китсън! – заповяда той.

С тръпнещи крака се приближи към Джини, усмихвайки се:

– Добре ли си?

Тя стисна устни. Още имаше болнав вид и лицето ѝ бе запазило безлезнава оттенък.

– Добре съм.

– Ако се справиш така добре и в уречения ден, ударът ще успее – ѝ каза Морган.

– Не ми говори винаги така, като че ли съм хлапе! – извика тя.

После се обърна и се отправи към тезгяха, където започна да разглежда инструментите.

Когато Джипо притича с бутилка уиски и чаши и напълни пет, Морган се приближи до Джини с две чаши в ръце и ѝ предложи едната.

– Ако си като мен, трябва да имаш нужда от едно питие! Тя пое чашата, изпи я на глътки и лицето ѝ изгуби безлезнаващото си изражение.

– Беше по-тежко, отколкото си го представях – каза тя. – За малко щях да се поддам.

– Но въпреки това издържа удара!

Морган замълча, за да изпразни половината от чашата си на един дъх.

– Ти беше върховна! – продължи той. – Да вървим да смятаме реколтата сега!

Докато Джипо, Китсън и Блек действуваха трескаво по колата, Морган изсипа съдържанието на сака върху тезгяха и започна да изпразва портмонетата с помощта на Джини.

– Виж! Това е на онзи тип, когото приспах – извика тя, посочвайки едно портмоне.

– Ще видим защо той държеше толкова на него – каза Морган. – Колко има вътре?

Тя измъкна една по една десет банкноти по сто долара и ги постави на тезгяха.

– Не е учудващо за него!

След като свършиха с колата, тримата се присъединиха към тях. За няколко минути Морган и Джини бяха изпразнили Всички портмонета. Морган седна на касата и започна да пресмята плячката. Другите

четирима го наблюдаваха.

– Две хиляди деветстотин седемдесет и четири долара! – обяви той, вдигайки глава, след като бе поставил последната банкнота от пет долара на тезгяха. – Е, добре! Ето с какво ще финансираме нашия удар! Сега трябва да се заловим сериозно на работа.

– Вярно ли е, че тя е приспала един тип? – запита Джипо, въртейки очи като билиардни топки.

– Той си го търсеше – отвърна Морган, подреждайки грижовно парите. – Никой тук не би могъл да го направи по-добре, даже аз, да не говорим за вас.

Джини се обърна и се отдалечи към колата. Четиримата мъже я съзерцаваха един миг, после се спогледаха.

– Тя е бомба! – заяви твърдо Морган. – Ако и вие се оправяте като нея, момчета, ударът е в кърпа вързан.

Той гледаше Блек право в очите. Последният безуспешно се опита да издържи погледа му. Извади една цигара, после чувствувайки, че Морган го наблюдава все още със своите искрящи и проницателни очи, започна да търси клечка кибрит.

– Чуваш ли ме, Ед?

Блек запали цигарата си.

– Очевидно, че те чувам!

– Има ли нещо, което не е наред, Франк? – запита Джипо, чувствувайки как атмосферата се обтяга.

– Ед се остави да му отнемат пистолета – обясни Морган. – Това можеше да ни провали.

Със свадлив вид Блек повдигна своите мощни рамене.

– Той ме изненада. Това може да се случи на всеки.

– Съгласен съм, но внимавай това да не ти се случва повече – сръза го Морган. – И ти, – продължи, обръщайки се към Китсън – ти нямаш бързи рефлексии! Трябваше да потеглиш по-бързо.

Китсън знаеше, че Морган има право. Шумът от изстрелите го беше парализирал. Мислеше, че някой е убит в кафенето и убийството ще бъде лепнато на гърба му.

– Джини...

Чувайки Морган да я вика, момичето се приближи до групата.

– Сега можем да започнем нашите приготовления за големия ден – каза Морган. – Ти, момиче, ще отидеш утре с Китсън да търсите каравана в Марло. Джипо ще ви каже размерите.

Морган седна върху тезгяха, изпускатки фини спирали дим през

носа си.

– И по-икономично. Безполезно е да ви казвам, че ще имаме нужда от мангизи до последния цент.

Той изгледа Китсън.

– Вие токущо сте се оженили и търсите каравана за сватбеното си пътешествие. Това младите често го правят и трябва да сме сигурни, че типът, който ви я продаде, няма да си спомни за вас.

Китсън хвърли към Блек тревожен поглед, но последният, твърде подтиснат от мисълта, че не се беше показал на ниво по време на удара, нямаше сърце да се шегува.

– И се опитай да нямаш вид на дървенияк, хей! – продължи Морган. – Създай впечатление, че си увлечен по малката, защото продавачът ще се запита какво ще правиш по време на сватбеното пътешествие.

Джипо избухна в смях.

– Ще направя, може би, по-добре, ако отида на твоето място – предложи той. – Аз съм обичлив по природа! Ние с Джини ще бъдем хубава двойка.

Джини се засмя заедно с другите.

– Ти си много дебел и много стар – възрази Морган. – Забелязваш се. Не, Китсън ще отиде.

Преброи две хиляди долара и ги подаде на Китсън.

– Опитай се да я купиш и за по-малко. Ще докарам буика и теглича утре у вас в единадесет часа сутринта.

Той се обърна към Джипо.

– Ти ще ме придружиш с линкълна до Китсън, за да можеш да ме върнеш.

– Съгласен.

– А сега ще се разделим – заключи Морган. – Трябва да върна каретчицата Ела с мен, Ед.

Той изгледа Джини и Китсън.

– Вие двамата вземете автобуса По-добре е да не ни виждат четиримата заедно.

После пхна остатъка от парите в джоба си.

– Тръгнете заедно от мястото, където ще се видите – каза той на Джини. – Разчитам, че ще бъдете тук утре след обяд с караваната. Да вървим! – с жест на главата си подкани Блек.

Когато те излязоха, Джини разбърза своя зелен шал и разтърси медните си коси. Китсън я гледаше с притеснение, мислейки си, че тя е страшно красива. Подпрян на тезгяха, той разтърсваше ставите си.

– Още една чаша? – предложи Джипо.

Джини поклати глава.

– Не, благодаря – каза тя.

Извади своя пакет цигари и постави една между устните си, без да изпуска Китсън от очи. Последният забърка по джобовете си, търсейки кибрит. Запали една клечка с трепереща ръка и я доближи до цигарата на Джини. За да предпази пламъка, Джини постави хладните си пръсти върху ръцете му и Китсън почувствува кръвта да циркулира по-бързо във вените му.

– Хайде, до утре! – каза Джини на Джипо, отправяйки се към вратата с двойни крила.

– Лека нощ! – отвърна той с намигване по адрес на Китсън.

Той се направи, че не вижда нищо и последва Джини в прохладната нощ.

Рамо до рамо, те продължиха заедно до главния път.

– Къде живеете? – запита Джини, когато стигнаха до спирката на автобуса.

– На Ленъкс Стрийт – отговори Китсън.

– Тогава ще ви чакам на ъгъла на улицата в единадесет часа.

– Аз мога да ви взема от къщи, ако предпочитате.

– Няма нужда.

Настъпи кратка тишина, Китсън наблюдаваше Джини.

– Знаете ли, онази вечер... – започна той изведнъж-аз нямаше да ви ударя. Аз ... може да се каже, че си загубих ума. Извинявам се.

Тя му се усмихна.

– Наистина мисля, че беше така. Вие ме изплашихте.

Китсън почервеня.

– Нямаше да го направя Никога не съм удрял по-слаб от мен.

– Получих това, което заслужавах. Наистина си го търсех.

Тя хвърли цигарата си.

– Смятате ли, че направихте добре като ударихте Блек? – прибави тя.

Китсън се наежи.

– Беше крайно време някой да научи на учтивост този мръсник. Той

...

– Може би, но не беше хитро. Трябва да го държим под око. Той не е от хората, които забравят лесно тези неща.

Китсън повдигна рамене.

– Не ме плаши.

– Ох! Вярвам ви! Видях ви на ринга преди година, когато бихте Джеки Лазард. Какъв удар!

Китсън я погледна със задоволство. Бе имал шанса да бие Джек Лазард. Бяха се били девет рунда и шансовете им бяха постоянно равни.

– Това момче знаеше да се боксира.

– Вие се отбранявахте не по-зле! Защо напуснахте ринга?

Въпросът притесни Китсън. Набързо измисли отговора.

– След последната схватка започнах да виждам двойно – каза той, прекарвайки ръка в косите си. – Всичко вървеше добре, но ... Докторът ми каза да напусна, даже много настояваше. Аз не исках, имах много шансове да взема титлата, но в този случай трябваше да се слуша докторът.

Това бе неговата версия за историята, но менажерът му сигурно имаше друга, съвсем различна.

Той изгледа тревожно Джини, за да види приема ли тя обяснението му, но не можа да забележи нищо върху безучастното ѝ лице.

– Защо избрахте Франк? – запита го тя след дълго мълчание.

– Кой друг искате да избира? – възрази той. – Ето автобуса.

Качиха се. Тя го остави да плати билетите и седнаха един до друг. Лицата им се отразяваха в стъклата. Автобусът беше пълен. Джини за момент привлече погледите на мъжката част, докато заемаше мястото си, но след това никой повече не им обърна внимание. Маршрутът бе пропътуван в тишина.

– Тук слизам – каза тя пред гарата. – До утре, в единадесет часа.

Китсън се изправи, за да я остави да мине и почувствува кръвта да пулсира във вените му, когато тя го докосна.

Щом автобусът тръгна, той подпря лицето си върху стъклото, за да я види още един път в нощта.

ГЛАВА IV

I

На другата сутрин, в единадесет часа, Китсън, седнал на волана на буика на Морган, излезе от града и се насочи към Марло. Имаше да премине стотина километра до Националният път №10. Джини беше седнала до него. Човек едва можеше да я разпознае, толкова се беше вживяла в ролята на токущо омъжена и обзета от мисли за радостите, които ѝ предлагаше сватбеното пътешествие. Нейната проста лятна рокля ѝ придаваше младежко очарование. Изразът ѝ се беше смекчил и Китсън бе изненадан да я чуе как бърбори.

Той не можеше да се начуди на тази метаморфоза. Самият той се бе постарал да си придаде вид на млад човек, токущо женен и достатъчно притеснен от това, че отива на сватбено пътешествие. Морган беше докарал у Китсън буика, снабден с всичко необходимо за караваната. Джипо го следваше на волана на линкълна. Виждайки как Китсън и Джини се отдалечават, той изпадна в сантиментално настроение.

– Като че ли са един за друг, не намираш ли? – забеляза той, гледайки ги с Морган как се отдалечават бързо с буика. – Джини не е толкова зла, колкото ни кара да Вярваме. Едно момиче, като нея е създадено за любов. Те са като два гълъба. Сигурно щяха да имат хубави хлапета!

– Ох! Затвори си устата! – извика Морган. – Не свърши ли с глупостите си? Какво те прихваща? Ти говориш като стара бърбрия!

Джипо протегна ръце, вдигайки раменете си.

– Не се сърди. Може би ме прихваща, съгласен съм. Това не пречи на този свят да няма щастие без любов.

– Хайде, идвай! Имаме работа – промърмори Морган със свиреп вид. – Закарай ме у Ед!

„Нищо не струват тези разговори“, си казваше той. „Имаме опасна работа за в бъдеще. Сега не е момент за размякане.“

Блек живееше в две стаи, в едно каменно здание, извисяващо се над реката.

Морган взе асансьора до четвъртия етаж, пресече коридора и натисна звънеца на Блек с показалеца си. След няколко секунди Блек отвори. Носеше черна пижама, украсена с неговите инициали, избродирани с

бяло върху джоба. Косите му бяха разчорлени, а очите – сънени.

– По дяволите! – възкликна той, гледайки Морган с кръглите си очи. – Колко е часът?

Морган бутна Блек в една малка, комфортно мебелирана, но развърляна стая. Празни бутилки от уиски и джин бяха наредени до прозореца. Блудкав мирис на тютюн, примесен с миризмата на парфюм, плуваше във въздуха. Морган си затисна носа.

– Тук много вони! Можеш ли да проветриш малко?

– Да, разбира се.

Блек се приближи до прозореца и го отвори изцяло. После погледна часовника върху камината и видя, че е единадесет и двадесет.

– Ти си дошъл по-рано. Китсът тръгна ли?

– Те тръгнаха – отвърна Морган и посочи към спалнята. – Има ли мадама у вас?

Блек се усмихна с наивен вид.

– Тя спи. Не се безпокой за нея.

Морган направи крачка напред, сграбчвайки Блек за дрехата и го привлече към себе си.

– Каж ми, ти знаеш ли, че се отнася за удара на живота ни? Ще трябва да се стегнеш много, ако искаш да си ни полезен в нещо. Чакайки деня „X“ – никакви жени повече и никакъв алкохол. Имаш вид на човек, чийто крака никак не държат.

Със сгърчено лице и с едно леко разтърсване, Блек се освободи от Морган.

– Не обичам да ми се говори с такъв тон, ти знаеш, Франк!...

Морган се усмихна и неговите тънки устни придобиха изведнъж жестоко изражение.

– Аз се притеснявам! Ако си търсиш боя, имаш го. Винаги съм на твое разположение, за да ти сменя физиономията. Не го забравяй! Ще правиш това, което ти кажа или ще мина без твоите услуги.

Изразът на черните му очи смрази кръвта на Блек.

– О.К. – каза той забързано. – Ще внимавам.

– Ще бъде по-добре за теб! Блек се отмести.

– Какво пишат вестниците по повод снощния случай?

– Глупости, както обикновено. Тези глупаци там така са се изплашили, че не са дали нашето описание на полицията. Мисля, че ще се измъкнем. Трябва да отидеш веднага у Джипо. Той работи стоманените греди, но ще има нужда от помощ. Отивай веднага, разбрано?

– Съгласен – каза Блек неохотно.

Не се чувстваше във форма за работа тази сутрин.

– И се оправяй! – излая Морган. – Аз ще отида до Дюка да търся автоматична пушка. Ърни познава един, който иска да ми я продаде.

– Добре – каза Блек. – Тръгвам веднага.

След като Морган изчезна, Блек изруга през зъби. Влезе в спалнята, прекоси стаята, потънала в полумрак и вдигна щорите. Светлината падна директно върху лицето на жената, лежаща в леглото му.

– Ох! Писна ми, Еди! – запротестира тя, сядайки и мигайки с очи.

Черните ѝ коси бяха отрязани на ивици върху челото. Имаше големи сини очи, с фини черти, а нейната жълта пижама подчертаваше приятните ѝ закръгленисти.

– Хайде! Обличай се, малката! – каза Блек, борейки се с ризата си. – Имам работа. Размърдай се малко!

– Но аз съм грохнала, Ед. Даже да излизаш, аз мога да остана тук!

– Не, не мога да те оставя тук сама. Хайде, действуй! Приятелката на Блек се наричаше Глория Досън. Тя изхълца, отхвърли чаршафите и слезе от леглото. Протегна се, прозя се и с несигурна крачка се отправи към банята.

– Какво те прихвана изведнъж, скъпи? – запита го тя, прекарвайки ръка в черните си коси. – Кой е този твой приятел?

Блек започна да се бръсне с електрическата самобръсначка.

– Казах ти да се обличаш и да изчезваш! – подхвърли той. – Аз бързам.

Тя свали пижамата си и се мушна под душа.

– Казвам си понякога, че трябва да имам дупки в паметта – извика тя, повишавайки гласа си, за да може въпреки шума на водата да се чуе. – Винаги все същата история! Започва много добре, нежна музика, скрити светлини, малки любезни думи и изведнъж – хоп! Внезапно ми се казва да се обличам и да изчезвам. Ето начин да се говори на една жена! Аз, която мислех, че съм намерила моя очарователен принц!

– Бъбри по-малко и действуй! – измърмори Блек. Той изключи електрическата си самобръсначка и отиде в кухнята да стопли кафето. Имаше главоболие и езикът му лепнеше. Съжаляваше, че се напи толкова снощи, но нервите му не издържаха. Съжаляваше също, че беше поканил Глория да раздели леглото му. Чувстваше, че това бе направило лошо впечатление на Морган. Сипа си в една чаша кафе и с безпокойство взе три аспирина, виждайки ръката си да трепери като лист. Токущо бе изпил кафето си, когато Глория, която беше привършила с обличането, влезе в кухнята.

– О! Кафе! Налей ми една чашка, скъпи!

– Няма време. Хайде да изчезваме! Ще пиеш кафето си отсреща.

– Една минутка, Еди!

Изненадан от нейния внезапно режеш тон, Блек ѝ хвърли един бърз поглед.

– Това наистина ли беше Морган преди малко? За какво говореше той? Какво искаше да каже с дения „X“?

Блек остана смаян. За момент погледна Глория обезпокоен.

– Не си пъхай носа в моите работи – излая той накрая. – Чуваш ли? Това не е твоя работа.

– Еди, моля те, послушай ме – замоли тя, поставяйки ръката си върху тази на Блек. – Морган не е човек за препоръчване. Чух да се говори за него. Целия си живот е прекарал в мръсни истории. Всичко е правил и както вървят нещата кой знае докъде ще стигне. Моля те, Еди, не се намесвай! Ще имаш само неприятности.

От три месеца Блек спеше редовно с Глория, която много му харесваше. За първи път в живота си имаше чувството, че някой се интересува от него заради него самия. Но това не бе причина да се оставя Глория да му заповядва и да избира приятелите му вместо него.

– Остави това, искаш ли? – измърмори той. – Заеми се с твоите работи и аз ще се заема с моите. А сега, чупка!

Тя вдигна рамене с примирен вид.

– Както искаш, скъпи, но спомни си какво ти казах. Ти ще имаш неприятности с Морган. Не трябва да го посещаваш.

– Добре, добре, – каза Блек с нетърпение. – а сега бързам. Боже мой! Бързам!

– Ще те видя ли тази вечер?

– Не, зает съм. Ще ти се обадя. Може би следващата седмица, но не преди това.

Тя го погледна тревожно.

– Това значи, че ти имаш нещо общо с него? Ох! Еди, моля те...

Той ѝ сграбчи за ръката, избута я въвн от апартамента и дръпна вратата зад себе си.

– Ще си затвориш ли устата? – каза, обръщайки ключа в ключалката. – Няма да ти повтарям! Не липсват момичета, не го забравяй!

– Както искаш, Еди. Исках само да те предупредя, но щом така го разбираш.

– Отлично – отвърна той, побутвайки я към стълбището. – Добре разбра, нали?

– Ще те чакам скоро да ми се обадиш – каза тя на входната врата. – Не се бави!

– Добре, добре – обеща Блек с безразличие.

И размахвайки ръката си за довиждане, се отдалечи към спирката на автобуса.

Докато слънцето топлеше лицето му, мислите му се обърнаха към Джини.

– Това е едно смело момиче! – мислеше той. – Има голяма разлика между нея и Глория И е горда... Добре фризирана, тя ще има страхотен вид. А Глория винаги ще има вид на жираф.

При мисълта, че Китсън в този момент е сам с нея и играе на младоженец, лицето му се помрачи. При това Блек бе далеч от мисълта да счита Китсън за възможен съперник.

„Този пропаднал боксьор. Тя трябва да е откачена!“, си казваше той.

Със зъл поглед потърка натъртената си брадичка, мислейки за удача, който получи.

„Няма да го забравя!“, мислеше той. „Някоя от тези четири сутрини ще платя дълговете си. Той ще съжалява за лигавщината си!“

Блек мислеше все още за Джини, когато автобусът спря на спирката близо до ателието на Джипо. Тръгна по пътя, който водеше към него, питайки се какво ли можеше Китсън да разказва на Джини.

В действителност Китсън не беше особено словоохотлив. Той мислеше с ужас за стотината километра, които трябваше да измине в компания с малката.

С момичетата, които обикновено посещаваше, не му липсваша поводи за разговор, но Джини му оказваше странен ефект. Тя му създаваше комплекс на подчиненост, който му връзваше езика, макар че в същото време той се чувствуваше по-възбуден с нея, отколкото с друга. За негова голяма изненада тя се оказа достатъчно бърлива, но само на пресекулки. Внезапно го заразпитва за неговия живот като боксьор, за това познавал ли е този или онзи, за неговия час на слава в боксьорските среди и какво мислеше за това. Китсън отговаряше, колебаейки се, с лице, обтегнато от усилията, които правеше, за да се изрази интелигентно. Те преминаха още пет или шест километра в мълчание, преди тя да започне отново да го разпитва.

– Какво ще правиш с твоята част от парите, когато я имаш? – запитва тя изведнъж. Гледайки го, Джини кръстоса тънките си крака, откривайки за секунда коленете си преди да си дръпне полата. Направи го с

толкова свенлив жест, че Китсън се разсея и трябваше да завърти рязко волана, за да изправи посоката.

– Нямам я още – каза той. – Не правя проекти толкова отдалеко.

– Ти наистина не вярваш, нали?

Той се поколеба.

– Ако успееш, ще може да се каже, че сме щастливци – отвърна Китсън с бавен глас, с очи, вперени в пътя. – В това съм сигурен! Работих с двама пазачи. Това не са типове, които ще се предадат.

– Всичко зависи от нас – възрази тя спокойно. – Ако видят, че не блъфираме, ще се предадат. Във всеки случай те не се броят. Ще успееш винаги да ги поставиш на място. Аз съм сигурна, че ще спечелим.

– Тогава ще значи, че сме имали късмет – повтори Китсън. – Планът е добре измислен, това го зная. Да се скрие фургонът в една каравана е гениална идея, но това не значи, че ще успеем да го отворим. Да предположим, че успеем, какво ще правим с парите? Двеста хиляди долара – това са много пари! Не можем да ги сложим в банка. Ченгетата само това ще чакат. Къде могат да се крият толкова налични пари?

– Можем винаги да ги сложим в сейф – каза Джини. – Кое му е трудното?

– Това не е толкова лесно – възрази Китсън. – Миналата година един тип, който ограбил банка, сложил парите в едно такова нещо. Ченгетата отворили всички сейфове и си прибрали мангизите.

Китсън стискаше толкова силно волана, че ставите му бяха целите побелели.

– Е, добре, няма да ги сложим там! Ще занесем малко в Ню Йорк, малко в Сан Франциско или в някоя дупка, на няколко километра от тук. Ченгетата не могат да претърсят всички каси в страната.

– Но трябва да се отиде до там с тях! – извика Китсън. – Представи си за малко всичко това! Наистина ще имаме по един малък куфар. Виждаш ли се с него и запитваш ли се, дали ченгетата няма да претърсят влака? След подобен удар полицията ще направи всичко възможно да си върне мангизите.

– Ти си песимист, нали? – забеляза Джини с нотка на симпатия, която учуди Китсън. – Ако това е така, защо гласува „За“?

Това беше подробност, която той нямаше никакво желание да споделя с нея.

– Хм! Остави това! – каза той. – Трябва да се вярва, че оглупявам по малко, както казва Франк. А ти какво ще правиш с твоите мангизи?

Тя се облегна назад с вдигната брадичка и глава, подпряна на

облегалката. Китсън виждаше лицето и, отразено в предното стъкло. „Колко е красива!“, си казваше той.

– О! Имам си план, но това не би те интересувало-възрази тя. – Може да се направят толкова неща, щом имаш пари! Баща ми почина миналата година. Ако имах пари тогава, той щеше да е жив. На времето аз работех в едно кино. Не можех да му помогна. Когато умря, аз се заклех да не изпадам в подобна ситуация. Така ми дойде мисълта за атаката на фургона.

Това неочаквано и спонтанно обяснение заинтригува Китсън. Впечатли го силно, че тя бе взела такова решение.

– Но откъде си узнала, че фургонът пренася заплатите на работниците? – запита той.

Джини щеше да отговори, но внезапно промени решението си.

След миг мълчание Китсън ѝ хвърли кос поглед и сърцето му се стегна, виждайки, че лицето на Джини беше приело отново студен и беззучастен вид.

– О, не мисли, че те разпитвам – каза забързано. – Това, което казах, беше повод да говорим повече. Няма да те питам за нищо.

Тя го изгледа с безизразните си синьозелени очи, после се наведе, за да завърти копчето на радиото. Опита няколко станции преди да падне на някакъв оркестър за танцова музика. Увеличи звука и облягайки се назад, започна да тактува с крак. „Това е ясен начин да ме накара да разбере, че не иска повече да говорим“, си каза Китсън. И ядосан на себе си, натисна педала на газта. Двадесет минути по-късно те спряха пред гаража.

„Центърът за коли и каравани с качество“ беше разположен до голямия път, на петстотин метра от центъра на Марло. Това бе вълнист терен, покрит с коли и фургове. Една колиба от дърво, кокетно боядисана в зелено, служеше за канцелария.

Буикът едва бе спрял, когато един млад човек излезе от колибата. Той принадлежеше на този тип хора, които вдъхваха най-голямо отвращение у Китсън: хубав, загорял от слънцето и с широко чело под русите си коси. Той носеше костюм от бял плат, кремава риза и огненочервена връзка. Ръката му се украсяваше от златен часовник с широк браслет, също от злато.

Той се втурна към тях по алеята, както пчела налита върху екзотичен цвят с надежда да му изсмуче сока.

Бързо заобиколи буика, за да отвори вратата на Джини, отпращайки ѝ широка, сърдечна усмивка, която вдъхна на Китсън силно желание да

го плесне.

– Добре дошли в Центъра за каравани – каза мъжът, помагайки на Джини да слезе. – Вие може да се обърнете към нас! Търсите каравана, предполагам? Дошли сте точно на мястото.

Слязъл от колата, Китсън измърмори нещо през зъби. Този бръмчаш хубавец го дразнеше много.

– Позволете ми да се представя – продължи другият, правейки отново обиколка около буика, за да сграбчи меката ръка на Китсън и да я стисне.

– Познахте – каза Джини с весел вид. – Ние търсим каравана, нали Алекс?

– Тук е най-доброто място – каза продавачът с широка усмивка. – Аз се наричам Хари Картър. Вие ще вземете важно решение, но ви уверявам, че може да ми имате доверие. Ние никога не сме правили продажба, без да сме уверени, че нашият клиент ще бъде доволен. Имаме голям избор на каравани. Какъв модел предпочитате?

– Евтин модел – промърмори Китсън, освобождавайки ръката си.

– Имаме на всякакви цени – каза Картър с очи, приковани в дългите тънки крака на Джини. – Искате ли да отидем и да хвърлим едно око? Вие ще видите какво имам в момента и аз ще ви кажа цената на тази, която ви интересува.

Те го последваха по пътеката, оградена с трева, която водеше до мястото, където караваните бяха подредени в две линии.

Китсън не намери веднага модела каравана, който търсеше. Тя трябваше да има поне четири метра и осемдесет сантиметра дължина и съвсем елементарно вътрешно обзавеждане. Забеляза една в средата на втората редица и се спря, за да я разгледа. Това беше бяло ремарке със син покрив, което имаше по два прозореца от всяка страна, два отзад и два отпред.

– Може би тази? – каза той, гледайки Джини, която му направи кратък знак на възхищение.

– Тази ли? – запита Картър с изненадан вид, – Не мисля, че ще я намерите много комфортна. – Той изгледа Китсън. – Не чух добре вашето име, господине?...

– Харисън – отговори Китсън. – какви са размерите й?

– Пет метра на метър и осемдесет. Да говорим откровено, господин Харисън. Неудобството на този модел е, че е бил предвиден за ловни експедиции и е грубичък. Това не е типът каравана, който ще допадне на госпожата-каза Картър, оставяйки погледа си да броди по краката на

Джини. – Но ако външният вид ви харесва, имам една подобна, отлично екипирана. Оставете ми да ви я покажа.

Китсън не помръдна. Той съзерцаваше караваната в синьо и бяло, разглеждаше всички колела, преценяваше издръжливостта им, а също и на автоматичните спирачки, които според Джипо бяха от първа важност.

– Моят мъж е много сръчен – каза Джини. – Имаме намерение сами да обзаведем караваната, която купим. Можем ли да видим вътрешността на тази?

– Но разбира се! Погледайте я колкото искате, а аз ще ви покажа другата после. Ще видите разликата! Тази, да говорим честно, е кух скелет.

Той отвори вратата, оставяйки Джини и Китсън да разгледат вътрешността.

Китсън видя веднага, че това е моделът, който търсеха. Скромните вътрешни обзавеждания можеха лесно да бъдат демонтирани. Подът имаше солиден вид и влизайки, той констатира, че, застанал прав, остава още няколко сантиметра свободно пространство между главата му и покрива.

После отидоха да погледнат другата каравана с подобна големина и форма, но много по-добре обзаведена. Още от пръв поглед Китсън видя, че не това им бе необходимо.

– Аз твърдо смятам, че другата ще ни свърши по-добра работа – каза той, връщайки се към караваната в бяло и синьо. – Колко искате за нея?

Неподвижен, Картър го преценяваше внимателно. Очите му имаха вид, че пресмятат точната стойност на средствата на Китсън.

– Това е една груба конструкция, господин Харисън. Здрава и проста! Тя ще ви върши работа. В каталога струва три хиляди и осемстотин долара. Това е цената ѝ като нова. Тази е оказион, но както можете да констатирате, тя няма дори една драскотина. Двама господина я бяха купили за една ловна експедиция, която трая шест седмици. Може да се каже, че тя практически е нова. Понеже вие се спряхте на нея и сте на сватбено пътешествие, ще ви искам цена като на приятели. Да кажем две хиляди и петстотин долара. Това е действително подарък.

– О, не! Това е много скъпо за нас! – извика живо Джини, за да пресече гневните протести на Китсън. – Ако това е вашата последна цена, ще трябва да потърсим другаде.

Картър ѝ се усмихна.

– Това е една много разумна цена, госпожо Харисън, и не трябва да си мислите, че караваните никнат тук като гъби. Ако отидете в Сен Лоран, вие сигурно ще намерите други каравани, но ще забележите също, че цените са много по-високи от нашите. Ако тази е много скъпа за вас, то мога да ви предложа друга. Имам една за хиляда и петстотин долара. Но е малка и няма здравината на тази.

– Предлагам ви хиляда и осемстотин долара за тази – каза Китсън.
– Да или не. Не мога да дам повече.

Картър цъфна в лицемерна усмивка.

– Мога да преговарям с вас, господин Харисън, но не на тази база. Продавайки за хиляда и осемстотин долара каравани като тази, аз ще се разоря. Но понеже тя действително ви интересува, да кажем две хиляди триста и петдесет? Не мога да направя друго.

Китсън чувствуваше как ядът напират в него. Той устоя на изкушението да сграбчи Картър за ревера и да го разтърси като слива. Бърборенето на продавача, неговите свободни маниери и пресметливи очи го раздражиха. Китсън би дал много, за да прилича на него и да има същите безупречни дрехи и същия вид на превъзходство.

– Ние сме младо семейство, господин Картър – каза Джини.

Тя беше втренчила големите си очи в Картър с един умоляващ вид, което ядоса Китсън. Тя излъчваше един сексуален повик, който го вбесяваше. Никога не го беше гледала така!

– Не можете ли да ни я отстъпите за две хиляди? Честно, това е максимумът, който можем да дадем.

Картър прекара палец по финия мустак, приличащ на черта от млив. Изглеждаше, че се колебае. Очите му обходиха силуета на Джини с жив интерес. Накрая той вдигна рамене с комична безпомощност.

– Вие биете на чувствата! Е, добре! Понеже е за Вас, госпожо Харисън, давам Ви я за две хиляди! Няма да крия, че от тази работа губя сто долара, но парите не са всичко. Понеже Вие сте на сватбено пътешествие, нека това е моят подарък за сватбата. Ако тя действително ви харесва, оставям ви я за две хиляди.

Китсън стана ярко червен и стисна юмруци.

– Кажете, впрочем, Вие... – започна той.

Но Джини постави ръката си Върху неговата.

– Благодаря много, господин Картър – каза тя с радостна усмивка. – Сделката е сключена. Ние и двамата сме ви много признателни.

– Вие правите наистина една чудесна сделка – потвърди Картър. – Можете да ми вярвате! Ще кажа на служителите да я прикачат за колата

Ви, докато ние легализираме продажбата в бюрото.

После погледна Китсън с покровителствена усмивка.

– Моите комплименти, господин Харисън! Вие имате жена, много силна в сделките.

В бюрото сделката бе окончателно оформена, но Картър не бързаше да ги остави да тръгнат. Държеше разписката между пръстите си и гледаше Джини с неподправено възхищение.

– И къде имате намерение да отидете, за да прекарате сватбеното пътешествие, госпожо Харисън?

– На планина – отговори Джини. – Мъжът ми обича много риболова. Нетърпеливи сме да тръгнем. Смятаме да се забавляваме много.

Китсън се приближи с протегнатата ръка и взе разписката от ръцете на Картър. Той не можеше да се примири с начина, по който последният разглеждаше Джини.

– Трябва вече да тръгваме – каза той – Имаме още много работа.

Ставайки, Картър отново отправи покровителствена усмивка.

– Вярвам ви напълно! Е, добре! Пожелавам ви приятен път и на двамата! Когато поискате да смените тази каравана с друга, елате при мен!

Той стисна ръката на Джини и я задържа в неговата малко по-дълго, отколкото бе необходимо. Китсън, решен да не стиска ръката на продавача, напъха ръцете в джобовете си и се отправи към Вратата с тежка крачка.

Караваната бе вече прикачена към буика и те пое по пътеката в противоположната посока. Картър още бърбеше с Джини.

Начинът, по който Картър помогна на Джини да се качи В колата, изпълни с яд сърцето на Китсън и той с голяма мъка се въздържа, когато с покровителски вид другият го потупа по рамото, пожелавайки му добър път.

– Точно това ни трябваше – забеляза Джини, когато се отдалечиха. – Морган ще бъде доволен.

– Това говедо те гледаше по един начин... – каза Китсън с нисък и яростен глас. – Трябваше да му лепна юмрук в лицето.

Нейните синьозелени очи внезапно се изпълниха с враждебност. Джини извъртя глава и го изгледа:

– Какво искаш да кажеш?

– Това което казах! – избухна Китсън, вълн от себе си. – Този начин, по който те гледаше... Безподобен глупак! Трябваше да го ударя.

– Теб какво те засяга начинът, по който мъжете ме гледат? – запита

тя с леден глас. – Доколкото зная, ние не сме женени! Няма да ми правиш домашна сцена, нали?

Големите ръце на Китсън стиснаха по-силно волана и той почервения. Запази мрачно мълчание чак до завръщането им в ателието на Джипо.

II

Трябваша им почти две седмици, за да направят желаните трансформации на караваната.

От единадесет дни Блек живееше постоянно с Джипо, спейки на едно походно легло в първобитното мрачно, жилище на ковача. Беше взел това решение самостоятелно, чувствайки, че бе снижил значително престижа си в очите на Морган и желаейки на всяка цена да му докаже, че занапред има намерение да се захване сериозно за работа.

Съжителството с Джипо се оказа много тежко изпитание. Джипо имаше навици на италиански селянин, които дразнеха Блек. Неговото върховно безразличие към мръсотията и липсата на комфорт превишаваха разбиранията му по този въпрос. Всяка сутрин Китсън пристигаше в ателието към осем часа и си тръгваше малко след полунощ. Тримата мъже работеха без прекъсване върху караваната, за да може тя да понесе натоварването на фургона.

През този период Блек и Китсън бяха принудени да признаят техническите умения на Джипо Без сръчността му и без неговата изобретателност те не биха стигнали до никъде.

Блек, който винаги бе презирал Джипо, бе смаян, откривайки в него такова превъзходство всеки път, когато трябваше да решат някой технически проблем. Той беше длъжен да констатира, че без Джипо и неговото отлично познаване на професията, цялата работа би пропаднала.

Напротив, Китсън, който истински обичаше Джипо, се възхищаваше от цялото си сърце на италианеца. Всеки път той чакаше с нетърпение определения час, за да отиде да работи с него. Даваше си сметка, че за първи път в живота си ще научи нещо полезно.

Караваната беше готова вторник вечерта. Същата вечер Морган свика всички свои хора в ателието. От единадесет дни никой от тях не беше виждал Джипо. Тя бе дала на Морган телефонен номер, на който можеха да и се обадят при спешен случай, но нито той, нито другите имаха и най-малка представа къде живее тя, нито как прекарва времето

си.

Работейки върху караваната Китсън мислеше постоянно за Джини. Въпреки всичко, той бе сериозно увлечен. Мислеше си, че тази любов, както и делото, което подготвяха, ще бъдат за него само извор за нещастия. Но чувствата му към Джини бяха прекалено силни, за да може да ги преодолее. И той трябваше да признае, че това момиче беше влязло в кръвта му като вирус.

Докато другарите му работеха на караваната, Морган прекарваше почти всичкото си Време на пътя между агенцията и Центъра за изследвания. Той наблюдаваше фургона всеки път, изследваше най-добрите средства за бягство, засичаше най-малкото движение, проверяваше неуморно най-малките подробности и чертаеше карти, толкова точни, колкото му бе възможно. Принципът на Морган беше нищо да не се оставя на случая. Знаеше, че след като вземат фургона, успехът зависеше от бързината на тяхното бягство. Трябваше да преодолеят максимум километри след мястото на засадата, преди преследванията да са започнали. Затова бяха необходими отлично познаване на областта и щателно изготвена скица за състоянието на пътищата.

Наближавайки с колата си към осем часа ателието на Джипо, Морган се чувстваше пълен с оптимизъм.

За първи път от началото на месеца силен дъжд оросяваше засъхналата земя, която изпускаше приятна миризма на влага в въздуха му.

Никаква светлина не преминаваше през стегнатите кепенци на прозорците на ателието и огромният хангар имаше изоставен вид.

Той се готвеше да слезе от буика и да изгаси фаровете, когато дочу да се приближават бързи и леки стъпки. Ослуша се напрегнато и ръката му машинално сграбчи дръжката на неговия револвер, калибър 38.

В светлината на фаровете от мрака изплува Джини. Синият ѝ шлифер блестеше в дъжда. Нейните бакърени коси бяха предпазени от прозрачен капюшон.

– Вече доста седмици не е валило – каза Морган – Щях да мина да те взема, ако знаех къде живееш.

– Това няма значение – отговори кратко тя.

Морган застана между нея и ателието, навеждайки рамене под дъжда.

– Къде точно живееш, момиче?

Тя се спря под дъжда и го изгледа.

– Това засяга само мен!

Той постави ръката си върху нейната и я дръпна към себе си.

– Това не е начин да се отговаря, малката ми Ти си много мистериозна за моя вкус, знаеш ли? Аз не зная коя си ти, откъде идваш, откъде си извлякла идеята си и даже – къде живееш. В случай на гаф, ти можеш да изчезнеш, като че никога не си съществувала.

Тя се освободи с едно дръпване. – Това има известни предимства – възрази тя.

И оставяйки го там, се приближи до вратата на ателието, на която почука.

Морган остана за миг неподвижен, със сбръчкани вежди над очите. После, докато Китсън отваряше вратата, той настигна Джини и влезе в ателието.

– Привет, момчета! – подхвърли, тръскайки дъжда от палтото си – Напредваме ли?

– Свършихме – отговори Китсън с очи, вперени в Джини, която съблече шлифера си и го хвърли върху тезгяха.

Тя носеше сиво манто, пола в същия цвят и зелен корсаж, който подчертаваше цвета на косите ѝ. Виждайки я тъй красива, Китсън почувства сърцебиене. Той се мъчеше да отгатне чувствата ѝ, но освен краткият поглед, с който го удостои, тя не му обърна никакво внимание. Вдигна завития с кафява хартия пакет, който беше донесла и поставила на тезгяха, докато сваляше шлифера си и се приближи до караваната, за да го връчи на Джипо.

– Ето завесите – каза тя.

Морган се приближи до тях.

– Е? – запита той.

Джипо му отправи широка усмивка. Неговото тлъсто лице преливаше от гордост.

– Готово е – потвърди той. – Това е хубава работа. Франк – прибави, като развързваше завесите.

– Почакай да ги закача и ще можеш да погледаш твоята проклета каравана!

Блек излезе от сянката, бършейки ръцете си с парче памук. Той забеляза, че Китсън не изпускаше от очи Джини и я загледа на свой ред. От единадесет дни не беше виждал жени и Джини му изглеждаше безупречна Начинът, по който Китсън я разкъсваше с очи, му се струваше много смешен. Какво си въобразяваше този беден глупак? Вярваше ли сериозно, че има шанс за момиче като нея? „Трябва да си е загубил ума!“ Приблечи се до Джини.

– Добър вечер – каза той. – Много време не сме се виждали. Къде

се скри?

Блек си бе представял, че ще му трябва дълго време, докато тя се умилостиви, но за негова голяма изненада тя му се усмихна.

– Разхождах се – отговори тя с независим вид – И тук, и там... Но не се крих.

– Трябваше да идваш от време на време да ни виждаш – упрекна я Блек, предлагайки и табакерата си. – Липсваха ни жени тук! Щеше да ни развлечеш малко.

Тя взе една цигара и прие огъня.

– Аз съм, може би, жена, – каза тя хладно – но не ме бива да развличам мъжете.

Със свито сърце Китсън я гледаше и слушаше. Не беше съгласен с това бърборене. Знаеше, че никога не би могъл да говори на Джини с този тон и страдаше, като виждаше, че този начин на разговор изглежда й харесваше.

– Можеше поне да минеш и да ни кажеш едно „добър ден“ – продължи Блек. – Времето ми се стори дълго: десет дни с приятел като Джипо в леглото, даваш ли си сметка?

Тя избухна в смях.

– Това те разнообрази, нали?

Тя се обърна и се приближи до караваната, която Морган изследваше подробно в момента, когато Джипо тъкмо закачваше завесите, усмихвайки се, потейки се и задъхвайки се.

– Елате да видите! – каза той на Джини. – Всичко е готово.

Морган продължаваше да разглежда караваната.

– А вратата, Джипо?

Джипо лъчезарно се усмихна. Вратата беше неговия триумф, неговия шедьовър.

– Тя действа. Хей! Малкия! – каза той на Китсън. – Покажи му малко от нашата работа.

Китсън отиде към предницата на караваната, докато Джипо и Морган останаха отзад. Морган разглеждаше страхотната задна страна на ремаркетото, която изглеждаше като едно цяло с шасито.

– Има добър вид, вярно ли е? – подхвърли Джипо, който не можеше да стои на едно място от възбуда.

– Добра работа! – съгласи се Морган.

– Отвори, малкия! – извика Джипо.

Китсън задвижи един лост и задната страна на караваната се повдигна като похлупак на кутия, като същевременно една част от пода се

задвижи, за да се трансформира в наклонена равнина.

– Не е зле, нали? – каза Джипо, търкайки си ръцете.

– Това ми причини много трудности, особено за да успее да направи да функционират едновременно и подът, и задната страна, но сега всичко действа. Наклонената равнина може да понесе теглото на фургона. Погледни, усилих я с метални пръти!

Блек се приближи до тях с Джини и Морган и поклати глава с одобрителен вид.

– Това е, което аз наричам грижлива работа – каза той. – Дай да видим по-нататък.

Китсън отвори и затвори няколко пъти задната страна на караваната.

– Страхотно! Добре си работил, Джипо!

За да влезе в караваната, той се покатери по наклонената равнина. Зад него Джипо му посочваше с гордостта на домакиня, показваща най-хубавите неща в своето жилище, промените, които бе направил във вътрешността.

– Тези куки, които виждаш на тавана, са за цилиндрите за ацетилен и кислород – обяви той. – Шкафът е за инструментите, а двете каси, по дължината на преградите – за да можем да ги вземем с нас. Подът е здравей. Поставихме два странични винкела през шасито. Сега вече няма опасност да се продъни, когато минаваме през изкоп.

Морган разгледа подробно всичко, посвещавайки доста време на пода. Снабден с нивелир, той се плъзна под караваната, за да провери положението на стоманените греди.

Джипо го наблюдаваше с безпокойство. Накрая Морган застана на няколко крачки от караваната с ръце в джобовете и с блестящи очи.

– Всичко е наред. Точно както исках. Веднъж натоварена, тя ще тежи ужасно много, нали?

– Ще бъде тежко – призна Джипо, – но буйкът трябва да може да я тегли. Беше ми казал, че няма да изкачва големи наклони.

– Хм! Накрая... при условие, че няма да се приближаваме до планината – поправи го Морган, търкайки брадичката си. – Това ще зависи от времето, което ще ти трябва, за да отвориш фургона, Джипо. Ако ще ти трябва дълго време, ние може би ще бъдем принудени да отидем в планината. Това е единственото място, където никой няма да ни намери, но не бих искал да отиваме там. Пътят е лош, наклонът е голям и не съм сигурен дали буйкът ще може да тегли подобна тежест.

Джипо изглеждаше обезпокоен.

– Но ти ми каза, че ще имам необходимото време-възрази той, бършейки влажните си ръце в панталона. – Фургонът не се отваря за пет минути, ти знаеш.

Джини и двамата мъже му хвърлиха пронизващ поглед.

– Не се нервирай, ясно ли е? – каза Морган с помири телен глас. – Не очаквам да го отвориш за пет минути. Наистина ще имаш две или три седмици, но после може би ще трябва да се скрием в планината.

Джипо пристъпваше от крак на крак и отваряше широко очи.

– Но ти ми каза, че ще мога да работя върху фургона един месец! Сега говориш за две или три седмици. Това е як фургон! Видях го. Няма да стане, като се духа отгоре му.

Морган започна да мисли за стотиците хора, които щяха да се втурнат по техните следи, щом като за изчезването на фургона бъде сигнализирано; за самолетите, които ще летят над всеки път; за моторизираните полицаи, които ще спират всяка кола. Ако искаха да успеят, трябваше Джипо да действа бързо. Но той знаеше, че Джипо се нервирал лесно и си даваше сметка, че беше безполезно да го плаши преди фургонът да е паднал в ръцете им. Можеше винаги да го накара да побърза, в случай на нужда.

– Тук изглежда ти си прав – призна той. – С малко късмет ще го имаш твоя месец! После, кой знае? Може би ще го отвориш още от първия път.

– Много е сложен този фургон! – промърмори Джипо. – Ще трябва време.

Морган запали цигара.

– Всъщност ние сме готови – обяви той.

Тримата мъже срещу него се стегнаха. Джини с жив поглед подпря ханша си върху калника на караваната.

– Днес сме вторник – продължи Морган. – Да предвидим три дни за последна подготовка. Някой възразява ли, ако операцията се проведе в петък?

Китсън почувства как гърлото му се свива. От единадесет дни той, погълнат от задачата си, се отказваше да мисли за целта, която преследваше. За първи път в живота си се бе отдал на една конструктивна работа и се бе оставил на играта. Сега внезапно падаше на земята и се страхуваше.

Блек почувства как лека тръпка минава по гръбначния му стълб, не от уплаха, а от мисълта, че с малко късмет след петнадесет дни ще бъде богат. Двеста хиляди долара! При тази мисъл сърцето му заби по-бързо.

Джипо страшно се безпокоеше. Начинът, по който го предупреди-ха, че ще трябва да отваря бързо фургона, не му говореше нещо хубаво. Атаката на фургона не го плашеше, понеже знаеше, че няма да вземе активно участие, но не искаше Франк да си прави илюзии и да си въобрази, че може да отвори фургона за пет минути.

– Съгласен за петък – каза Блек, желяещ да даде на Морган доказа-телство за усърдие.

– Съгласна – каза Джини.

Морган изгледа Китсън и Джипо.

Двамата се колебаеха.

– Съгласен. Защо не? – каза накрая Китсън с дрезгав глас, усещайки втрещения поглед на Джини върху себе си.

– Аз също нямам възражения – каза Джипо, повдигайки тлъстите си рамене.

ГЛАВА V

I

Морган се приближи до тезгяха и седна върху него.

– Понеже всички са съгласни – каза той, гледайки останалите четирима, нека повторим това, което ни остава още да направим.

В атмосфера на напрежение всички седнаха върху масите, които запълваха ателието на Джипо.

– Трябва ни кола за Джини – започна Морган. – Един спортен кабриолет. Ед и Китсън ще се заемат. – Той се обърна към тях. – Когато намерите подходяща, докарват я тук и Джипо ще я пребоядиса и смени номерата. Ще трябва да я обърнем с четирите колела във въздуха точно пред клисурата, на мястото, където една канавка загражда пътя. Ще имаме нужда от два лоста от по три метра, за да я повдигнем лесно. Ти ще ги намериш, Джипо!

– Съгласен съм. Приготвих стълбовете за пътните знаци.

– Покажи ги!

Джипо измъкна два правоъгълника, заковани за стълбовете. Морган кимна с глава.

– Отлично. Сега ще повторим всичко от началото. Някой трябва да отрази това писмено. Искам всеки от вас да знае точно какво има да прави.

– Джини, можеш ли да стенографираш?

– При условие, че ми се даде хартия и молив.

Морган почака, докато Джипо отиде в стаята си и донесе всичко необходимо за писане.

– Той е нервен, Франк, и това ме безпокои – каза Блек, щом като Джипо се отдалечи.

Лицето на Морган се втвърди.

– О! Държа го под око. Трябва да го оставим спокоен, докато станем притежатели на фургона. След това, ако прави мизерии, ще му стегнем винтовете. Така трябва да стане.

– Да се надяваме – каза Блек.

Морган изгледа Китсън.

– А ти, малкият, как се чувстваш? Помисли ли какво ще правиш с твоите мангизи.

– Не съм още – отговори Китсън намръщен. – Има време. Ще мисля, когато ги имам.

Морган го погледна със загрижен вид, после хвърли едно око към Джини.

– Как е, Джини?

– Добре – отвърна тя, а синьозелените ѝ очи останаха безчувствени.

Джипо донесе бележник и молив и ѝ ги подаде.

– Ще повторим всичко от началото – започна Морган. – Ако някой не загрява добре какво има да прави, трябва да го каже. Това е много важно. Всеки трябва да знае ролята си наизуст, затова не се колебайте да поставяте въпроси. – Той се спря да запали цигара. – Ще се срещнем тук в петък, в осем. Джини и Китсън ще бъдат облечени като двама млади хора във ваканция. Китсън ще кормува буика, а Джини – кабриолета. Ние останалите ще бъдем скрити в караваната. Джини ще отиде до агенцията и ще паркира около нея, чакайки излизането на фургона. Китсън ще тегли караваната с буика до влизането и на малкия път. Там ще оставим Джипо с табелите. – Той размаха пръстта си по посока на Джини. – Отбележи, че ще ни трябват два дървени чука, за да се забият коловете. – Обърна се към Джипо. – Ние ще те оставим на разклонението. Ще намериш един ъгъл, където да се скриеш. Работата ти е да чакаш, докато фургонът мине. След това тръгваш към нас и те прибираме, като минеш. Разбрано?

С обтегнато лице и кръгли очи Джипо поклати утвърдително глава.

– Китсън ще отиде до клисурата и ще спре там. Ед и аз ще слезем и ще се скрием около пътя Ти, Китсън, тръгваш след това, откачаш караваната, оставяш я в гората и тичаш към другия край на пътя, за да поставиш своята табела за отклонението След това се връщаш, закачаш караваната и правиш полузабой. Почвата е достатъчно твърда от всяка страна на пътя, за да успееш без да маневрираш. Същото нещо – в клисурата. Можеш, значи, да обърнеш караваната, за да докараш задната ѝ страна срещу фургона. Това, което трябва да набиеш в главата си е, че когато чуеш сигнала, трябва да дойдеш миг по-скоро! Казах – миг по-скоро! Добре ли разбра?

– Какъв ще е сигналът? Как ще зная, че вие сте готови? – запита Китсън.

Морган измъкна цигарата от устните си и със сключени вежди втренчено загледа огнения ѝ край.

– Ще чуеш без съмнение изстрели, иначе аз ще изсвирия. Едно продължително свирене и ти пристигаш скоростно.

Лицето на Китсън се сгърчи.

– Мислиш ли, че ще има изстрели?

Морган повдигна рамене.

– Откъде да знам? Не мисля, но всичко е възможно-хвърли едно око към Блек, после погледна отново Китсън. – Във всеки случай идваш при моя сигнал – продължи той. После се обърна към Джипо. – В този момент ти си траеш, но не забравяй, че може би ще бъдеш ти този, който ще има много проблеми преди всичко да свърши.

Джипо притеснен се съгласи. Беше много облекчен, виждайки, че няма да взема участие в никакво насилие. Работата му се състоеше в това да отвори фургона. Струваше му се нормално, че другите не разчитат на него да вземе участие в атаката.

– Разбра ли добре какво имаш да правиш сега? – запита Морган Китсън.

– Да.

Китсън също с облекчение беше разбрал в какво се ограничава неговата роля. Ако всичко свършеше с размяна на изстрели, поне той нямаше да е замесен в схватката.

– А ти, Джини – продължи Морган, завъртайки се, за да погледне младото момиче, което го слушаше безучастно. – Ти ще чакаш в кабриолета на вратата на Агенцията тръгването на фургона. Ще го следваш на дистанция. Да не те забележи шофьорът. С малката кола, която ще караш, това е относително лесно. Когато фургонът навлезе във второстепенния път, ти ще се приближиш. Ще започнеш да даваш сигнали с клаксона. Шофьорът ще се отмести, за да ти направи път. Трябва да привлечеш неговото внимание, за да се сети за теб. Ще натискаш клаксона, изпреварвайки го с пълна газ, за да си каже, че ти пари някъде и кормуваш като луда. Размахай ръка при изпреварването и ускорявай колата до възможния максимум. Ако избереш добре момента, ще имаш хиляда и петстотин метра права линия пред себе си. Колата ти може да достигне до сто и четиридесет. Ти я настъпваш до дупка, за да си кажат двамата типа, че сигурно ще се убиеш, карайки с такава скорост. В завоя те ще те изгубят от очи, но ти продължаваш толкова бързо, колкото можеш, без да рискуваш да се преобърнеш. Безполезно е да се безпокоиш от колите, идващи от противоположната посока. Китсън вече ще е поставил табелката за отклонението. Можеш да настъпваш газта, но гледай да не се преобърнеш! Ще те чакаме в клисурата със стоманените пръти. Ед и аз ще блъснем колата в канавката. Ще имаме приблизително четвърт час пред нас, за да подготвим режисурата преди пристигането на

фургона. Всичко ще зависи от скоростта, с която ще пристигнеш. За да бъде всичко по-достоверно, ще запалим колата. Ще ни трябва един голям парцал, за да набутаме огъня в бензиновия резервоар. Отбележи, че трябва да се мисли и за това. – Той погледна Китсън. – Ти ще отидеш в клиниците на Дюка, за да потърсиш два литра свинска кръв. Кажи им, че имаш нужда от тор за твоята градина. Джини, ти ще вземеш една рокля за смяна. Когато двамата от фургона те забележат в средата на пътя, трябва да бъдат достатъчно убедени, че ти кървиш като бивол, за да се ужасят напълно. Някой да има да постави въпроси?

Джини поклати глава.

– До тук всичко е ясно.

– О.К. И така, ти си просната по средата на пътя в една локва от кръв. Колата в този момент гори в канавката. Ед и аз сме скрити наблизо. Ед има автоматична пушка. Фургонът идва и спира. – Морган смачка цигарата си. – От този момент всичко е ези или тура Много е възможно да се наложи да импровизираме. Не може да се предвиди какво ще направят пазачът и шофьорът, виждайки Джини, просната по средата на пътя. Едно нещо е сигурно: те няма да минат през тялото й. Ще спрат Възможно е да слязат и двамата, но това би ме учудило. По-скоро смятам, че шофьорът ще остане на волана, а пазачът ще слезе да помогне на Джини. Когато бъде на не повече от един метър от нея, аз ще изляза зад фургона. Ед ще вземе пазача на мушка със своето оръжие. Когато типът се наведе над Джини, аз ще изтичам до вратата на фургона и ще залепя пистолета си под носа на шофьора. Джини ще направи същото с пазача. – Морган спря за миг, а останалите не го изпусаха от очи. – Това, което ще стане по-нататък, аз зная не повече от вас – подхвана той. – Или те ще се предадат, или пък ще се опитат да се съпротивляват. Трябва да сме готови за всички случаи. Ако пазачът прави мизерии, Ед е този, който ще се заеме да го свали, а аз ще се заема с шофьора. Но ще видим това на място, не може всичко да се предвиди. Във всички случаи и на всяка цена трябва да се попречи на шофьора да натисне своите копчета. Това няма да бъде толкова трудно, ако всички запазят хладнокръвие. – Обърна се към Блек. – Ще бъдеш на шест метра с пушката си, а типът е широк колкото гардероб. Старай се да се целиш точно и действуйвай бързо.

– Можеш да разчиташ на мен – потвърди Блек, навеждайки все пак очи.

– О.К. – продължи Морган. – Шофьорът и пазачът ще бъдат, впрочем, неутрализирани. Аз ще изсвирам, за да повикам Китсън. – Погледна

го. – Ти ще бъдеш на петстотин метра от там. Отваряй си ушите и когато чуеш моята свирка, пристигай с всичка сила!

Китсън се съгласи. С късо дишане той духна силно през счупения си нос.

– От този момент нататък остава да не се отпусваме – продължи Морган. – Буикът ще пристигне и ще направи полузабой, за да докара задната страна на караваната срещу фургона. Аз ще взема волана и ще кача фургона върху наклонената равнина, за да влезе в караваната. Ти, Джини, си сменяш роклята. Ед събира стоманените пръти и пушката и подрежда в караваната, после ме настига във фургона. Джини и Китсън се инсталират в буика, а Китсън прави полузабой и тръгва към Джипо, който ще бъде вече на път, за да ни настигне. Той също се качва във фургона. И така, Джини и Китсън ще бъдат в буика, фургонът – в караваната, а ние тримата скрити в предната част на фургона. Трябва да се стигне до Националния път толкова бързо, колкото е възможно, но това не трябва да става така, че Китсън да поема рискове. Ако имаме късмет, ще ни трябва четвърт час. В този момент Агенцията ще е разбрала, че фургонът е изчезнал. Типовете ще помислят, че радиото е повредено и ще се информират от Изследователския център. Изглежда, че ще има поне половин час преди музиката да започне. Един път стъпил върху Националния път. Китсън трябва да не надвишава петдесетте. Ще има голямо движение, но никой няма да обърне внимание на една каравана, теглена от двама млади хора, които имат вид, че са в отпуска. Някой да има да постави въпрос?

Китсън постави юмрук в дланта на другата си ръка.

– Какво ще правим с шофьора и пазача? – запита той. – Ще ги оставим в клисурата, или какво?

Морган раздражен, прекара ръка в косите си.

– Не мисли за това. Ед и аз ще се занимаваме.

Китсън започна да се поти на едри капки. Вече бе сигурен, че щяха да убият пазача и шофьора.

– Те ще видят караваната – забеляза с дрезгав глас – Могат да я опишат и да дадат нашите отличителни белези.

– А ти какво мислиш? – запита Морган със силно Възбуден глас. – Няма начин това да се уреди, нали? Ед и аз ще направим необходимото.

Китсън се обърна към Джини. Нейният безучастен вид не го успокои. Дълбоко в него инстинктът му го предупреждаваше да остави всичко. Те бяха готови за убийство. Това беше очевидно. Нямахше да се осмелят да оставят живи шофьора и пазача.

– Няма ли повече въпроси? – каза Морган. – Тогава продължавам.

– Има нещо, което ме безпокои – намеси се Джино нервно. – Искам да зная как ще се справиш ти така, че шофьорът и пазачът да не дадат нашето описание на ченгетата.

Погледът на Морган беше твърд и непроницаем.

– Ти искаш да обрисувам една картина. Боже мой! – излая той. – Какво си мислиш ти? Сега слушай ме добре. Вие двамата гласувахте „за“. Бях ви предупредил, че ако това се провали, ние сме на стола Бях ви казал да помислите преди да гласувате. Вие и двамата дадохте съгласието си. Хайде сега, тормозите ме, като ме питате какво ще направя, за да им попреча да ни предадат. Знаете го добре! Не ви накарах да свършите моята работа. Ед и аз се нагърбваме, това е решено, но ако мислите сега да се отказвате, лъжете се. Всички сме в играта. Няма да се откажа от работата, защото двамата страдате от скрупули? Разбрано?

Джино глътна слюнката си. Дивият блясък в очите на Морган го вледеняваше. Имаше усещането, че той не би се поколебал да му пробие кожата, ако продължи да протестира.

– О.К. – каза тихо. – Ти си шефът.

– Да! – възкликна Морган, завъртайки се, за да погледне Китсън в очите. – А ти, имаш ли нещо да кажеш?

Не беше Морган този, който впечатляваше Китсън. Това беше Джини. Ако тя имаше кураж да иде до края, той също имаше.

– Аз поставям въпрос – възрази той, издържайки погледа на Морган. – Това е мое право, нали?

– Добре, добре – отвърна последният, омеквайки малко. – Аз ти дадох отговора си и ми писна. Сега, може би, мога да продължа? Или искате още да ни губите времето вие двамата?

– Карай! – промърмори Китсън, който бе станал целия червен.

– Излизаме на Националния – започна Морган – и се насочваме към Фаун Лейк. Там има голям терен за къмпинг. Ще оставим караваната при още двеста такива. Ще трябва да сме там по обяд. Има бунгала на брега на езерото. Китсън ще наеме едно – Морган говореше с кротък глас, но беше готов всеки момент да се ядоса. – Ще гарираш караваната близо до бунгалото – каза той на Китсън. – Ти и Джини ще се държите като младоженци. Ще ловите риба, ще плувате и ще се разхождате. Ще накарате хората да разберат, че това е меденият ви месец и че предпочитате самотата. Докато вие създавате това впечатление, Джино, аз и Ед ще работим върху фургона.

– Е добре! – извика Блек с раздразнен глас. – Може да се каже, че

този тип си е свършил работата!

Китсън скочи на крака със стиснати юмруци и с лице, зачервено от яд.

– Затваряйте си устата! – намеси се Морган. От тона на гласа му Китсън замръзна – Тук ние работим в екип, разбра ли Ед? Китсън е този, който ще кара колата и който ще е младоженецът, защото кара кола по-добре от всички нас. Ако ти продължаваш да дрънкаш, ще си имаш работа с мен. Започва да ми писва от вашите истории! Само Джини не мърмори... Ако искаме да пипнем парчето, трябва да работим в екип. Не забравяйте това и си затваряйте муцуните!

Блек повдигна рамене!

– Добре, не съм казал нищо!

Морган го изгледа втренчено в продължение на няколко секунди.

– Щом като караваната бъде гарирана, Джипо се хваща на работа – продължи той, когато Блек извърна очи. – Това няма да е лесно. Ще ти бъде тясно за работа и горещо в караваната, но трябва да се свърши! Ед и аз ще останем отпред във фургона, за да не те притесняваме. Ако имаш нужда от помощ, ние ще сме там. Ние тримата ще имаме най-лошата работа. Ще бъдем принудени да стоим в каравана, щом се съмне. Не можем да рискуваме да бъдем забелязани. Не трябва да има гафове. Ако Джипо установи, че му трябва много време, ще трябва да изчезваме от там. В този случай ще отидем в планината, но не държа на това. Не мисля, че буйкът ще успее да тегли подобна тежест. Ще бъде ужасно, ако нещо се повреди. – Той се обърна към Джипо. – Имаш ли въпроси?

– Ти искаш да започна работа, когато фургонът е в караваната? Но аз няма да мога да работя с оксигена вътре, Франк. Пламъкът ще се вижда през завесите. Ще бъде опасно. Рисуваме да подпалим караваната.

– Може би няма да имаш нужда от оксиген? – възрази Морган. – Ключалката е с мониторен часовников механизъм, който ще е имал време да функционира. Може би ще намериш комбинацията?

Джипо се съгласи, малко успокоен.

Морган се плъзна надолу край тезгяха и се протегна.

– Ето я работата, деца! Всичко е почти предвидено, но има подробности, които все още куцат. Аз съм почти сигурен, че фургонът ще мине незабелязан. Никой няма да се сети да търси във вътрешността на една каравана, гарирана в средата на стотина други. Това е гениална идея! – Обърна се той към Джини. – Ти си страшна, знаеш ли, момиче?!

– Трябва да успеем, ако всеки прави това, което има да прави – каза

просто тя.

Нейният хладен и решителен поглед демобилизира Китсън. Той си спомни какво му беше казал Джипо, че едно такова момиче, притежаващо подобна физика, бе направено за любов. Но пред това ледено лице и студени очи си каза, че Джипо може би е много сантиментален.

– Е добре! Аз мисля, че това е всичко – завърши Морган, гледайки часовника си. – Ед ще направи един кръг с Китсън в паркинга с колата на Джипо. Трябва ни спортен кабриолет за тази вечер. Когато го намерите, докарайте го тук, за да го преобоядиса Джипо. Тръгвайте веднага!

Вбесен от идеята да прекара вечерта в компанията на Блек, Китсън се изправи и се отправи към вратата с тежка стъпка. Блек-го последва, подсвирквайки. Той намигна на Джини, когато преминаваше покрай нея, продължи да се усмихва и спря близо до вратата, за да ѝ намигне отново. Няколко минути по-късно се чу как линкълна тръгва и се отдалечава.

– Джини, няма какво друго да направиш освен да ни купиш някакви провизии – обади се Морган. – Напълни две кошници с консерви.

Извади от джоба си пари и ѝ ги даде.

– Вземи само неща, които траят и прибави две бутилки скоч. Ще се срещнем тук в петък сутринта в осем часа. Съгласна ли си?

– Съгласна съм.

Тя скъса две страници от бележника и му подаде бележките, които беше направила.

– Мога ли да те оставя някъде? – запита Морган, предварително сигурен в нейния отговор. Все още валеше.

Тя навлече шлифера си, поклашайки глава.

– Не, благодаря, ще взема автобуса. – Тя го изгледа. – Ти смяташ, че ще успеем, нали?

– Да. Ти също, нали?

– Да... До скоро! – прибави тя след кратко колебание.

Направи знак с глава на Джипо и излезе бързо в дъжда.

Джипо беше вир вода. Единствено идеята да се постави ръка на двеста хиляди долара и мълчаливата заплаха на Морган му пречеха да се отпусне, но, откровено казано, той бе като на въглени. А ако всичко се провалеше? Ако ченгетата ги пипнат?

Морган го потупа по рамото.

– Не се притеснявай – му каза той. – Следващата седмица в този час ще бъдеш истински крал! Струва си да се приеме рискът, нали? Ще дойда да те видя утре сутринта. Ти свърши много хубава работа по

караваната. Джипо, До скоро!

И Морган излезе, след като бе чукнал приятелски с ръката си Джипо по стомаха.

II

Насочвайки се към огромния паркинг, разположен зад кино Акме, Китсън се чувстваше напълно разстроен. Няваше доверие в успеха на тяхното начинание и се виждаше съучастник в убийство. Щеше да е съвсем разстроен, ако Морган не му беше казал, че трябва да играе с Джини ролята на млада двойка на сватбено пътешествие. Те щяха, да танцуват, да плуват, да прекарат заедно известно време. Китсън беше имал случай да забележи до каква степен Джини бе съзнателна във всичко и беше убеден, че тя ще играе ролята си превъзходно. Идеята да прекара два или три дни с нея в пълна интимност компенсираше напълно в очите му страха от неуспех и от възможно арестуване.

Блек, който се изтягаше до него в линкълна, го наблюдаваше с крайчеца на окоето си.

– Виж, малкият – започна той внезапно, – трябва да ти изясня нещата. Не бих искал да си правиш илюзии по повод на Джини. Дватама с нея сме съгласни, когато аферата свърши, да направим едно пътешествие. Обещах да ѝ покажа Париж и Лондон. Не трябва да се увличаш, нали?

Китсън за малко не се удари в един камион, който токущо спираше на червено. Имаше впечатлението, че е получил силен удар в сърцето. Той така или иначе спря и се обърна, за да изгледа втрещено Блек.

– Ти лъжеш – извика с бяс. – Тя не те иска, беден глупак!

Видът на яростен бик, който Китсън бе приел и начинът, по който беше захапал въдицата, очароваха Блек.

– Мислиш ли! – каза той, смеейки се. – Е, добре, ти се мамииш, левако! Имам повече шансове от тебе. Преди всичко, аз имам възпитание. Виждаш ли се да правиш поръчка в някой ресторант в Париж, в местата шик, с твоята сплескана муцуна? Знаеш ли да четеш?

– Млъкни или ще те унищожа! – извика Китсън.

– На твое място няма да направя това – възрази Блек внезапно с режещ тон. – Последният път ти ме победи чрез изненада, но те съветвам да не започваш отново. Ще си навлечеш беля.

Китсън се завъртя наполовина, готов да изстреля юмука си в

лицето на Блек, когато един клаксон зад него го върна към действителността. Забеляза, че светлината беше станала зелена и колите пред него бяха вече далеч. Задуши една ругатня и дишайки като тюлен, накара колата да подскочи напред.

– Това е така, малкият – продължи Блек, очарован, че дразни Китсън. – Говорих с нея онзи ден и стана дума за Париж. Бях там преди две години и го познавам добре. Тя ми разказа, че винаги е имала желанието да...

– Млъквай, Боже мой! – изкрещя Китсън. – Ако продължаваш, ще спра колата, за да ти счупя главата.

– Добре, добре – каза Блек с покровителствен тон – не се нервирай! Исках само да те предупредя. Но, ако мислиш да я закачаш, не забравяй, че аз имам приоритет. Иначе ще има с кого да си говориш.

Те стигнаха паркинга преди Китсън да е открил поне една адекватна реплика. Почувства се внезапно угнетен. Момиче като Джини рискуваше силно да се увлече по бърборенето на такъв сваляч като Блек. Това беше възпитан тип, който без съмнение познаваше Париж така, както се хвалеше. Пред една такава конкуренция Китсън се почувства обезкуражен. Той даже не беше сигурен дали ще бъде отгоре, ако се бие с Блек, който тежеше дванадесет ливри повече и бе в отлична форма. Китсън го бе видял веднъж да участва в юмручно сбиване в един бар и качеството на неговия удар го беше впечатлило. Жесток и без скрупули, Блек знаеше да използва всички трикове на занаята, за да набие противника си.

Пристигнали на паркинга, те констатираха, че колите, които бяха наредени в две дълги линии, не бяха охранявани.

Слязоха и двамата.

– Вземи тази редица, а аз ще взема другата. Ако намериш нещо, свирни!

Разделиха се. Възбуден, Китсън мина набързо на оглед пред дългата редица на колите. Опитваше се да убеди себе си, че Блек беше измислил всички картини на своя роман с Джини, но въпреки това бе неспокоен. „Поне, повтаряше си той, ще прекарам два дни с нея, даже три, ако имам малко късмет.“ Реши, че това ще бъде единственият случай да се опита да я завоюва, ако тя беше жена, която да се остави да я завоюват, в което той се съмняваше. На моменти тя имаше толкова твърд и безчувствен вид, че той се съмняваше дали беше способна да обича. Спря се пред един спортен кабриолет, едно „М.Ж.“, гарирано между един кадилак и един ягуар. „Може да свърши работа“, си каза той. Хвърли по един поглед наляво и надясно, за да се увери, че няма никой наблизо,

после се приближи до колата, за да я разгледа на светлината на една джобна лампа. Ключовете се намираха в жабката. Той свирна и Блек, който оглеждаше другата редица коли, дойде веднага при него.

– Тази има добър вид – каза Китсън – Ето ключовете на таблото.

Блек на свой ред огледа колата.

– Не е зле – съгласи се той. – Впрочем, младок, ти се оправяш добре!

Изгледа Китсън с лукава усмивка.

– Закарай я у Джипо, понеже ти си кралят на шофьорите. Ще имаш малко повече работа, ще рискуваш малко повече преди да почнеш да си гукаш с Джини.

Това бяха думи, които Китсън не бе в настроение да слуша. Без да размисля, той отправи своя юмрук в лицето на Блек.

Блек видя това. Нещата се завъртяха точно, както се надяваше. Премести главата си няколко сантиметра по-наляво. Юмрукът на Китсън мина на няколко сантиметра над рамото му и в момента, когато неговият противник загуби равновесие, Блек му нанесе удар в стомаха с всичките си сили.

Китсън беше изоставил тренировките си доста месеци и неговите мускули бяха загубили еластичността си. Ударът го парализира и той падна на колене, останал без дъх, подкосен от страшна болка.

Блек отстъпи една крачка с жестока усмивка.

– Сега сме квит, глупако! – подхвърли той. – Не забравяй това или ще съжаляваш повече! Сега закарай колата у Джипо и изчезвай!

Обърна се към линкълна, оставяйки Китсън на колене с празна глава, опитващ се отчаяно да вдиша малко повече въздух в наболяващите го дробове.

Трябваше му доста време, за да се съвземе и да се изправи на крака, горящ от унижението да бъде бит. Премествайки се с мъка, той успя да се плъзне на волана на „М.Ж. – то“ и да тръгне. „Аз си го търсих“, призна си той с яд, минавайки по малките улици, за да отиде до ателието на Джипо. „Но другият път ще стане другояче“. Беше сигурен, че ще има едно решително обяснение с Блек. От месеци последният не преставаше да го преследва. Ако този мръсник се надяваше да му отнеме Джини, той се лъжеше жестоко! В решителния момент щеше да бъде готов. Но Блек имаше добър удар и трябваше да се пази от дясно. Те се бяха изненадали мълчешката всеки на свой ред, но това нямаше да се случи повече.

Докато Китсън продължаваше пътя си към Джипо, Морган стигна

до своето жилище в периферията на града. Мислеше само за големия удар. Вземаше работата много по-сериозно от другите трима и правеше планове безспир. „Това ще бъде моята последна операция“, реши той, карайки колата си в средата на натовареното движение. Сега дъждът беше престанал, но пътищата бяха хлъзгави и блестяха на светлината на фаровете. Продължи да кормува с внимание. „Щом като вземем парите, мислеше той, ще се разпръснем.“ Бе приготвил бягството си. Имаше в портмонето си билет за един граничен град до Мексико. Билет с предимство, без дата, който му даваше право да се качи във всеки момент на борда на всеки самолет. Беше наел даже една каса в града, за да внесе в нея своята част от плячката. После щеше да мине границата и да чака събитията в Мексико. Когато цялата опасност преминеше, щеше да започне да купува ценни книжа. Виждаше своите двеста хиляди долара превърнати в бонове и беше сигурен, че светът щеше да е в краката му и даже в джоба му. Не си правеше илюзии. Имаше един шанс срещу два да остави там кожата си. Отговорът ще бъде тежък полицията и армията. Ще хвърлят всички свои хора в битката и ще повикат свои сътрудници, за да си възвърнат мангизите. Джипо и Китсън, пък и Блек, не му вдъхваха доверие. Докато той ги държеше под око, добре, но когато ги напуснеше и ги изоставеше на самите тях, техните шансове бяха минимални. Вбесяваше се, че е уредил един удар за един милион долара, за да запази за себе си само една пета част. Беше сигурен, че остатъкът от мангизите ще бъде рано или късно взет от полицията, с изключение може би на частта на Джини.

Тя все повече го интересуваше, но и безпокоеше Планът, който бе съставила, за да се докопат до фургона, беше гениален, но и щателно проучен. Не можеше да допусне, че го е измислила сама. Но тогава, кой я направляваше? Играеше ли тя двойна игра? „Това не е моя работа“, си казваше той „Тя ми даде плана си и аз ще се възползвам от него. Освен това тя прие най-трудната и опасна роля.“ Повдигна рамене и смръщи вежди. Изгонвайки Джини от главата си, той се концентрира върху мисълта за операцията.

ГЛАВА VI

I

В петък в шест часа, след една безсънна нощ Джипо стана от кушетката си и се приближи до отворения прозорец, за да види изгрева на слънцето над планините.

След два часа започваха изпълнението на плана, който бяха измислили. Трябваше да успее да открие системите на ключалките, най-сложните на света. Въпреки ловкостта, тренировките и лукавството си, той се страхуваше. Ако пропаднеше? При мисълта за яда на Морган той се сниши.

Направи усилие да се овладее и се приближи до един леген, пълен със студена вода, за да се измие. Поряза се няколко пъти с бръснача и забеляза с безпокойство, че ръцете му треперят. За да почувства как уредът за преобръщане на ключалката застава на мястото си и за да го закачи в желан момент, той трябваше да върти малко по малко циферблата, косъм по косъм. Трябваше му ръка, твърда като скала.

С очи, втренчени в треперещите си пръсти, Джипо въздъхна шумно. „Трябва непременно да се овладее“, си каза той. Винаги беше много горд да показва способността си да усеща твърдостта на ръката си. Ако се оставеше да го хванат нервите, щеше да претърпи неуспех, в това нямаше никакво съмнение.

В квартирата си В края на града Китсърн си топлеше кафето токущо се беше събудил и се бе почувствувал пронизан от страх. Бе прекарал лоша нощ, измъчвайки се и обръщайки се безспир в леглото.

Този път заровете бяха хвърлени. В осем часа ще бъде заплетен в сложни обстоятелства, без да може да даде заден ход. Само мисълта, че ще прекара два дни тет-а-тет с Джини, му попречи да нахвърля малкото си вещи в един куфар и да скочи в някой влак, за да има възможно повече километри между него и Морган. Бе вътрешно убеден, че тяхното начинание е обречено на неуспех. Но Джини го привличаше неудържимо и неговата раждаща се любов го тикаше напред.

Кафето му беше готово, но забеляза, че не може да го изпие. Миризмата му даже го отвращаваше и той забързано изсипа чашата си в мивката.

В една друга стая, на една друга улица, недалеч от Китсърн, Морган

беше седнал до прозореца С цигара между тънките си устни той гледаше как слънцето се вдига над покривите Проверяваше мислено последните приготовления, които бе начертал в навечерието.

Той претегляше всяка подробност на плана си, като генерал в навечерието на битка и изпитваше задоволство от добре свършената работа. Сега беше готов да приеме последствията от победата, дори и от загубата. Знаеше, че не може да подобри плана си, нито да увеличи своите шансове за успех.

Всичко щеше да зависи от поведението на неговите съучастници. Ако Джини се нервираше, ако Ед се прицелеше зле, ако Китсън не бе способен да се оправи с колата си и караваната, ако Джипо се откажеше и не можеше да отвори фургона. Безбройни „ако“, на които той не можеше да направи нищо.

Нито за секунда не се усъмни в своите собствени сили. Бе напълно сигурен в себе си Погледна ръката си Бе твърда като скала. Нервите му бяха здрави и той знаеше, че ще издържи удара.

В един друг квартал на града Блек бе още в леглото на своя малък двустаен апартамент. Излегнат по гръб, той гледаше как слънчевите лъчи пълзят по стената. Знаеше, че когато достигнат до ъгъла на стената вдясно, щеше да е време за ставане.

Снощи имаше желание да телефонира на Глория, за да и каже да дойде да прекара вечерта у него. Куфарите му бяха готови и той бе сложил вътре личните си вещи. Глория щеше да отгатне незабавно, че той имаше намерение да напусне града и щеше да му поставя въпроси и даже да му прави сцени.

Принуден да спи сам в навечерието на деня „X“, което не му се беше случвало от години, нощта му се беше видяла дълга. Сега той гледаше слънчевите лъчи как нахлуват бавно в стаята, питайки се какво щеше да изпитва, след като убие пазача. Това престъпление представляваше кулминационната точка в криминалната му кариера. Никога преди това не му беше идвала мисълта да избърши убийство. Напротив, стараше се да организира грижливо своите удари, всъщност много скромни, по такъв начин, че да не се „намокри“.

Убийството на пазача не му причиняваше никакви угризения. Това беше част от работата Трябваше пазачът да остави кожата си, иначе всичко можеше да пропадне Но въпреки че Блек напълно съзнаваше всичко, не можеше да не се запита какво щеше да изпита, когато излезе от скривалището си, за да погледне трупа.

В затвора имаше случаи да говори с убийци. Беше забелязал изрза

на очите им, едновременно фалшив и изплашен, когато те се хвалеха с престъпленията си. Знаеше, че се считат по-различни. Не бе срещал този поглед в никоя друга категория злосторници, каквито и тежки престъпления да бяха направили. Питаше се дали и той също щеше да има този вид, след като е убил пазача и тази мисъл не му даваше мира.

Когато натиснеше спусъка на своята пушка освен, че щеше да убие човек, щеше и да принесе в жертва своя собствен живот върху олтара на богатството. От секундата, когато куршумът навлезеше в своята траектория, една ужасна заплаха щеше да тежи върху живота му до последния му ден. Никога повече нямаше да може да се довери на никого. Щеше да подскача при всяко почукване на вратата. Щяха да му се изпотяват дланите при вида на някое ченге и нощите му щяха да са пълни с кошмари.

Слънчевите лъчи бяха достигнали ъгъла на тавана. Блек отхвърли завивките и стана. Прекоси стаята, вдигна бутилката със скоч, наполовина празна и си наля една добра доза. Направи гримаса, когато течността напълни устата му и трябваше да направи усилие, за да я погълне. Остана за миг неподвижен, после, когато започна да чувствава ефекта от алкохола, той влезе в банята и отвори крана на душа.

На последния етаж на една мебелирана къща, в мизерна мансарда, Джини затваряше капака на куфара си, който съдържаше всичките вещи, които тя притежаваше.

Хвърляйки око на часовника си, забеляза, че бе седем без двадесет.

„Безполезно е да се тръгва по-рано от половин час“, си каза тя. Приближавайки се до прозореца, погледна мръсната тясна уличка, задръстена с боклукчийски кофи.

„С малко повече шанс, след няколко дни или няколко седмици, този мизерен свят няма да бъде друго освен един спомен“, помисли тя. „Ще бъда богата, ще ида в Ню-Йорк, ще се облека и ще наема апартамент с тераса. Ще водя живот-мечта, за който съм бленувала Винаги. Но ще имаме ли шанс?“

Тя имаше доверие в Морган. Той виждаше нещата по същия начин като нея „Светът ще бъде в краката ни“, беше казал той. Формулата се харесваше на Джини. Това беше за нея мечтаният живот, но той не беше възможен, ако нямаш огромно количество пари.

Ако някой бе способен да отвлече фургона и вземе съдържанието му, това беше само Морган. Колкото до другите...

Тя направи гримаса.

Успехът зависеше много от Джино. Силната нервност на дебелия

човек я безпокоеше Тя желаше и се молеше за това, Морган да го държи под око. Тя щеше да има трудности и с Блек... Беше забелязала начина, по който я гледаше. В лагера ще трябва да бди и да не остава никога сама с него.

Мислите ѝ се обърнаха към Китсън и тя сбърчи вежди. Той бе видимо увлечен. Хладният и пресметлив ум на Джини се стопли леко, когато си спомни израза на младия човек и неговите отчаяни усилия да ѝ бъде приятен по време на тяхната експедиция в Марло.

Когато получи своята част, щеше да бъде атакувана. Всички щяха да ѝ се предложат. Тя бе сигурна в това. Да се обедини с Китсън може би не е толкова лоша идея. На тях двамата се падаха половин милион долара. Щеше да го води за носа и знаеше, че може да му се довери.

Това щеше да бъде и по-разумно. Иначе хората можеше да се запитат откъде едно момиче на двадесет години е могло да намери толкова пари. Винаги се подозира една самотна дама. Трябваше да се помисли по въпроса...

II

Морган пристигна пръв в ателието. Спря пред вратата на Джипо, когато стрелките на часовника показваха осем без десет. Вечерта с помощта на Джипо и Блек бе разгледал колата по всички шевове и ъгли, докато бъде вътрешно убеден, че тя ще функционира отлично. Бе я закарал у тях, за да я изпита. Намери Джипо да проверява дали всички инструменти са подредени в гардероба на караваната. От пръв поглед забеляза, че Джипо беше блед, че дишаше трудно и манипулираше с инструментите с трепереща ръка.

„Ще му мине“, си каза Морган „Трябва!“ Самият той щеше да бъде с обтегнати нерви до момента, в който започне първият етап на техния план. Джипо бе извинен да се чувства нервен. Но той нямаше да му прости, ако не се успокоеше и то бързо.

– Здравей. Джипо! Как е?

– Караме я – отговори другият, извърщайки очи. – Ще бъде топло, но това е по-добре, отколкото да вали, нали?

Джини влезе в хангара с кошница за пикник в едната си ръка и с куфар в другата.

„Изглежда е спала лошо“, си каза Морган. С тънки кръгове под очите, тя беше бледа под грима.

– Е, добре! Ние сме тук – каза той, насочвайки се към нея. – Неспойна ли си?

Тя го изгледа със своите студени и безизразни очи.

– Не повече от теб.

– Това вече е добре!

Китсън влезе, следван от Блек.

Морган го заподозря веднага, че е пил. Беше много червен и напредваше със завоевателна крачка, която породила у Китсън чувство за болка. Китсън изглеждаше нервнен, но за изненада на Морган се владееше по-добре от Джипо и Блек.

Сега беше осем без две и Морган не счете за полезно да се безпокои повече. Те бяха вече достатъчно добре.

– О.К., момчета! Да тръгваме! – заповяда кратко. – Вие тримата, изкарайте караваната! Ти, Джини, вземай „М.Ж.“-то и тръгвай към агенцията!

Придружи я до колата и я загледа как се настанява на волана. Хладнокръвието на младото момиче го изпълни с възхищение.

– Знаеш наизуст какво трябва да правиш и аз съм сигурен, че ще се справиш много добре. Добър шанс!

Тя опита да се усмихне и запали мотора.

Китсън се втурна към нея.

– Добър шанс! И бъди предпазлива! Много са нервни тези малки коли!

Тя вдигна очи към него и поклати глава.

– Благодаря! Добър шанс!

Включи на скорост и излезе от ателието. Пет минути по-късно буикът, кормуван от Китсън, тръгна на свой ред, теглейки караваната зад себе си. Джипо затвори вратите на ателието и закачи един надпис: „Затворено поради ваканция.“

Внезапно изпита чувството, че никога вече не ще види отново този полуразрушен стар хангар, където беше прекарал 15 години безделен живот. Въпреки малкото пари, които бе спечелил благодарение на него, той беше започнал да обича тази барака и качвайки се в караваната, той се просълзи като един сантиментален италианец.

– Какво те прихваща, дебела сланино? – запита жестоко Блек, чийто нерви бяха опънати. – Какво се лигавиш?

– Затвори си устата! – излая Морган, правейки място на Джипо.

Пред заплашителния и твърд поглед на Морган Блек извърна очи.

– Скоро ще имаш по-добро от това – продължи Морган, леко

потупвайки по стомаха дебелия човек. – Вила, лозя и повече пури за пушене. И помисли малко за всички жени, които ще тичат след теб, като узнаят, че струващ двеста хиляди долара.

Джипо поклати глава и се насили да се усмихне през съзри.

– Да се надяваме! Това ще стане, нали?

– Без грешка! Имай ми доверие! Аз винаги добре съм ви ръководел, нали?

Тримата мъже бяха смазани от умора, мъртви от горещина и с убийствено настроение преди още да са достигнали пътя, който водеше да клисурата.

Не бяха предвидили, че караваната ще стане същинска пещ под огнените лъчи на слънцето. Не бяха също помислили, че ресорите далеч не бяха меки.

Китсън караше бързо. Тримата мъже, които не можеха да се задържат за нищо, бяха разтърсвани във всички посоки при всяко подскочане на осите на лошо окачените колела по набраздения път.

Оставиха Джипо, въоръжен с едно куфарче и една табелка за отклонение. Неприятното му чувство да остане сам беше очевидно, но не помалко бе и неговото облекчение, че няма да участва в продължението на операцията.

– Свинска глава! – измърмори Блек през зъби, докато буикът теглеше караваната по второстепенния път. – Ако не отвори този проклет фургон, ще му изкормя вътрешностите!

Морган повдигна ръка, за да свали пушката от винта, фиксиран на покрива на караваната. Той я подаде на Блек.

– Занимавай се по-скоро с това! – каза той с твърд и леден глас. – Остави Джипо, мисли за работата си и се опитай да се мериш точно!

Блек взе пушката.

– Бих взел нещо подкрепително! Дали да глътнем по малко, Франк? Има две бутилки скоч в кошницата.

– По-късно – възрази Морган – Първо работата. След това ще я полеем.

Караваната намали, после спря и Китсън отвори вратата на фургона.

Бяха пристигнали вече в клисурата.

Блек слезе от караваната с пушката в ръка и Морган го последва със своя колт, калибър 45. Останаха един миг неподвижни, вдишвайки с пълни гърди свежия утринен въздух и подлагайки лица на горещите слънчеви лъчи.

– Знаеш какво има да правиш – напомни Морган на Китсън, – чакаш моето изсвирване и пристигаш на четвърта скорост.

Другият се съгласи.

– Успех! – каза той, като изгледа последователно Морган и Блек.

– Писна ми! – иронизира Блек – Мислиш ли, че ти също ще имаш нужда от малко?

Китсън повдигна рамене, включи и се приготви да потегли, когато Морган забеляза, че бяха забравили лостовете си.

– Хей! Спри! – изрева той.

Китсън спря и си показа главата от вратата.

– Дявол да го вземе! – изруга Морган, поглеждайки яростно Блек. – Трябва ли аз да мисля за всичко? Вие забравихте лостовете!

Китсън отвори задната страна на караваната и Блек измъкна стоманените пръти. Със свиреп вид Морган направи знак на Китсън да тръгва. Буикът и караваната се отдалечиха. Морган, следван от Блек, вдигна лостовете и ги занесе към долната част на пътя.

Беше преминавал така често терена от едната до другата страна на клисурата, че познаваше наизуст местоположението на всеки храсталак и дръвче.

Той показа на Блек мястото, където трябва да се прикрие. Самият той застана на пет или шест метра от него.

И двамата легнаха върху земята, за да изследват пътя.

„Мястото е добро“, си каза Блек, поставяйки пушката на рамото си и затваряйки око, за да се прицели. Бе невидим от пътя, като в същото време разполагаше със свободно поле за стрелба. Почувства се по-уверен, но съжали, че не сръбна малко преди да напусне караваната. Ефектът от трите дози скоч, които беше погълнал преди да тръгне от къщи, започваше да се разпръсква Въпреки утринния час в устата му беше сухо и започваше да се поти под слънчевите лъчи.

– О.К.! – извика Морган.

След като центрова мерника, той остави оръжието до себе си. Извади носната си кърпа и избърса ръце.

Морган охлаби вратовръзката си, разкопча яката си и хвърли едно око на своя часовник. Сега беше единадесет без пет. Ако фургонът се движеше с обичайната си скорост, щеше да пристигне в клисурата в единадесет часа и тридесет минути.

„Джини трябва да бъде тук след четвърт час“, заключи Морган.

Имаше време да изпуши една цигара. Извади пакета си и запали.

Виждайки го да пуши, Блек го имитира. Постави ръката си върху

пушката и направи гримаса, забелязвайки, че тя все още трепери. Беше целият свит и сърцето му силно тупаше. Чакането го поболяваше.

Мълчаха от пет минути, когато Морган Вдигна внезапно глава и наостри уши.

– Като че ли е кола – забеляза той.

Блек направи опит да стане.

– По корем, откачен! – излая Морган. – Това може да не е тя. Маскирай се!

Блек се подчини набързо.

Забелязаха на около 500 метра една кола, която вдигаше облаци от прах. Когато се приближи, те констатираха, че е военен камион. Трима войника седяха на седалката.

Те преминаха край тях и продължиха пътя си.

– Това е пощальонът – обясни Морган. – Закъснял е.

Стрелките на часовника започнаха да се влачат. В единадесет часа и двадесет минути Морган започна да се чувства зле. Имаше ли Джини повреда в колата? Беше ли се изплашила? Беше ли ги оставила на съдбата им?

– Дявол да го вземе! – възкликна Блек. – Още дълго ли ще ни кара да я чакаме?

– Сигурно е имало много хора на излизане от града-каза Морган, свивайки вежди с обезпокоен тон.

– Ами ако не са я оставили да ги надмине? – изплаши се Блек, който се бе наполовина изправил. – По дяволите! Какво ще правим, ако те пристигнат преди нея?

– Нищо. Ще отложим за следващата седмица, това е всичко.

– Но те ще я заподозрят, ако я видят за втори път по пътя – възрази Блек. – Това ще провали всичко.

– Млъквай! – измърмори Морган – Тя има още време.

Те прекъснаха разговора, чувайки отдалеко глухия шум на кола, движеща се с пълна газ.

– Ето я! – извика той.

Няколко секунди по-късно видяха как „М.Ж“-то лети като светкавица по правоъгълния отрязък от пътя на 1500 метра от тях.

– Тя настъпва газта! – извика Блек, ставайки на крака. – Виж, има ли опашка!

Също прав, Морган гледеше втренчено към пътя.

Може би фургонът е плътно зад нея. Да вървим. Взemi лостове!

Той издърпа едно парче от парцала от джоба си и го усука, за да

направи нещо като фитил. Извади шише с бензин от другия си джоб и тръгна към пътя.

Чу как Джини смени скоростите, вземайки един завой и миг по-късно „М.Ж“⁴⁴-то се втурна в клисурата. С жест на ръката си той ѝ показа мястото, където трябва да спре. Колата зави към долната част на пътя и спря.

Бледа, с очи, блестящи от яд и възбуда. Джини слезе с един скок от колата.

– Мръсници! Не искаха да се оставят да ги изпреваря! Трябваше почти да изляза от пътя за да успея. Побързайте! Те са точно зад мен!

Гласът ѝ бе напрегнат, а лицето – бяло като сняг. Тя сграбчи пистолета си от жабката и вдигна бидона със свинската кръв, сложен на пода на колата ѝ.

– Къде да застана?

Морган ѝ посочи.

Тя отвори бидона и разля кръв по шосето. Морган и Блек плъзнаха дългите стоманени пръти под нейната кола и натиснаха с всички сили.

Мощните лостове я повдигнаха лесно. Тя остана един миг в равновесие, после се преметна в канавката.

– Вземай лостовете и се скривай! – заповяда Морган на Блек, отбивайки капачката на резервоара.

Блек достигна своето място за засада, отнасяйки стоманените пръти.

Джини напръска с кръв лявата ръка и полата с гримаса на отвращение.

Морган хвърли бърз поглед към Джини.

Изтегната по корем в средата на една локва от кръв, тя вдигна очи към него с бледо и сгърчено лице.

– Пистолетът в теб ли е?

– Да.

– Не се страхувай. Аз съм тук, малката ми!

Той драсна една клечка, после внезапно се запита дали преобърнатата кола не бе много близко до Джини. В момента на експлозията горещината може би щеше да я опече жива, но сега беше много късно да разсъждава.

– Чупи се! – изрева Блек с глас, изпълнен с паника. Морган приближи запалената клечка до външната част на парцала, премина, тичайки от страната на Джини и се хвърли под своя хрусталак.

Пламъкът премина по дължината на парцала и достигна бензиновия

резервоар. Експлозията бе мигновена. Порция горещ въздух удари Морган по лицето, прекъсвайки дъха му.

Пътят изчезна зад завеса от пламъци и черен пушек.

– Тя ще се опече жива! – излая Блек, предпазвайки лицето си от горещината.

Морган знаеше, че не може да направи нищо за Джини. Направи усилие да не мисли за нея и погледна към пътя. Забеляза фургона, който навлизаше в завоя, предшествуващ клисурата.

– Ето го!

Блек сграбчи пушката си с рязък жест. Мерникът затанцува пред очите му и той отчаяно се опита да успокои ръката си. Най-високите пламъци бяха изгаснали и пушекът леко се беше разпръснал. Колата продължаваше да гори яростно и топлината бе нетърпима.

Джини лежеше неподвижно в средата на пътя. От своето място Блек намираше сцената ужасно достоверна.

Младото момиче беше неподвижно, ръката и полата му – покрити с кръв, нейните дълги крака – разкрачени като на кукла, колата – в пламъци. Всичко това симулираше превъзходно една смъртоносна катастрофа.

Морган се проклинаше, че не бе обърнал колата по-далеч от Джини. Даже на мястото, където се намираше той, топлината ставаше нетърпима.

Младото момиче бе по-близо с поне шест метра до огнището на пожара и той беше убеден, че ще се опече на място. Но Джини не мърдаше и с никакъв жест не издаваше страдание. Фургонът навлезе в клисурата.

Пръстите на Морган се сгърчиха върху дръжката на неговия 45-ти. Можеше да забележи шофьора и пазача. Видя ги да променят физиономията си, откривайки колата в пламъци и момичето напред пътя.

Шофьорът натисна спирачния педал и фургонът спря рязко на пет метра от Джини.

„Какво ще направят сега?“ се запита Морган.

Всичко зависеше от момента, който щеше да последва. Всички негови надежди, всички придвиждания бяха на везни.

Пазачът се наведе напред, отваряйки големи очи.

Шофьорът остави мотора да работи на празен ход.

Морган констатира, че двата странични прозореца бяха свалени. Поне едно от неговите придвиждания се изпълняваше точно.

По време на няколко секунди, които му се сториха цяла вечност, никой не помръдна. Пазачът и шофьорът гледаха втренчено Джини през

предното стъкло. Накрая пазачът рече няколко думи на своя компаньон, който направи знак на съгласие. Безпокойство обхвана Морган. Тези двама здравеняци не се впечатлиха много от спектакъла. Показаха извънредно хладнокръвие.

„Дявол да го вземе, си каза Морган. Ще искат инструкции по радиото!“

За една секунда помисли да се втурне от скривалището си и да ги помете. Ако бе предвидил реакцията им, щеше да постави Блек от другата страна на пътя, за да могат да се приближат до фургона от двете страни едновременно, но не се осмели да атакува двамата сам.

Запита се какво ли изпитва Джини там, как се пече на пътя без да знае какво става, съзнаваща само присъствието на фургона, спрял на няколко метра от нея.

Дже в този критичен миг Морган намери време да се възхити от смелостта на своята съучастница.

Да остане така легнала, чакаща търпеливо, без да знае нищо за събитията, в топлината на една пещ представляваше страшно изпитание и за много по-калени нерви!

Морган гледаше как пазачът говори в микрофона. Чуваше звука на гласа му, но не можеше да схване думите.

Това означаваше, че времето, с което щяха да разполагат, за да избягат, беше скъсено. Морган помисли: „Щом като фургонът изчезне като чудо, Агенцията ще отгатне, че е станало произшествие и ще даде тревога.“

Пазачът беше закачил микрофона. Каза няколко думи на шофьора, отвори вратата и слезе от колата.

Шофьорът остана на мястото си, наблюдавайки сцената през предното стъкло.

Морган се запита какво ли прави Блек. От мястото, където се намираще, не можеше да го види.

Блек се мереше в пазача, който се приближаваше бързо до Джини. Ръката му трепереше тъй силно, че не успяваше да стабилизира пушката си. Обзет от паника, изруга през зъби.

Пазачът беше само на три метра от Джини и Блек знаеше, че всяка секунда Морган щеше да изскочи от скривалището си.

Прицелът на пушката се люлееше пред очите му, без да успее да го закрепил върху целта. Блек чу малко скърцане в хрусталаците в момента, в който Морган се втурна към пътя. Тогава извърши непроситима грешка, отмествайки поглед от пазача, той хвърли бегъл поглед надясно от

себе си.

С тиха и бърза стъпка Морган приближаваше до стъклото на шофьора със своя 45-ти в ръка.

Пазачът се беше приближил до Джини, без да я докосва.

Било че внезапно подуши подозрителна подробност в картината пред очите си, било, че почувствува невидимия поглед върху себе си, той погледна през рамото си.

Стигнал до вратата, Морган насочваше оръжието си към шофьора, който смаян, изглеждаше обхванат от парализа.

Джини внезапно се изправи.

Пазачът се обърна към нея и ѝ нанесе силен удар с юмрука в момента, в който тя вдигаше пистолета си. Жестът му бе с мълниеносна бързина. Като светкавица той я удари по лицето с лявата си ръка, изпращайки я простряна на земята. Дясната му ръка изваждаше в същото време неговия пистолет от калъфа.

С дрезгаво груктене Блек натисна рязко спусъка вместо да направи това плавно. Пушката изтрещя и куршумът премина над главата на пазача без да го докосне.

В същия момент шофьорът, който седеше неподвижен в кабината си и фиксираше Морган, се хвърли неочаквано на страна и протегна ръка към трите копчета на арматурното табло. Морган стреля. Куршумът настигна шофьора точно в средата на лицето.

На пътя пазачът направи полукръг, за да се прицели в Морган, но в момента, когато стреляше, Джини все още замаяна от удара, който токущо получи, го удари по ръката. Куршумът се отклони, но не съвсем достатъчно.

Морган почувствува силен удар отстрани, придружен с пронизваща болка. Падна на колене, но се съвзе бързо. Без да губи време да се прицелва той стреля по пазача, когото Джини бе блокирала, закачвайки се на ръката му.

Куршумът прониза пазача в челото, умъртвявайки го мигновено. Той се свлече върху пътя, повличайки Джини със себе си.

Морган опита да се надигне, стискайки зъби от болка. Успя точно на време, за да забележи ръката на шофьора, която опипваше арматурното табло в търсене на копчетата. Преди Морган да направи някакъв жест, той намери едно и го натисна с немощен жест.

Като капан за мишки с пружина стоманените капаци се спуснаха върху прозорците и предното стъкло, превръщайки фургона в метална, херметически затворена кутия.

С ругатня Морган се изправи мъчително на крака. В изблик на немощен бяс, той удари силно с дръжката на пистолета си капака, който закриваше стъклото от страната на шофьора. Съвсем задъхан, той чу мъжа да изхърква и да се свлича върху пода на фургона с глух шум.

Блек се втурна от своето скривалище с ръце, сгърчени около пушката и с оловно-сиво лице.

Морган се обърна към него. Виждайки израза на очите му, Блек се закова на място.

– Некадърник! – измърмори Морган. – Не зная какво още ме задържа да не те пречукам!

– Опитах се да го убия! – протестира той с ужасен вид. – Лошо съм центровал мерника си и го изпуснах.

Морган забеляза, че губи обилно кръв. Отваряйки сакото си, видя върху ризата една широка, червена ивица.

Джини се приближи към него с несигурна крачка, с лице огнено-червено от топлината на пламъците и с изцяло червени коси.

– Сериозно ли е? – запита тя тревожно.

– Не, това е нищо – увери я Морган.

Констатира обаче с безпокойство, че се чувствава слаб и вледенен. Той ѝ подаде свирката.

– Повикай Китсън, бързо!

Тя изсвири първия път остро и продължително, после повтори след секунда.

– А шофьорът? – запита тя Морган, който се подпираше на фургона, дишайки бързо и на пресекулки.

– Той получи своето. Успя да натисне един от бутоните, но не мисля, че е докоснал другите Чух го да пада.

Блек се бе приближил и стоеше близо до Морган с отпуснати ръце.

– Но ти кървиш, Франк!

– Чупи се, боклук! – измърмори Морган – Твоя ще е грешката, ако всичко се провали.

– Не! – изкрещя живо Джини – Още можем да успеем! Ела, седни, за да ти направя превръзка!

Щом Морган седна на пътя, тя изтръгна сакото и ризата му.

Блек го гледаше с нерешителен поглед.

– Вдигни трупа, направи нещо, Боже мой! – изкряска Морган.

Джини разгледа дългата драскотина Върху страната на Морган. Костите бяха непокътнати Разминал се беше на косъм. Джини вдигна полата си, теглейки силно подгъва на своя комбинезон и отпори едно

парче. После вдигна ризата на Морган и взе частта, най-малко изцапана с кръв, за да направи тампон, който постави върху раната.

– Това ще държи известно време – каза тя. – Щом стигнем в лагера, ще трябва да измислим нещо подходящо? Как се чувстваш?

Морган бавно се изправи. Намъкна с гримаса самото си.

– Добре. Не си струва да се вдига толкова шум – хвърли едно око на фургона. – Ако искаме да се измъкнем, трябва да се оттеглим скоростно.

В същия миг буикът пристигна до тях, теглейки караваната, Китсън, блед и неспокоен, слезе и изгледа подред фургона и Морган с въпросителен поглед.

Блек се появи от храсталака, където бе прикрил трупа на пазача.

– Какво стана? Чух изстрели.

– Всичко е изгубено – обяви Морган. – Трябва да изчезваме.

– Чакай! – извика Джини – Буикът може да бутне фургона в караваната. Това е възможно. Във всеки случай можем да опитаме! Не можем да оставим това така!

Морган притвори клепачите си, гледайки я втренчено.

– Защо не, след всичко?... Но какво чакаме. Боже мой! – обърна се към Китсън. – Откачай караваната бързо!

Замаян и объркан от трескавата енергичност на Морган, все още не знаейки какво се беше случило, Китсън се втурна към караваната.

– Помогни му! – изрева Морган на Блек. – Бързо! Завъртете караваната! Ти, Джини, докарай буика зад фургона!

Докато Китсън и Блек бутаха теглича на караваната, Джини прекара фургона с буика и чрез внимателен заден ход докара двете коли гръб към гръб.

Китсън и Блек трябваше да нагласят караваната срещу предницата на фургона.

– Блокирайте й колелата, за да не мърда – заповяда Морган. – Ед, вземи лостовете! Попречи с тях на предницата да не се люлее.

С отчаяна енергия Китсън премести няколко камъка и ги постави срещу колелата на караваната, докато Блек набиваше стоманените пръти в пътя и натискаше срещу шасито на караваната, за да й попречи да се завърти.

Китсън се приближи до предницата на фургона, докато Морган отваряше задната страна на караваната.

– Карай полека! – изрева Морган.

Джини накара буика да натисне фургона, който под

продължителното налягане започна да мърда, въпреки че ръчната му спирачка беше блокирана.

През това време Китсън и Блек с големи усилия и ритници върху предните колела ориентираха фургона към наклонената равнина.

Той бавно влезе в караваната. Задните колела на буика влязоха в наклонената равнина, за да го натикат съвсем.

– Стоп! – извика Морган. – Достатъчно! Ед, вдигни лостовете и пушката! Китсън, закачи караваната! Бързо! Нямаме секунда за губене!

Джини закара буика от другата страна на караваната, направи полукръг и отстъпи до теглича, който Китсън закрепил бързо на място. Тогава тя се настани на предната седалка. Китсън се плъзна зад волана и направи полузавой с буика, теглещ отново караваната.

Морган и Блек се покатериха в нея. Те бяха неприятно изненадани, виждайки пространството, което заемаше фургонът. Едва оставаше малко място отстрани и почти никак отзад. Бяха разчитали да седнат в кабината на фургона, а сега беше очевидно, че пътуването в едно тъй тясно пространство ще бъде далеч от комфортното. Ако Китсън вземеше много бързо някой завой, имаше риск фургонът да смаже единия или другия.

– Без гафове! – препоръча Морган в момента, в който се качваше. – Ако фургонът мръдне ...

Китсън се съгласи.

– Разчитай на мен.

– Ще направим може би по-добре, ако блокираме колелата? – запита Блек, колебаейки се пред вратата.

– Качвай се, добри Боже! – измърмори Морган. – Нямаме време! Карай, Китсън!

Китсън затвори караваната и изтича да се настани на волана.

Джини беше съблякла своите измокрени с кръв дрехи и навличаше не без мъка една сива пола. Китсън й хвърли бърз поглед. Тя бе бледа, почти като мъртва. Той потегли, но буикът, затруднен поради теглото, отговаряше меко на акселератора.

– Какво се случи? – запита Китсън, докато Джини затваряше ципа на полата си.

С треперещ глас тя накратко му разказа всичко.

– Какво? – извика Китсън ужасен. – Има труп във фургона?

– Ако той не е мъртъв – каза Джини, ще повика помощ по радиото и ще бъдем заловени като плъхове, но Морган е сигурен, че го е свалил.

– И ще го закараме в лагера, вътре?

– О! Стига! – извика Джини с треперещ глас. Тя му обърна гръб и скри лицето си в ръце.

Морган беше седнал във вътрешността на караваната с гръб към преградата и с крака, подпрени срещу задните колела на фургона.

„Това е!“ мислеше си той. „Сега трябва да издържим. Трябваше да убия двама души, за да успея Толкова по-зле за тях. Но бяха смели! Особено шофьорът. Знаеше, че ще го сваля при най-малкия жест и въпреки това реагира. Бе по-храбър от мен. На негово място аз нямаше да мръдна. Нямаше да опитам да стигна копчетата с пистолет под носа. Но той го направи и успя да спусне капациите. Добре тръгнахме, но с този труп? Ще трябва да напънем вратата на кабината, за да го измъкнем от там. Да се надяваме, че е мъртъв! Ако дойде на себе си и успее да задействува сигнала по радиото, вътре сме.“

Вдигна очи към металическата маса на фургона, внезапно осъзнаващ, че един милион долара се намираха от другата страна на стоманената преграда. Режещата болка, която изгаряше страната му, беше нищо в сравнение с възбудата, която изпитваше от близостта на едно подобно скровище.

Блек беше клекнал на пода от другата страна на фургона, който го скриваше от Морган. Наблюдаваше тежката кола със Страх, че ще се плъзне и ще ги смаже.

Бе възвърнал отново хладнокръвието си и се чувствуваше готов за атака. Фургонът беше вече в ръцете им и той лично не беше убивал никого. Не бе отстъпил пред препятствието в решителния миг на своята криминална кариера и сега разбираше, че идеята да направи тази решителна крачка, бе тази, която го бе накарала да рискува главата си. Чувстваше се отново готов за всяка изненада. Той не беше в крайна сметка човек като другите! Но знаеше, че Морган повече няма да му има доверие Трябваше да си отваря очите, за да не му се отнеме дела от плячката.

След като измина три километра, Китсън забеляза Джипо, който тичаше към тях.

– У вас ли е? – извика той с кръгли очи. – Стана ли?

– Да – отвърна Китсън. – Побързай с качването!

Той слезе, отвори караваната и хвърли бързо поглед във вътрешността.

– Добре ли сте? – запита той Морган, когото видя съвсем блед, с уста, сгърчена от болки.

– Да, да... Действуйвай – измърмори Морган. – Качвай се, Джипо!

Джипо се спря с опулени очи.

– Какво правите там? Защо не сте във фургона?

– Качвай се! – излая Морган. – Трябва бързо да изчезваме.

– Няма да се кача вътре! – извика Джипо, който проявяваше вече нервна криза. – Ако фургонът мръдне, ще бъде смазан като дървеница.

Морган измъкна своя 45-ти от калъфа под мишницата. Сакото му се отвори, оставяйки да се забележи превръзката, напоена с кръв върху гърдите му.

– Качвай се! – повтори Морган.

Китсът сграбчи Джипо и го вдигна с едно движение в караваната, после изтича напред, за да задвижи лоста: подвижната преграда се затвори. Седна отново на волана и потегли по посока на пътя.

ГЛАВА VII

I

Прав, с гръб, залепнал на преградата на караваната, която се люлееше неспирно, Джипо фиксираше с опулени очи фургона, намиращ се само на няколко сантиметра от закръгления му корем.

Блек беше направил една обиколка и сега стоеше назад, с очи обърнати към Морган и Джипо.

Тримата се наведоха, за да противодействуват на вибрациите на караваната, теглена от буика.

– Санта Мадонна! – извика Джипо. – Казвате, че има един тип вътре!

– Хм! Само че не спи! – възрази Морган. – Той е чукнат. Виж, Джипо, трябва да се отворят капациите, за да сме сигурни, че няма да действа сигналът по радиото.

Блек изказа своето първо интересно предположение от началото на операцията.

– Радиото е, включено към батерията. Може би ще успеем да се плъзнем под фургона и срежем жиците?

– Имаш право – одобри Морган. – Промъкни се и открий жиците, Джипо! Действуйвай!

– Не искам да лягам отдолу! Ако фургонът мръдне, свършено е с мен – протестира Джипо с разстроено лице.

– Чу ли какво ти казах? – изгруктя Морган. – Хайде!

Мърморейки, Джипо отвори чекмеджетата на касата с инструменти и взе от там ножици и отверка. Морган хвърли едно око през завесата, която покриваше прозорчето срещу него.

Те се движеха сега по второстепенния път и Китсън караше бързо. Караваната се клатеше опасно. Ако имаше моторизиран полицаи на шосето, щеше да започне да ги преследва. Но бе невъзможно да се каже на Китсън да намали. Морган замоли Небето тази идея да му дойде сама преди да пристигне до магистралата.

Легнал по корем, Джипо се насилваше да се пхне под фургона. Пространството беше тясно и той беше почти мъртъв от страх.

Накрая успя и Морган му подаде електрическо фенерче.

Лазейки под мотора, Джипо забеляза по пода на фургона на

няколко сантиметра от лицето си една дълга червена ивица.

В момента, когато разбра, че това е кръв, няколко топли капки се стекоха във врата му. Той отстъпи с тръпка на ужас, съзнаващ, че от трупа го разделя само една тънка преграда. С треперещи ръце, с тяло разкъсвано от тръпки, той трескаво затърси жиците на батерията. Ако Морган не бе останал на колене от неговата страна, за да го наблюдава, Джипо щеше да декларира, че ги е отрязал, но не се осмели да лъже пред очите му. Успя да види една, далеч от обсега му.

– Не мога да я стигна. Франк – задъха се той. – Трябва да се реже по-нависоко.

– Горе е запушено – възрази Морган. – Чакай за секунда!

Отиде и взе от чекмеджето с инструментите ножици с дълга дръжка.

– С това ще стигнеш – каза, плъзгайки ги под фургона.

Джипо трябваше да остави фенера, за да манипулира с ножиците. Трудно успя да ги постави на позиции, но беше загубил жицата от погледа си.

– Дайте ми светлина! – задъха се той.

– Иди да му държиш фенера! – заповяда Морган на Блек, отстъпвайки му мястото си.

Блек се промъкна лесно под фургона, за да освети. Виждайки кръвта, която оцветяваше пода и ужасеното лице на Джипо, той направи гри-маса. Накрая Джипо срязва едната жица.

– Готово, остави ме да мина! – замоли той.

Когато Блек започна да излиза, плъзейки под фургона, косите им се изправиха. Едно молещо пъшкане достигна до тях през пода, последвано от леко триене. Той отстъпи рязко почти очаквайки да почувствува как нещо го докосва.

– Исусе! – запъхтя се Джипо. – Остави ме да се измъкна!

Обзет от паника, той започна да нанася ритници на Блек, за да го накара да му направи място за излизане.

– Стига – извика Блек със зъл глас, нанасяйки на Джипо един юмрук отстрани, който прекъсна дишането му.

Измъкна се изпод фургона и стана оправяйки сакото си.

– Какво става? – запитва Морган, виждайки го бял като сняг.

След дълги усуквания Джипо успя да се появи на свой ред, разкъсвайки ризата си при преминаването. Когато стана, лицето му беше ужасно за гледане. Бузата и шията му бяха оплескани с кръвта, която бе капала върху него.

– Той не е мъртъв – заекна той. – Аз го чух! Той мърда!

Морган се вцепени.

– Сега той не може да си служи с радиото, нито да блокира комбинацията на ключалката. Копчетата със сигурност са свързани с батерията, не е възможно другояче. Хайде, Джипо, отвори капака! Трябва да види какво прави този тип там!

– А, не! Не аз! – извика Джипо, сгърчвайки се. – Той има пистолет, нали? Щом отворя капака, той ще ме застреля.

Морган се поколеба. Отново хвърли едно око навън. Пристигнала на отклонението на магистралата, колата намали скорост. Когато тя спря, Морган забеляза пред тях автомагистралата, където другите хвърчаха с пълна газ в забързани редици.

Ако шофьорът започнеше да стреля, изстрелите щяха да се чуват. Той не знаеше какво да реши.

– По-добре е да се почака, франк – посъветва Блек, – по магистралата винаги е пълно с ченгета, ако има стрелба.

– Имаш право. Ще чакаме.

С лека тръпка на облекчение Джипо въздъхна и се свлече на пода. Измъкна носната си кърпа и избърса кръвта, мокреша лицето и шията му.

Морган се приближи до фургона и залепи ухо на капака, затварящ прозореца. Не се чуваше нищо. След момент се обърна към Блек.

– Нищо. Сигурен ли си, че си го чул?

– Да! Той даже мърдаше.

Морган се обърна.

– Не се мотай. Боже мой! – подхвърли на Джипо. – Хвърли едно око на задната част на фургона. Колкото по-скоро го отвориш, толкова по-скоро ще имаме мангизите.

Джипо се надигна мъчително и мина пред Морган, за да достигне задната част на фургона.

Буикът тръгна Морган забеляза през прозореца колите, които се движеха в тройна редица Констатира с облекчение, че Китсън не надминаваше 50-те Караваната се плъзгаше без отскоци върху равната повърхност.

Джипо разгледа фургона и почувствува как куражът му го изоставя. Неговите предвиждания се оказаха верни. Това щеше да бъде прецизна работа. Вратата се затваряше тъй херметично, че нямаше никаква надежда да я отвори. В центъра имаше циферблат, а отстрани – едно миниатюрно прозорче, предпазвано от нечупливо стъкло, през което

Джипо забеляза една цифра. Знаеше, че ако завърти циферблата щеше да се появи друга цифра. За да се отвори вратата, трябваше да се намери точната комбинация на цифрите. Щяха да му бъдат необходими отличен слух и пръсти, едновременно чувствителни и твърди.

– Какво ще кажеш? – попита Морган, заобикаляйки фургона, за да стигне до Джипо.

– Няма да е лесно. Когато казвах, че ще ми трябва време да намеря комбинацията, аз не лъжех.

– А ако вдигнем вратата?

– Няма начин. Погледни дебелината на стоманата. Тя никога няма да се пукне. С времето може би ще успеем да я срежем...

– Опитай да намериш комбинацията! – възрази Морган. – Имаме 40 минути пред нас преди да стигнем до лагера. Започвай от сега!

Джипо отвори големите си очи, като че ли Морган си бе загубил ума.

– Сега? С всичкия този шум и пукания? – извика той трескаво. – Трябва да мога да чувам прещракванията. Нищо не мога да чуя от шума на Всичките тези коли.

Морган направи жест на нетърпение, но се овладя. Болката в страната му се увеличаваше и това го безпокоеше. Знаеше, че ще бъде непростим гаф, ако притиснеше Джипо преждевременно. Неговите мисли се обърнаха към шофьора, затворен във фургона. Клекнал Върху пода, той мислеше за усложненията, които се натрупваха. Тяхното начинание ставаше по-трудно, отколкото го беше предвиждал.

Той удари с юмрук по стоманената преграда на фургона.

– Тук има един милион долара – възкликна той. – Даваш ли си сметка? Точно от другата страна на преградата. Един милион долара. Но ще ги имаме! Даже ако трябва да си оставя кожата!

Напълно зает да преодолява с буика завоите на малкия път с голямата скорост, с която караше, Китсът нямаше време да обърне и най-малко внимание на Джини. Веднъж излязъл на широкото право шосе на автомагистралата, той се отпусна леко.

Подпряна на седалката си, Джини гледаше как колите се промъкват отстрани край тях. Още съвсем бледа, тя стискаше ръцете си между коленете, за да прикрие тяхното треперене.

Китсът не можеше да откъсне мислите си от човека, който беше затворен във фургона. Чувствуваше се изпълнен с ужас при мисълта да проникне във вътрешността му, за да изтегли трупа. А ако шофьорът бе успял да задейства сигнала по радиото? И ако те отиваха да се

хвърлят право в устата на вълка?

– Ако е задействувал радиото, ще паднем в лапите на ченгетата – каза той накрая, неспособен да запази за по-дълго време своите безпокойства само за себе си.

– Не може да направим нищо.

– Не – призна Китсън, когато това размишление не успокои никак. – Това не ми пречи да се радвам, че не съм сега в караваната. Трябва да е много кофти за тях вътре!

– Слушай! – извика внезапно Джини.

С разтреперано сърце Китсън чу, заглушен от дистанцията, шумът на сирената на патрулираща полицейска кола, която се приближаваше. Колите, които караха в третата лента, се престоиха машинално в дясно, за да освободят пътя.

Виенето на сирената увеличи тона си и Китсън забеляза полицейска кола, която идваше от обратната посока. Тя бе последвана от четирима полицаи на мотоциклети, после от още двама. Те летяха с повече от сто и двадесет километра в час, свирейки с всички сирени едновременно.

Китсън и Джини размениха поглед.

– Мисля, че напуснахме пътя точно навреме – забеляза той с дрезгав глас.

Джини се съгласи.

Няколко километра по-надалеч те забележаха, че потокът от коли се движи малко по-бавно. Пред тях вече се нареждаше дълга редица, която се движеше почти с бързината на пешеходец.

– Идва проверка – обяви Китсън с туптящо, сърце.

– Пази хладнокръвие – препоръча му Джини.

Пред буика колите напредваха с бързината на охлюв. Накрая спряха напълно.

След дълго чакане тръгнаха отново и Китсън с мокри ръце ги последва. Вече можеше да забележи контролния пост пред себе си.

Две полицейски коли, разположени напреко на шосето, образуваха тесен проход. Колите минаваха едва-едва през този филтър. Шестима полицейски агенти от пътната полиция стояха до тях. Един от тях пъхаше главата си във всяка кола, която те спираха. Разменяше няколко думи с шофьора, после правеше знак да тръгва.

– Аз се заемам с бърборенето – обяви Джини. – Остави ме да се оправям.

Очарован от хладнокръвието ѝ, Китсън и хвърли бърз поглед. Запита се какво ли мислят техните трима съучастници, затворени в

караваната. Не можейки да видят проверката на полицията, те трябваше да се губят в предположения. Още веднъж той благодари на добрата си звезда, която го е поставила в буика, стига само Джипо да не направи глупост!

След десет минути чакане, които изостриха нервите на Китсън извънредно много, те спряха пред патрулните коли.

Със свободен жест Джини вдигна полата си малко над колената и кръстоса краката си. Показа си главата през прозореца.

Един полицай се приближи, погледът му се плъзна набързо от лицето до краката на Джини. Неговата червеникава и коцкарска физиономия се разтопи в гримаса на одобрение, той дори не погледна към Китсън.

– Откъде идвате, госпожице? – запита той, подпрян на буика, със светлинка на възхищение в погледа.

– От Дюка – отговори Джини. – Ние сме на сватбено пътешествие. Защо е тази мобилизация?

– Видяхте ли по пътя един блиндиран фургон на Агенцията „Уелинг“? – запита полицаят – Ако сте го срещнали, няма начин да не сте го забелязали.

– Не! – възкликна Джини. – Не сме виждали никакъв фургон.

– Нали скъпи? – прибави тя, обръщайки се към Китсън.

Той поклати глава. Струваше му се, че ченгето щеше да чуе неравномерните тупкания на неговото сърце и умираше от страх.

– Загубили сте един фургон? – запита Джини, избухвайки в смях.

Полицаят се усмихна без да изпуска от погледа си нейните колене.

– Няма нищо. Можете да минете. Приятно сватбено пътешествие! – Той смигна на Китсън. – Противното ще ме учуди. Хайде, карайте деца.

Китсън тръгна рязко. Няколко секунди по-късно те оставиха патрула зад тях.

– Уф! – въздъхна Китсън с побелели стави на ръцете от стискането на волана. – Ти добре завъртя ченгето!

Джини спусна полата си върху колената и повдигна рамене с нетърпение.

– На мъжете трябва само да им дадеш нещо да гледат, за да ги поставиш в джоба си – засмя се тя. Отваряйки ръчната си чанта, извади от нея един пакет цигари. – Искаш ли една?

– И още как!

Тя запали цигара и му я подаде. Виждайки по нея следа от червилото на Джини, той изпита странно удоволствие при мисълта, че устните

на Джини я бяха докоснали преди неговите.

Тя запали друга за себе си.

– Влез в първия път надясно. Той води към Фаун Лейк – каза Джини, когато бяха изминали дузина километри.

Китсън се съгласи. Над себе си забеляза един хеликоптер, който летеше в тяхната посока поне на сто метра височина.

– Погледни там!

Хеликоптерът премина над буика в силна въздушна вихрушка.

– Не губят време – забеляза Джини.

Тя хвърли око на часовника си. Беше дванадесет и десет. Само 40 минути бяха изминали откакто бяха спрели фургона, но те им се струваха цяла вечност.

Морган, Блек и Джипо също бяха почувствали въздушната струя над главите си. С инстинктивен жест Джипо се сви в своя ъгъл, усещайки, че това бяха онези, които ги търсят.

През цялото време, докато буикът напредваше бавно към патрулния пост, всички се бяха проснали на пода.

С пистолет в ръката Морган бе решил да продаде скъпо кожата си на първото ченге, което влезе в караваната. Всички се отпуснаха, чувствувайки как буикът набира скорост.

Морган отвори сакото си и разгледа тампона, който Джини беше поставила върху раната му. Беше напоен с кръв като гъба и кръвоизливът беше започнал отново.

Желаящ реабилитация в очите на Морган, Блек се изправи и прескочи Джипо, за да извади от едно гардеробче аптечната чанта, която бе взел по настояване на Морган.

– Аз ще оправя това, Франк – предложи той.

Морган се чувствуваше отслабнал и количеството на изгубената кръв го плашеше. Съгласи се и се подпря на преградата на караваната.

Джипо го гледаше с уплаха.

„Какво ще стане, ако Франк умре?“ си казваше той. „Свършени сме. Само той е този, който може да ни измъкне.“

Блек приклепна до Морган и започна работа. За няколко минути успя да направи превръзка, която прекъсна кръвоизлива.

– Сега е добре – обяви той. – Дали да не ударим по чашка? – прибави, прекарвайки ръката си с опакото по устата.

– Може! – каза морган с горчивина. – Имаме причини да поливаме!

Блек наля три хубави дози уиски в чашите, които раздаде на всички. Още не бяха ги изпразнили, когато почувствуваха, че буикът

напуска пътя. Незабавно двете колела на караваната започнаха да подскачат, люлеейки се по неравния път. Набързо довършиха чашите си. Ужасно разтърсен, Морган трябваше да стиска зъби, за да не закрещи от болка.

Скоро буйкът намали и спря. След няколко мига караваната се отвори и Джини се появи с Китсън.

– Как сте? – запита той с безпокойство, уплашен от бледността на Морган.

Гледайки навън през главата на Китсън, Морган констатира, че те бяха напуснали пътя и се намираха в полусянката на една борова гора. Пътят, който минаваше на десетина метра от тях, бе пуст. Той завиваше, криволичейки около един хълм и водеше направо до Фаун Лейк, отдалечен от тук на десет километра.

Чуха над тях шума на самолет, което напомни на Морган колко беше опасно да се застояват на това място.

– Той не е мъртъв – каза на Китсън, посочвайки фургона с пръст. – Трябва да успеем да влезем вътре. По-добре тук, отколкото другаде. Затвори караваната и ни остави да работим. Свали само едно от твоите колела, като че ли си спужал гума. Ако някоя кола дойде, удари леко по преградата на караваната. Джини да отиде да седне на края на шосето с кошницата за провизии и трябва да даде вид, че приготвя пикник. Побързайте!

С навъсено и твърдо лице Блек й подаде кошницата.

Китсън изглеждаше ужасен.

– Какво ще правите? – запита той.

Устата на Морган се присви в жестока усмивка.

– А какво мислиш ти? Затвори караваната и прави каквото ти казвам!

– Чакайте! – изкрещя Джипо с остър глас. – Аз слизам! Не искам да се меся в това! Това не е моя работа! Аз съм тук, за да отворя фургона

...

– Млъквай! – измърмори Морган, чийто пистолет внезапно изникнал, се насочи към Джипо. Ти ще отвориш този капан или ще ти пробия кожата!

Неговото изражение ужаси Джипо.

– Ти няма да направиш това, Франк – изпъшка той, размахвайки ръце в умолителен жест. – Остави ме да сляза!

Морган погледна Китсън.

– Прави каквото ти казах! Затвори караваната и започвай да

демантираш гумата!

Блед и треперещ, Китсън се подчини. Със свирещо дишане отвори сандъка на буика и извади крика.

– Добре, човече – казваше Морган на Джипо във вътрешността на караваната. – Сега трябва честно да спечелиш своя дял. Ти беше настра-ни до този момент, но това се промени! Вразуми се и отвори този капак!

Задъхан. Джипо се приближи като хипнотизиран до капака.

Блек го наблюдаваше, прехвърляйки погледа си от единия към другия.

Джипо веднага видя, че капакът не бе труден за отваряне. Ключалката не беше херметична като тази в задната част на фургона. Морган си даде сметка за същото.

– Вземи една шанга и чук! – заповяда му той. – Можем да го отворим.

Джипо потрепери при мисълта какво щеше да стане веднага, щом капакът бъде отворен.

– Чакай да ги намеря – каза той с променен глас.

– Побързай! – изръмжа Морган.

Джипо отвори едно чекмедже от сандъка с инструменти и извади шанга и чук. Ръцете му трепереха толкова, че щеше да ги изпусне.

– Хайде, роди ли? – извика Морган. – От какво се страхуваш, глупак?

– Ако той ме застреля, кой ще отвори фургона? – запъхтя се Джипо, хвърлил най-силната си карта.

Морган изпусна една въздишка на раздразнение.

– Подай ми инструментите, страхливецо! Но ти губиш, като чакаш, а и твоят малък приятел Ед – също. Ако разчитате вие да получите целия си дял, то се лъжете.

Точно в този момент Джипо с удоволствие би изоставил цялата си част, за да се намери далеч от тази проклетата каравана, в малкия хангар, който наричаше „у нас“. Морган му изтръгна инструментите от ръцете и той отстъпи набързо.

Вмъквайки единия край на шангата в тясната пролука разделяща капака от прозореца, той я наби с удари на чука. Шангата проникна между рамката на вратата и капака, раздалечавайки леко последния.

Морган продължи да чука, докато 10 сантиметра на шангата изчезнаха вътре. Вдигна глава, пусна чука и се обърна към Блек.

– Ти също като него ли ще чакаш?

Блек измъкна своя 38-ти от калъфа, закрепен под мишницата му и

се приближи до Морган.

– Когато поискаш, аз съм тук – каза той с твърдо лице и решителен поглед.

Морган направи иронична гримаса.

– Опитваш се спасиш своята част?

– Остави. Франк, Хайде, готов съм...

Морган се готвеше да натисне с цялата си тежест върху щангата, когато три бързи удара по преградата на караваната го спряха.

– Някой идва – промърмори тай – Да почакаме малко.

Блек се приближи до прозореца и погледна навън през пердето.

Една кола, теглеща също каравана, се беше спряла на няколко метра от Джини, все още седнала на склона на шосето.

Мъж на около 40 години, чието червеникаво лице бе изцяло обгоряло от слънцето, слезе от нея.

От своите места една жена и малко момче гледаха буика и караваната.

– Мога ли да ви помогна, госпожице? Спугали сте гума? – каза той.

Джини му се усмихна.

– Благодаря ви, но моят мъж ще се оправи сам. Благодаря, все пак.

– Вие отивате във Фаун Лейк? – подхвана непознатият.

– Да.

– Ние също. Там прекарахме миналото лято. Познавате ли местността? Ще ви хареса. Там е страхотно и ще бъдете обслужвани като крале. Позволете ми да се представя. Фред Бранфорд. Ето моята жена – Мили и Фред-младши, моят син. Имате ли деца?

Джини избухна в смях, тъй естествен, че Блек бе очарован.

– Не! Всъщност, не още Ние сме на сватбено пътешествие.

Бранфорд се тупна по бедрото и избухна в радостен смях, който предизвика значително раздразнение в обитателите на караваната.

– Ах! Непростимо! Ти чу ли, Мили! Те са на сватбено пътешествие, а аз като тъпак ги попитах дали имат деца!

Жена му повдигна вежди с неодобрителен вид.

– Ела тук, Фред. – му извика със сух тон – Ти безпокоиш госпожата.

– Да, имаш право – призна Бранфорд, усмихнат. – Извинете, госпожо... хм!... Не чух добре името ви.

– Харисън Извинете съпруга ми. Той е зает със своя крик.

– Това е съвсем естествено. Хайде, до скоро може би! Независимо от това, ви пожелавам превъзходно сватбено пътешествие.

– Благодаря.

Едрият човек достигна до колата си, седна на волана и се отдалечи, кимайки за довиждане. Морган и Блек размениха неспокойни погледи.

– Ако шофьорът започне да ни играе номера – забележа Блек, – ще се чуят изстрелите.

– Няма значение – възрази Морган. – Недей да се грижиш за това. Сигурно има дивеч в тази гора. Ще помислят, че е ловец. – Той сграбчи шангата. – Хайде да свършваме!

– Какво става? – извика Китсън през прозореца.

Морган спря, за да откряне прозореца с един сантиметър.

– Остани където си и ни предупреди само, ако някой друг дойде! Ние сме в деликатен момент...

Китсън се отдръпна, обзет от желание да повърне.

Морган затвори отново прозореца.

– Готов! – осведоми се с едно поклащане на глава.

– Готов.

Морган натисна върху шангата. Джипо бе скрил лицето си в ръце.

II

Дейв Томас, шофьорът на фургона, лежеше прострян върху пода на кабината, понасяйки нечовешкото страдание на смазаната челюст със стоическия кураж на тези, които не допускаха неуспеха.

Куршумът на Морган бе преминал през долната част на лицето, счупвайки брадата му и издълбавайки ивица под езика.

Под въздействието на шока и болката той бе загубил съзнание, за да си го възвърне четиридесет минути по-късно. Даде си сметка, че кърви обилно и най-малкото движение с глава го принуждаваше ужасно да страда.

Остана неподвижен, в полусъзнание за това, което става около него, учуден, че фургонът се движи, когато нямаше никой на волана.

Чувствуваше, че не му остава много време да живее. След един такъв кръвоизлив смъртта беше неминуема, но той не се страхуваше от нея. Чувствуваше, че ако по чудо избягаше от нея, то повредите на челюстта и езика му ще бъдат непоправими. Нямаше никакво желание да свърши живота си със завинаги обезобразено лице, а отгоре на това и ням, може би.

Той размисли върху качеството на друсанията, които чувствуваше

и заключи, че фургонът бе скрит в друга кола Идеята бе остроумна, но не съвсем. Трябваше само да натисне копчето, за да подаде сигнал по радиото, който ще осведоми полицията за местоположението на фургона, независимо къде е скрит.

Съзнанието му диктуваше да натисне копчето без да се бави, но то се намираше над него и зад гърба му. Трябваше да се обърне настрани и вдигне ръка, за да го достигне.

Ако се обърнеш, неговата счупена челост, подпряна сега на яката и взела на връзката му, нямаше да има опора и той се колебаеше дали да си наложи подобно страдание Ако останеше спокоен, болката щеше да е поносима.

Впрочем, той не мръдна. Със затворени очи виждаше отново мършавата и жестока физиономия на човека, който стреля в него. Кой можеше да е той? Жената в „М Ж“-то беше ли в екипа на бандата? Цялата режисура беше забележително измислена. Катастрофата бе отлично изиграна и Томас даже се разсърди на Мик Дърксън, другия пазач, когато сигнализираха в Агенцията за катастрофата. Без обаждането можеха да си помислят, че те са съучастници Бяха получили от началниците позволение да спасят псевдожертвата Очевидно това бе фатално.

„Какво нещастие, че едно тъй хубаво момиче се е заплело в тази мръсна история“ мислеше Томас Тя му напомняше малко за неговата дъщеря Кари, макар че детето бе само на 13 години.

Кари имаше същия цвят на косите, но не беше достатъчно хубава. Трябваше й още много за това. При това, тя щеше да стане един ден може би истинска красавица. Кой може да каже? Това бе въпрос на бъдещето.

Дъщеря му винаги се възхищаваше от него. Тя го наричаше моя герой, повтаряйки му, че той трябва да е действително смел, за да кара един фургон, пълен с банкноти. „Ако тя можеше да ме види сега, рухнал, в момент, когато губя всичката си кръв, без да направя и един жест да спася фургона, защото нямам кураж да се обърна настрани, ще остане с най-лошото мнение за мен“ – си казваше той.

Имаше два начина да се спаси фургонът. Първият се състоеше в това да се задейства сигнала на радиото, а вторият – да се натисне копчето, което се намираше до волана и да се блокира комбинацията на ключалката. За да го достигне, той трябваше да седне и се наведе напред. Само при мисълта за последствията от един подобен жест върху счупената му челост, се почувствува облян в пот. Но Кари щеше да бъде разочарована, ако не спасеше фургона. Хариет, неговата жена, щеше

да разбере. Но Кари имаше непробиваема концепция за честта и ако не опиташе нещо, той нямаше да е на почит в нейните очи. Също и цялата Компания разчиташе на него и ако направеше всичко възможно, може би те щяха да направят един жест за неговата жена и Кари. Не можеше да се предвиди какво ще направят, но едно нещо бе сигурен: ако оставеше бандитите да проникнат във фургона, неговите началници щяха да си помислят, че не си е изпълнил задачата и това щеше да се има предвид за тяхното решение в момента, когато трябваше да се отпусне една пенсия на Хариет. Това бе съвсем сигурно. „Хайде, малко повече кураж!“ – си каза той. – „Сигналът по радиото е най-сигурен. Да започна от него. Само трябва да се обърна настрани и да вдигна ръка. Копчето е точно над главата ми. Натисни го и след половин час ченгетата ще пристигнат и ти ще станеш герой. Можеш да опиташ. Това си струва малко мъчение“. Но му трябваша доста минути, за да събере кураж. Когато се реши накрая да помръдне, болката беше толкова силна, че той загуби съзнание. С ръка, поставена на пода близо до педала за амбриажа, той остана неподвижен, губейки кръвта си.

При неочаквания шум на ударите с чук дойде на себе си и отвори очи. Капакът, закриващ стъклото от страната на волана, се намираще точно срещу него. Сега можеше да забележи през една цепнатина дневната светлина. Очите му се адаптираха към нея и различи върха на една шанга, напъхана между капака и рамката на прозореца.

„Идват да ме ликвидират, мръсници“ – си каза той. „Не ми пука, но поне ще имам задоволството да сваля един преди да пукна. Струва си Мик ще ме презира там горе, ако не опитам да отмъстя за него. Ще ми направи удоволствие да сваля двама, но от мястото, където се намирам, ще имам може би шанса да успея да се докопам поне до един.“

С трепереща ръка той се опита да потърси пипнешком своя пистолет, който не бе имал време да извади преди Морган да стреля в него. Това бе един автоматичен Колт 45, който му се стори тъй тежък, когато го изтегли от калъфа, че насмалко не го изтърва. С усилие го взе в дясната си ръка, с дуло, насочено към прозореца. „Хайде, опитай се, негодник! Пригответи ми малка изненада Побързай! Нямам много време да живея. Хайде!“

– Някой идва! Да почакаме малко! – чу той един глас да крещи.

Последва дълга тишина. Томас чувствуваше, че отново ще загуби съзнание и трябваше да концентрира цялата си енергия, за да се бори със слабостта, която го обземаше.

– Хайде, хайде! – мърмореше между зъби.

– Ако шофьорът започне да ни играе номер, ще се чуят изстрелите – чу той глас.

– Няма значение – отговори друг – Сигурно има дивеч в тази гора, ще помислят, че това е ловец Хайде да свършваме!

Пистолетът изглеждаше все по-тежък и по-тежък на Томас и той си даде сметка, че не може да го държи постоянно насочен към прозореца. Трябваше да изчака, докато отворят вратата. Тогава щеше да има шанс да улучи един в гърдите. Чу пукането на шангата, която някой натискаше от другата страна на капака и зачака продължението, с прекъснат от болката дъх, но решителен, опасен и свиреп като ранен лъв, попаднал в клопка.

– Иди да потърсиш още една шанга – каза един глас. – И ми помогни!

Върхът на втора шанга се появи в отвора. След няколко пукания капакът се отвори със сухо изтрещяване.

Морган и Блек, отбягвайки правоъгълника на прозореца, стояха от двете страни на вратата с наострени уши.

Не чувайки нищо, те размениха по един поглед.

– Мислиш ли, че това е клопка? – запита Блек, задъхан.

– Може и да е – отговори Морган.

Без да излага главата си той протегна ръка през отворения прозорец и затърси пипнешком дръжката на Вратата Томас го наблюдаваше с ползатворени очи, с пръст, натиснат леко върху спусъка, готов да стреля.

Морган отвори вратата, която се стовари върху Блек, закривайки му вътрешността на кабината.

Морган хвърли едно око вътре, протягайки си главата, но се дръпна набързо.

Бе видял за миг проснат на пода човек със затворени очи, с цвят на лицето като глина и челюст, превърната в ужасна смес от кръв и счупени кости.

– Няма да има стрелба – обяви на Блек малко задъхан – той е свършен.

„Не още, приятелю!“ , помисли Томас „Почти, но не съвсем Ще забележиш скоро това.“

Събра силите си, за да повдигне с няколко сантиметра пистолета си, който му изглеждаше тежък един тон Успя в момента, когато Морган се появяваше в рамката на вратата.

Морган се целеше в шофьора, но само за свое оправдание, понеже беше убеден, че нещастникът беше вече мъртъв.

– По-добре ще направим да го измъкнем от там и да го погребем – каза той, обръщайки се към Блек, който залепен зад вратата протягаше глава навътре и на свой ред гледаше Томас с ужасен поглед.

Томас отвори очи.

– Не прави глупости! – изрева Блек, опитвайки се да извади пистолета си но беше заклещен от стоварената върху него врата.

Томас натисна спусъка в същата секунда, в която и Морган направи същото.

Двата изстрела се смесиха.

Курушумът на Морган премина през гърлото на Томас и веднага го уби Този на Томас улучи Морган в стомаха Колената му се подкосиха и той се строполи в кабината с лице между краката на Томас.

Джипо издаде вик на ужас.

Блек остана един миг замръзнал на мястото си.

Отблъсквайки вратата на фургона към краката на Морган той се промъкна между него и преградата на караваната.

Наведе се във вътрешността на кабината и обърна Морган по гръб. Той изви към него стъклен поглед.

– Загубен съм – промърмори с толкова слаб глас, че Блек го чуваше с мъка – Успех, Ед. Вие всички имате нужда.

Струя кръв изскочи от устата му и го задуши Главата му падна назад.

Блек се изправи и избърса с носната си кърпа кръвта на Морган от своите ръце.

„Ако успеем един ден да отворим фургона, ще получим по двеста и петдесет хиляди долара всеки“ – изненада се той на мисълта си Щяха да бъдат вече четирима вместо петима, които да разделят плячката.

ГЛАВА VIII

I

Бунгалото се състоеше от една спалня, салон, миниатюрна кухня и стая с душ.

Комфортната мебелировка включваше две легла-близнаци в стаята, два шезлонга и една маса в салона С малко повече съобразителност бе възможно в него да спят и четиримата То беше най-изолирано от всички на брега на езерото Това бе „бунгалото на младоженците“, както каза чиновникът на Джини с една съучастническа усмивка Беше късмет, че е свободно Последната двойка, която го беше наела, бе тръгнала едва предната вечер.

Чиновникът, някой си Хадфийлд, ги придружи в буика, за да им покаже пътя.

От време на време той хвърляше по едно око към Китсън, учуден от загрижения му вид и мълчаливостта му Мислеше, че без съмнение младият човек бе развълнуван от перспективата за своята първа брачна нощ. С такова хубаво момиче не беше за оплакване. Младата съпруга изглеждаше също нервна, но това бе по-разбираемо „Всички момичета в подобен случай са същите“, мислеше Хадфийлд съвсем ухилен, решен да се покаже особено внимателен с нея.

Показа ѝ къде може да гарира караваната точно до бунгалото и ѝ обясни къде се намира хангарът за моторниците, в случай, че искат да наемат една Увери ги, че никой няма да дойде да ги безпокои.

– Нашата клиентела е много контактна, госпожо Харисън – каза той, след като бе отворил вратата на бунгалото и бе показал всичко на Джини. – Често се правят малки посещения между съседите, но аз предполагам, че ще предпочетете спокойствие... един или два дни поне – прибави той, намигвайки на Китсън, който издържа погледа му без да помръдне. – Ще предупредя дискретно всички. Никой няма да дойде да ви безпокои преди да го пожелаете.

Бездействието, в което се оказаха и четиримата, очаквайки нощта, ги накара да прекарат най-лошия момент от този изпълнен със събития ден.

Джини отиде да се изтегне върху леглото и след малко заспа от изтощение.

Китсън, в ролята на пазач, пушеше цигари без да изпуска караваната от поглед.

Блек и Джипо, принудени да останат в компанията на труповите на Морган и Томас, прекараха ужасни мигове.

През нощта се промъкнаха в бунгалото. Джипо, не издържайки повече, се строполи Върху един фотьойл с глава между ръцете. Имаше силно натъртване на челюстта си там, където го бе ударил Блек, когато се бе опитал насила да излезе от караваната, за да тръгне по пътя за Фаун Лейк.

Беше започнал да реве и удря по преградата на ремаркетото като побеснял и Блек трябваше да го удари силно, понеже това бе единственият начин да го обуздае. Веднъж дошъл на себе си, Джипо бе останал на пода, мълчалив и без сили И двамата нямаше да забравят никога тези осем часа, прекарани в горещата каравана, в чакане на нощта зад малките херметически прозорци и страха в компанията на двата трупа, които вече издаваха миризма на мърша.

Блек и Китсън се насочиха към сенчестата гора, търсейки подходящо място, за да погребат Морган и Томас.

В инструментите на Джипо имаше една кирка и когато избрах мястото, започнаха да копаят подред.

Работеха мълчаливо на лунната светлина. Беше ужасна за нервите работа, понеже забелязваха лодките в езерото, обляно с лунна светлина и чуваха далечни гласове. Веднъж даже трябваше да се проснат на земята с туптящи сърца, докато двойка влюбени минаваше съвсем близо до тях.

След полунощ те пресоваха с крака почвата, за да я изравнят и покрийт с листа и сухи клони. Бяха така изтощени, че с мъка достигнаха до бунгалото.

Намериха Джини седнала на един стол със своя 38-ми върху коленете, с очи, впити в Джипо, заспал върху дивана.

Блек затвори вратата, приближи се до другия фотьойл и рухна там.

Китсън седна на другия стол. Неговото лице имаше цвят на грес и един мускул на бузата му се свиваше непрекъснато.

– Има ли нови неприятности?

Извънредно бледа, с големи черни кръгове под очите, тя изглеждаше по-възрастна и по-малко съблазнителна.

– Не – отговори тя твърдо. – Но той иска да се върне у дома си.

– Нека да отвори първо фургона и после да върви по дяволите, ако иска!

При звука на техните гласове Джипо се размърда леко и отвори очи. Замижа с клепачи, после, виждайки, че другите трима го наблюдават, постави краката си на земята и се изправи със сгърчено лице и треперещи ръце.

– Аз ви изоставям, Ед – обяви той. – Оставям ви моята част от мангизите. Размислих добре. Не искам да чувам да се говори за това. Давам ви моя дял и вие ме оставяте да се чупя. Това е грешка на Франк. Не исках да участвам в удара, но той ме обърка с братвежите си. Продължете вие тримата, ако искате, но аз се връщам в ателието.

Блек го изгледа.

– Много ме учуди! – каза само.

Джипо затърка ръцете си върху колената. В полусянката потта блестеше по дебелия му лице.

– Бъди малко по-разумен, Ед – замоли той. – Понеже ви давам моята част... Това все пак не е нищо. Искам само да се върна у дома.

– Не разчитай на това, нищожество! – каза Блек със същия равен глас.

Джипо хвърли умолителен поглед към Китсън.

– Забъркани сме в една мръсна история, малкия. Не държахме да се месим, но Франк ни оплете. Да си вървим ние двамата и да им оставим всичките мангизи. Ще работим заедно и ще печелим добре. Ще те взема като съдружник в ателието. Ще се разбираме, ще видиш... Без шеги!

– Стига! – отрязва Блек с много мек глас. – Ти оставаш с нас за да отвориш фургона, ясно ли е?

Джипо поклати глава.

– Не, Ед. Трябва да си тръгвам. Не съм достатъчно способен за тази работа. Аз ще ти обясня как да се направи. Щом ти покажа, ти иде успешен с Джини. Но аз се оттеглям. Това прави двеста и петдесет хиляди долара на всеки. Правя ти подарък с моята част, а малкият ще даде своята на Джини. Ще отидете...

Блек погледна Китсън.

– А ти, ти искаш ли да се откажеш? – сряза го той.

Насилствената смърт на Морган бе причинила шок на Китсън, но той започваше да се съвзема. Да зарови двата трупа бе за него истински кошмар, но изпитанието го беше по-скоро калило, отколкото разтърсило. Сега, от една страна, той можеше всичко да спечели, а от друга, да загуби живота си. Така или иначе бе въввлечен в общото предприятие.

– Не! – отвърна той.

– Виж, синко, ти губиш! – извика Джипо в отчаяно усилие, за да го

убеди. Зарежи ги и ела с мен! Не мисли, че можеш се измъкна. Загубен си предварително. По-добре е да се чупиш още сега. Ела с мен, казвам ти.

– Оставам – повтори Китсън с очи, вперени в Джини. Джипо събра куража си.

– Е, добре! Аз си тръгвам! – обяви той. – Ударът вече е „мокр“, има три трупа. Плочата е много тежка. „Ще бъдем крале“ казваше Франк. Виж това докъде го докара-под земята, в дупката. Още ли не си загреял? Вие луди ли сте, или какво? Аферата е пропаднала, казвам ви го! Аз се връщам у дома – заключи той, ставайки.

Блек се наведе напред, за да сграбчи пистолета, поставен върху коленете на Джини. Той го насочи към Джипо.

– Ти ще отвориш фургона, чуваш ли! Иначе и теб ще гръмна и ще те погребя в гората.

Решителният и студен тон на гласа му убеди Джипо, че Блек говори сериозно.

Остана дълго време неподвижен, като омагьосан от пистолета. После бавно, с отчаян жест, седна.

– Добре – произнесе с разкривено лице – понеже вие ме принуждавате. Но ви предупреждавам, че това ще свърши лошо, много лошо.

Блек свали пистолета.

– Свърши ли с глупостите си?

– Нямам повече какво да кажа – каза Джипо, с наведена глава. – Но съм ви предупредил. Това ще свърши зле.

– Ето че въпросът е уреден – промълви Блек, гледайки двамата си съучастници. – Сега сме само четирима. Това прави едно увеличение от петдесет хиляди на всеки. Разделяме частта на Франк и продължаваме според плана. Ти, Китсън, представляваш младоженец с Джини, а Джипо работи с мен в караваната. Щом вземем мангизите, веднага се разделяме. Ясно?

Другите двама се съгласиха. Блек стана, прекоси стаята, измъкна ключа от ключалката и го сложи в джоба си.

– Достатъчно за тази вечер – каза той. – Ще поспя. – Приближи се до Джипо и натисна стомаха му с пръст. – Вземи фотьойла, свинска глава! Не мислиш ли, че имам право на дивана? – Той се настани там, докато Джипо потъна, без много приказки, във фотьойла.

– Има едно легло в спалнята за младоженеца – продължи Блек, свалйки обувките си. – Не се притеснявай!

Китсън бе много уморен, за да се ядоса. Седна в един фотьойл, без

да отговори.

Джини влезе в спалнята и затвори вратата зад себе си. Чува ключа да се превърта в ключалката.

– Това е кофти за младоженеца – каза насмешливо Блек. – Може да се каже, че не се харесва на госпожата.

– Млъквай! – измърмори Китсън.

II

На другата сутрин, малко, след 7 часа, Джини влезе в хола, където вдигна щорите, събуждайки тримата мъже.

Блек се изправи с ругатня, търсейки пипнешком пистолета си.

Още замаян от съня, Китсън само вдигна главата си. Мигаики с очи, видя Джини да изчезва в кухнята.

Джипо, целият вдървен, се наведе напред с хъркане, търкайки отеклата си челюст.

– Време е да изчезвате – извика им Джини – Има вече хора на езерото.

Блек стана, мърморейки, и изчезна в банята. Излезе след десет минути, избръснат и измит.

– Иди да се измиеш! – каза той на Джипо. – Започваш да смърдиш като пръч!

Джипо му хвърли намръщен поглед и се отправи на свой ред в банята.

Когато привършваше с душа, Джини донесе в салона поднос, пълен с кафе, яйца, салам и портокалов сироп.

– Ще направите по-добре да занесете това в караваната – заяви тя, оставяйки подноса в ръцете на Блек.

Лоша светлина заблестя в очите на на последния.

– Виж момиче, иде ти кажа, че аз съм този, който командува тук – възрази той, вземайки подноса. – Аз съм „патрон“ сега.

Очите на Джини приеха забавно и едновременно презрително изражение.

– Ти не командуваш повече от другите – възрази тя. – Нали Морган не правеше закони. Ние изпълняваме предвидения план, това е всичко. Беше решено, че ти ще идваш с Джипо да прекарвате нощите и ще се криете през деня. Ако искаш да смениш нашия план, кажи го Веднага.

– Добре, ще отидем да ядем в караваната. Нямах търпение да

останеш само с твоя жиголо!

Джини му обърна гръб и тръгна към кухнята.

– Остави я на мира! – заповяда Китсън, ставайки.

– О, млъкни! – измърмори Блек. – Иди по-скоро да видиш дали е чисто навън и ни отвори караваната.

След кратко колебание Китсън излезе от бунгалото. Погледна наляво и надясно и когато се увери, че никой не го наблюдава, извика Блек и отвори караваната.

Джипо и Блек се покатериха в нея.

– Забавлявай се, глупако! – подхвърли му Блек – Възползувай се добре!

Китсън свали рязко лоста, затваряйки двамата мъже в караваната и се завърна в бунгалото.

Джини отново прържеше салам. Той влезе в банята, взе един душ, обръсна се и облече джинси.

Когато влезе в салона Джини поставяше върху масата чиния, пълна с яйца и салам.

– Има страхотен вид! – забеляза той дебелашки. Това за теб ли е или за мен?

– Не съм гладна – отговори тя сухо.

Наля си чаша кафе, занесе я до единия фотьойл и седна, почти обръщайки гръб на Китсън.

Той седна на масата. Усети, че умира от глад и лакомо се нахвърли върху закуската. „Саламът е чуден и яйцата са точно както ги обичам“, си каза той.

– По-добре ще е после да излезем – предложи Китсън. – Защо да не направим една обиколка на езерото например?

– Съгласна съм.

Бе разочарован от режещия тон на Джини.

– Няма да им е добре на двамата другари в караваната – забеляза той с надежда да я размрази малко. – Няма сянка там, където са. До обяд вътре ще бъде истинска пещ.

– Това е тяхна работа – възрази тя с безразличие.

– Да, разбира се. Мислиш ли, че Джипо ще успее да отвори фургона?

Направи нетърпелив жест.

– Откъде да зная?

– Но ако не успее, какво ще правим?

– Защо питаш мен за това? Постави въпроса на Блек, ако ти не си

достатъчно хитър, за да си отговориш сам.

Тя внезапно стана и занесе чашата си в кухнята.

Китсън се почувствува почервенял до ушите. Добрият му апетит се пресече и той изпразни своята чаша с кафе, правейки гримаса. После взе мръсните чинии и ги отнесе в кухнята.

– Не казах това, за да ти досаждам – смутолеви той непохватно, оставяйки посудата върху масата. – Но трябва наистина да ни видят заедно. Можем ли да не си показваме носа? След всичко...

Той заекна и млькна.

– За Бога, върни се в салона и ме остави на мира! – разкрещя се тя с треперещ глас, обръщайки му гръб.

Учуден от интонацията ѝ, Китсън се обърна, за да я види по-добре. Забеляза за първи път бледността на лицето ѝ и нейните изопнати черти. „Може би тя е по-малко твърда, отколкото ни накара да повярваме“, си каза той. „Ужасите от вчера са ѝ причинили, без съмнение, страшен шок, както и на мен“.

– Добре, добре. Извинявам се!

И отиде да седне в салона, прекарвайки ръка в косите си.

В настъпилата тишина чу Джини да плаче, но не помръдна. Приглушените ѝ хълцания го караха да разбере размера на бедата. Ако тя плачеше, значи, че Всичката надежда бе изгубена. Остана няколко минути неподвижен, пушейки и опитвайки се да неслуша. Изведнъж тя излетя като вятър от кухнята, и влезе в спалнята, без той да има време да види нейното лице. Отново настъпи дълга тишина. После тя се появи в рамката на вратата.

– Да вървим – каза кратко.

Гримът ѝ беше превъзходен. Само необикновеният блясък в очите и изкуствените ѝ маниери издаваха нейното вълнение.

Китсън стана.

– Ще направим добре да купим вестник – предложи той, грижливо избягвайки да я гледа в лицето.

– Добре.

Тя се отправи към вратата. Носеше плетена жилетка и панталон в зелено, който изглеждаше направен нарочно за нея, за да подчертава прелестите ѝ.

Китсън излезе след нея.

Навън горещината на утринното слънце ги сграбчи и те хвърлиха скрито по едно око на караваната, гарирана на открито, съзнавайки непоносимата жега, която цареше под дървения ѝ покрив.

В мълчание продължиха пътя си, рамо до рамо. Една пътека водеше през гората до бюрото на Хадфийлд и съседната бакалница.

Когато излязоха от сянката и забелязаха малката дървена барака, Джини плъзна ръката си в тази на Китсън. Той потръпна при контакта с нейната свежа кожа и й хвърли бърз поглед. Сянка на усмивка се появи върху устните на младото момиче.

– Съжалявам, че ти направих сцена – каза тя. – Нервите ми бяха опънати. Сега съм по-добре.

– Не си струва да се извиняваш. Представям си какво изпитваш – отговори той.

И притисна ръката на момичето в своята.

Хадфийлд излезе от бюрото си и с широка усмивка ги загледа как се приближават.

– Е добре, господин Харисън! – извика той, протягайки ръка. – Безполезно е да ви питам дали сте щастливи. Това се чете по лицето ви. Ако аз бях съпруг на госпожа Харисън, щях да оценя съдбата си като достойна за завидане.

Джини избухна в смях, докато Китсън стискаше неумело ръката на Хадфийлд.

– Вие ме ласкаете, господин Хадфийлд! – каза тя. – Ние дойдохме да потърсим вестници. Дошли ли са?

– Вестници? – Хадфийлд повдигна вежди. – Младоженците не трябва да се интересуват от вестници. Да, получих тази сутрин. Мога да ви съобща веднага едничката интересна новина: отвличането на един блиндиран фургон. – Неговото лице се разтопи в широка усмивка. – Между нас казано, аз им свалям шапка на тези типове. Те са изчезнали с поне един милион долара! Представяте ли си това? Един милион долара в брой! Никой не знае откъде са минали, нито как са действували, но това е факт. Този фургон, със своята ключалка, изобретена от най-добрите специалисти в наше време, чисто и просто се е изпарил със сумата в него. Това надминава всичко! – Той килна шапката си назад, усмихвайки се широко. – Когато четох вестниците си казах, че това е най-фантастичният удар, за който сме чували да се говори в околността! Един фургон с такъв размер да изчезне като по чудо! Давате ли си сметка? И цялата полиция и половината от армията претърсват на сто и петдесет километра наоколо за крадците, без още нищо да са намерили!

Той влезе в своето бюро за да вземе вестниците.

Джини и Китсън размениха по един поглед.

След миг Хадфийлд излезе, държейки четири вестника в ръка.

– Вие, може би, няма да вземете всички? – запита той. – Ако искате последните новини, вземете „Хералд“.

– Ще ги взема всичките – произнесе Китсън със задавен глас. – Това няма да ме разори!

Плати вестниците и ги сграбчи.

– Доволни ли сте от вашата къщичка, госпожо Харисън? – подхвана Хадфийлд. Мога ли да направя още нещо за вас, за да ви бъде приятно?

– Не, благодаря, ние сме прекрасно настанени – увери го Джини.

Докато тя бе в бакалницата, Китсън прегледа големите заглавия на ежедневниците.

И четирите бяха посветили първите си страници на грабежа, публикувайки снимките на фургона, пазача и шофьора. Щабът на армията предлагаше награда от хиляда долара на всеки, който дадеше някакво сведение, допринасящо да се намери фургонът.

Полицията беше убедена, че шофьорът е бил, без съмнение, съучастник на крадците, защото беше изчезнал без следа.

Докато Китсън, с пресъхнали уста, бе потънал в четене, Фред Брандфорд, дебелият човек, който им бе предложил помощта си снощи по пътя за Фаун Лейк, се приближи към него. Той също бе дошъл да търси вестник.

– Виж ти, господин Харисън! – извика той. – Виждам, че вече имате вестници. Е, добре, какво ще кажете за това място? Не е лошо, нали?

Китсън кимна.

– Кажете, че е чудесно! – каза той и продължи – Вие четете историята за фургона? Аз научих новината по радиото, тази сутрин. Те мислят, че фургонът може да е скрит в горите наоколо. Организирант засади и наблюдават всички пътища от самолет, но още нищо не са намерили.

– Не – измърмори Китсън, сгъвайки вестниците.

– Чудно е, че са успели да го скрият до сега с толкова хора по петиите им! Шофьорът трябва да е от бандата, не мислите ли? Наистина оплаквам този нещастен пазач, как се казваше? А, да! Дърксън! Накрая, надявам се, поне ще осигурят неговата вдовица.

– Катастрофата е била клопка – намеси се Хадфийлд, който слушаше техния разговор. – Поне това се говори. В този случай жената е била също от бандата. Пазачът е предупредил агенцията по радиото, точно преди да бъде убит. Те изследват миналото на Томас, шофьора, за да видят дали не е имал някоя непозната любовница.

– Ще ми хареса да получа наградата – заяви Брандфорд. – Моето хлапе е решило да направи една обиколка в гората. Има намерение да

открие фургона. – Той избухна в смях. – През това време ще има мир. Никога не съм виждал едно толкова подвижно хлапе. Прави майка си на маймуна.

Хадфийлд поклати глава.

– Те няма да докарат фургона тук – възрази той. – Има много хора в гората. Ако го скрият някъде, то ще бъде във Фокс Ууд. Това е малко посещавано място и е настрани от големия път.

– Може би, но не казвайте това, особено на хлапето-възрази Бранфорд. – Твърде далеч е, за да ходи там.

Джини излезе от бакалията, натоварена със сак, пълен с провизии.

– Добър ден, госпожо Харисън! – каза Бранфорд, повдигайки шапката си. – Добре ли пристигнахте?

– Да, благодаря – отвърна Джини с усмивка.

Тя подаде сака на Китсън, пхна ръката си под тази на младия човек и се притисна към него.

Другите двама я гледаха одобрително.

– Вие имате право – каза Хадфийлд – използвайте го пълноценно сега, когато сте му вече собственица. Моята жена твърди, че един мъж е добър само когато носи пакети.

Джини повдигна очи към Китсън.

– Аз намирам, че ти имаш много други таланти, скъпи. Китсън се изчерви, докато другите двама избухнаха в смях.

– Удоволствие е да се чуе – каза Хадфийлд. – Бих искал и моята жена да каже това.

– Можем ли да наемем една лодка, за да направим обиколка, господин Хадфийлд? – запита Джини.

– Но разбира се. В този час е идеално. По-късно ще стане много горещо. Знаете ли къде е хангарът на лодките? Ще попитате Джо и той ще ви обслужи.

– Хайде тогава! – предложи Джини.

– Когато почувствувате желание за малко компания, госпожо Харисън, елате ни на посещение. Ние сме в бунгало № 20, на пет метра от вашето. Ще бъдем очаровани да ви видим.

Хадфийлд го сръга с лакът в ребрата.

– Те са на сватбено пътешествие – каза той – Тяхната собствена компания им е напълно достатъчна! Къде ви е умът?

Смейки се, Джини дръпна ръката на Китсън и те се отдалечиха под ръка по пътеката, като главата на Джини бе подпряна на рамото на Китсън.

Другите двама ги проследиха с очи, преди да разменят по един весел поглед.

– Има късмет това момче – забеляза Хадфийлд. – Тя е страшно хубава! Между нас казано, ако ми се отвори възможност с нея, няма да кажа „не“!

– Като женен човек нямам право да кажа това, но ви разбирам – каза Брадфорд с усмивка.

При връщането си в бунгалото Джини остави сака с провизии в кухнята, докато Китсън, след като бе проверил дали няма никой наоколо, отиде да почука на прозореца на караваната.

Зачервеното и потънало в пот лице на Блек се показва през полуотворения прозорец.

– Какво е това? – измърмори той. – Пукаме от жегата вътре. Тези проклетите мухи ни правят луди! Не можем даже да оставим прозореца отворен. Какво искаш?

– Донесох ви вестници – каза Китсън, пъхайки ги през прозореца. – Имате ли нужда от нещо?

– Не. Чупи се! – излая Блек, затваряйки ядосано прозореца.

Той отиде към задния край на караваната, където Джипо бе седнал на табуретката, която бяха донесли от бунгалото, с ухо, залепено за задната врата на фургона и пръсти върху циферблата.

В караваната горещината беше непоносима Блек бе свалил сако и ризата си Косматите му гърди бяха покрити с пот.

Той изгледа Джипо мълчаливо в продължение на няколко секунди, после с едно вдигане на раменете седна на пода и започна да чете вестниците.

След около половин час ги хвърли надалеч и се надигна, за да види докъде бе стигнал Джипо.

Неподвижен, със силно зачервено лице, със затворени очи, Джипо напрягаше слух, докато пръстите му въртяха циферблата.

– Боже мой! – избухна Блек – ти колко време смяташ да бърникаш това тук?

Джипо подскочи и отвори очи.

– Затваряй си устата! – измърмори той с яд. – Как искаш да работя, ако бърбориш непрекъснато?

– Ако скоро не глътна малко въздух, ще получа кръвоизлив – обяви Блек, бършейки лицето си с ръка. – Дали да не отворим прозореца и завържем здраво пердето, за да попречим на мухите да влизат?

– Оправяй се както искаш – промърмори Джипо. – Но ако искаш да

отворя фургона, остави ме на мира.

Блек му хвърли убийствен поглед, но, без да каже нищо, отиде да вземе една кутия с кабърчета и чук от чекмеджето за инструменти. Закрепи пердето към рамката на прозореца, след което го отвори.

През пердето видя Джини и Китсън да се качват в една лодка.

Видът на Китсън, отдалечаващ се с гребане, го изпълни едновременно с ревност и яд.

– Не му пука на този глупак там! – избухна той. – Аз трябваше да се заема с тази работа. Ето...

Джипо повдигна глава.

– Ще млъкнеш ли? – изфуча той. – Как искаш да...

– Добре, добре – измърмори Блек. – не си струва да се караме.

Джипо избърса наболелите си пръсти в дъното на панталона си и загледа втренчено циферблата.

Досега не беше чул никакво пукане. „Дори да остана тук с месеци да въртя този проклет циферблат, не бих направил нищо“, си казваше той с отчаяние. „Питам се, дали ще успее някога?“

– Трябва да спра за малко, пръстите ме заболяха – обяви той.

Приблужи се до отворения прозорец.

Струя свеж въздух проникна в караваната и той вдиша с пълни гърди.

– Няма ли друг начин да го отворим? – запита Блек, с очи, все още втренчени в лодката, която се отдалечаваше бързо под мощните удари на греблото на Китсън.

– Бях предупредил франк, че това ще бъде мъчно-изпъшка Джипо. – Може би няма да успее.

Блек го погледна право в очите.

– По-добре за теб ще е да успееш, мръснико! Аз ти го казвам това.

Заплашителната светлина в неговия поглед накара Джипо да отстъпи.

– Не мога да правя чудеса – измърмори той. – Може би е невъзможно да се отвори това нещо?

– Ще трябва да направиш чудото! – измърмори Блек свирепо – Хайде! Отивай там! Колкото повече работиш, толкова по-бързо ще го направиш Действувай!

Джипо отиде и седна пред циферблата Залепи ухото си на вратата и започна да върти зъбното колело, дебнейки прещракването.

До падането на нощта беше напълно изтощен Седнал на табуретката, подпрян на вратата, той се бе отказал от своите безплодни опити.

Имаше такъв опулен и гузен вид, че даже Блек не му се скара.

При тази ужасна горещина Джипо работеше от дванадесет часа и бе прекъсвал само за един час. Беше успял да постави на място единия от преобръщачите, но преценяваше, че има още пет други, които трябва да намери. Въпреки всичко, това бе началото и Блек се чувствуваше по-оптимистично. „Може би, той ще намери другите два утре“, си казваше той. „Вратата ще се отвори, може би, в края на седмицата.“

Когато стана достатъчно тъмно, Китсън дойде да ги освободи и те се втурнаха към бунгалото.

Джини беше приготвила вечерята: свинско печено, картофи и торта от ябълки.

Тримата мъже се нахраниха с добър апетит. От време на време Блек хвърляше зъл поглед на Китсън, чието изпечено лице, резултат на стоенето навън през целия ден, го дразнеше.

Джипо се оживи малко пред своята добре напълнена чиния и похвали храната. При десерта неговото дебело лице вече бе загубило своята маска на изтощение и примирено отчаяние.

След вечерята Блек се настани в един фотьойл и запали цигара, гледайки своите трима съучастници.

– Много малко сме напреднали днес – обяви той. – От сега нататък ще трябва един от нас да пази караваната през нощта. Не можем да рискуваме някой да хвърли око във вътрешността ѝ през прозореца или да се опита да влезе. С това ще се заеме Китсън. Той си плува добре през деня и може да се потруди нощем.

Китсън повдигна с безразличие рамене. Денят, който прекара, бе добър за него. Имаше впечатлението, че Джини започваше да се размръзва в неговата компания. Отклонявайки се в разговорите към много лични сюжети, тя не се бе отказала да бърби с него и се бе показала много по-мила. Бяха прекарвали цялата сутрин в лодката, а след обяд се къпаха.

Всеки път, когато срещнеха някого, тя плъзгаше ръката си под тази на младия човек, нещо, което му харесваше много.

След банята, когато се бяха изтегнали един до друг на слънцето, той, с шорти, а тя – в бял бански, Джини изведнъж се беше приближила до Китсън, поставила бе главата си върху рамото му и бе сложила ръка около шията му. За един миг той беше помислил, че е успял да спечели благоразположението на младото момиче, но почти веднага забеляза преминаването на две личности близо до тях. Виждайки ги така, те се бяха отдалечили веднага.

С надежда, че тя ще остане в същото положение, Китсън не помръдна, но както трябваше и да се очаква, нейната реакция го разочарова. След като минавачите бяха отминали, тя бе вдигнала глава и го беше погледнала.

– Извинявам ти се – му беше казала. – Поставих те в неудобна ситуация, но това беше неволно.

– Не ме притесни ни най-малко – беше възразил Китсън. – Даже ми беше много приятно!

Тя беше избухнала в смях и беше седнала.

– Наистина, мога да ти повярвам! Довиждане, аз ще поплувам още малко.

И ставайки с един скок, беше изтичала до брега на езерото.

Сега Китсън я гледаше, без да помръдне.

Нямаше никакво съмнение, че тя омекваше по малко.

За първи път той имаше впечатлението, че, може би, има своя шанс при нея...

Трябваше да се съгласи, че предложението на Блек да се постави стража до караваната през нощта е разумно. Ако на някой му дойде идея да проникне в нея през нощта, целият удар пропадеше.

– О.К. – каза Китсън, побутвайки стола. – Отивам веднага.

Блек очакваше той да се противопостави Изгледа го да излиза с известно учудване.

– Ние с Джипо можем да се настаним на двете легла-каза той, щом вратата се затвори. – Ти, хубавице, ще спиш на дивана. Ние вършим цялата работа и имаме нужда да спим. Имаш ли възражения?

– Никакви – отговори Джини, повдигайки безразлично рамене.

Блек я изгледа втренчено.

– Освен, ако Джипо се задоволи с дивана? – подхвърли той.

Джини му хвърли бърз поглед.

– Не, благодаря – отговори тя сухо. – Ще легна на дивана.

Блек се ухили.

– Както искаш.

Той стана, взе куп карти от камината и започна да ги сече.

– Един малък белот? – предложи.

– Не – възрази Джини. – Ще направя една обиколка. Бих желала да ви няма в салона, когато се върна!

Отгатвайки добре какво ставаше, Джипо ги наблюдаваше и двамата с безпокойство.

– Но разбира се! – съгласи се Блек, усмихвайки се все още. – Ела,

Джипо, ще се настаним в спалнята. Ще играем върху леглото.

Джипо се надигна послушно.

– Ето те у вас, хубавице! – подметна Блек, – Хубав ден ли прекара с твоята половинка? Не си ли увлечена?

Джини се облегна на своя фотьойл, с очи, пълни с презрение.

– Ти го мислиш за неудържим?

– Кой знае... Във всеки случай, той е доста хлътнал. Тя стана, за да тръгне към вратата.

Блек я обгърна с поглед.

– Създадени сме, за да се разбираме, кукло. Трябва да помислиш за това – посъветва я той в момента, когато тя щеше да излезе.

– Остави ме на мира! – процеди тя, без да благоволи да го удостои с поглед.

Изгуби се в нощта, след като бе затворила вратата след себе си. Една лоша светлина в погледа на Блек издаваше, че се колебае. Имаше добрата идея да отиде и да я настигне, за да я научи на учтивост, но знаеше, че Китсън ще излезе веднага от караваната, а не бе още готов за решителното обяснение с него.

С едно повдигане на рамене той влезе в стаята, където Джипо, седнал на леглото, отваряше и затваряше нервно ръцете си.

– Остави спокойно момичето! – започна той. – Имаме вече достатъчно усложнения, а сега трябва да прибавяме и истории с жени.

– Млъквай! – измърмори Блек.

Седна на леглото и започна да сече картите.

Беше близо единадесет часа, когато чуха Джини да влиза. Няколко минути след това водата в банята започна да тече. Блек смачка цигарата и събра картите върху леглото.

– Хайде да спим – каза той. – Трябва да се върнем в онази проклета кутия за сардини преди да съмне.

Джипо не искаше нищо повече. По-малко от десет минути след загасянето на светлината захърка.

Легнал в мрачината, Блек наостряше уши.

Чуваше как Джини се разхожда в салона. След няколко минути тя завъртя електрическия ключ.

С жените Блек действуваше по директния метод.

Действията за сближаване бяха в неговите очи губене на време. Отхвърли чаршафа си, стана мълчаливо от леглото и се приближи до вратата.

Спря се за миг, за да се увери, че Джипо спи дълбоко, завъртя леко

дръжката, проникна в мрачния салон и затвори вратата зад себе си.

Почти веднага лампата светна. Джини се изправи върху дивана. В своята бледосиня пижама тя се стори неотразима на Блек, който се приближи, усмихвайки се. Спря се и се наведе над нея.

– Казах си, че мога да дойда да ти направя компания. Направи ми малко място!

Джини не помръдна. Нейните синьо-зелени очи бяха безизразни.

– Чупи се! – каза ниско.

– Виж какво – подхвана Блек, сядайки на края на дивана – Имам проекти за нас двамата, знаеш ли? Когато свършим с тази работа и получим мангизите си, ще отидем да направим едно малко пътешествие. Ще те заведа в Лондон и Париж. Това ще ти хареса, нали?

– Казах ти да се чупиш! – повтори Джини.

Вбесен, Блек установи, че не я плашеше ни най-малко и тя запазваше абсолютно спокойствие.

– аз съм упорит, знаеш ли?

Неговите ръце легнаха върху раменете на Джини.

В същия миг почувства някакъв твърд предмет да се забива в гърдите му. Наведе бързо очи и сърцето му заби по-силно при вида на пистолета, който тя бе залепила в ребрата му.

– Вдигни си лапите съвсем бавно! – заповяда Джини с леден глас, който ужаси Блек – Бавно, казах, или ще стрелям.

С безкрайни предпазни мерки, с пресъхнали уста, Блек я пусна и вдигна ръце във въздуха.

Погледът на Джини му създаваше ужасното чувство, че е на два пръста от смъртта.

– Сега, стани! – продължи Джини. – Бавно! Дръж ръцете си във въздуха!

Той изпълни заповедта и се отдръпна няколко крачки.

– Изчезвай сега! – повтори тя, насочвайки своето оръжие с твърда ръка към гърдите на Блек. – Следващия път ще те сваля. Върни се в своята стая и не мърдай повече!

Блек въздъхна вбесен.

– Съгласен съм, кукло! Но не прави гафове! Ще се намерим отново. Можеш да разчиташ.

– Чупи се, парцал! – повтори Джини.

Бесен от яд, Блек влезе в стаята и затвори вратата.

„Ако тя се надява да получи своята част от плячката, се лъже жестоко“, си казваше той за утеха, докато лягаше. „Ще те науча как се

залепва пистолет под носа ми, мръсна гадино! Нищо не губите, ако чакате, твоя жиголо и ти!“

Когато пипнеха парите, той щеше да свали Китсън. А колкото до нея, щеше да види, седемстотин и петдесет хиляди долара беше много по-добре отколкото двеста и петдесет хиляди.

До един часа през нощта той размишляваше какво ще прави с парите си.

„Защо да не се отърва и от Джипо? Един милион долара е още по-добре от двеста и петдесет хиляди“. „Ще бъдем крале“, казваше Франк. „Приказки! С един милион долара ще бъде още по-добре!“

ГЛАВА IX

Следващите дни се изнизаха по същия начин. С пукване на зората Блек и Джипо влизаха в караваната, а Китсън – в бунгалото.

След няколко часа сън той излизаше с Джини и те прекарваха деня заедно. Плуваха, разхождаха се или гребяха в езерото.

Блек оставаше седнал на пода в караваната и четеше вестници, докато Джипо се опитваше да отвори фургона.

Новините, публикувани във вестниците, бяха окуражаващи. По всяка вероятност, полицията и армията бяха затруднени. Разбираше се и фактът, че разследванията продължават, но объркването на полицията се издаваше от нейните декларации в пресата. Предполагаше се, че фургонът е бил скрит във вътрешността на друга кола.

Беше невъзможно да се обясни по друг начин неговото тотално изчезване Мислеха, че в момента фургонът се намира извън границите на щата. Районът на търсенето бе разширен до седемстотин и петдесет километра, а наградата – увеличена на пет хиляди долара.

Двеста войника помагаша на полицията да претърси горите на областта Хеликоптери продължаваха да наблюдават пътищата и щабът на армията изразяваше увереност, че ще намери фургона рано или късно.

Но, ако полицията и армията имаха грижи, Блек и Джипо имаха не по-малко от тях.

След два дни работа Джипо беше точно 8 същата позиция. Закован през целия ден на своята табуретка в ужасната горещина, той въртеше циферблата с ръчката, наостряше слух, потеше се и ругаеше, без да успее да чуе и най-малкия шум.

Нервите на Блек, чисто едничко занимание се състоеше да гледа как Джипо работи и да чете вестници, започваха да се разклашат. Смазан от горещината, която цареше в караваната, чакайки всеки момент Джипо да обяви своя успех, той беше разяждан от ревност при мисълта, че Джини и Китсън се забавляваха през това време на чист въздух. „Колкото и да е глупав този Китсън, той трябва да е спечелил точки. Това е фатално! Всеки, който е с едно момиче цели три дни, непременно постига някакъв ефект.“ Той самият беше убеден, че ако се намира сам с нея, ще му трябват само дванадесет часа, за да бъде негова.

Фактът, че са сами, прибавяше към неговото мъчение и нерви, поставени на сериозно изпитание от неуспехите на Джипо и допълнителния

товар на мъките от ревността.

На третия ден, към шест часа, в момента, когато слънцето изчезваше зад планините, осветявайки езерото с оранжева светлина, нервите на Джипо не издържаха.

Трите дни той бе работил без почивка в непоносими условия и разбра, че няма повече сили.

Вторият преобръщач беше отказал да дойде на мястото си. Джипо бе направил пълен кръг на циферблата с ръчката, премествайки го с една десета от милиметъра, но не беше чул никакво прещракване.

Това означаваше, че пръстите му, с които беше горд, нямаха необходимата чувствителност.

– Никога няма да успея! – изпъшка той внезапно свличайки се срещу вратата на фургона. – Не мога, Ед! Няма смисъл да се опитва И двадесет години да продължа, няма нищо да се промени. Ако не изляза от тук, ще полудея!

Обезпокоен от нотката на лудост, която забеляза в гласа на Джипо, Блек стана и направи обиколка на фургона, с пистолет в ръка.

– Млъквай! – излая, залепяйки своето оръжие в тялото на Джипо – Ще ми отвориш тази мръсотия или ще ти пробия кожата!

Джипо заплака без свян Неговата огромна маса трепереше от изтощение.

– Хайде! – каза на един дъх – Можеш да ме свалиш, не ми пука! По-добре да пукна, отколкото да продължа с тази работа! Хайде, казвам ти, не мога повече.

Блек стовари ядосано дръжката на пистолета си върху лицето на Джипо, който се свлече Кръвта започна да тече по доста разпорената му дебела буза и стигна до шията му Със затворени очи той се свлече срещу преградата на фургона.

– Хайде! – изрева Джипо с изострен от истерия глас – Довърши ме! Не мога да продължавам!

– Малко повече дързост, парцал! – изрева Блек, уплашен от отчаяния израз на Джипо – Ти не си ли мъж?

Знаеше, че ако дебелият италианец се откаже, цялата афера пропадеше.

– Казах ти, че няма да успея никога – захлипа Джипо, и се свлече върху табуретката с лице между ръцете си.

В същия миг се дочу лек удар по вратата на караваната.

Блек подскочи и почувствува сърцето си да бие по-бързо.

Бе видял Джини и Китсън да тръгват с буика за покупки,

следователно, този, който чукаше на вратата, не можеше да бъде нито един от двамата.

Понеже Джипо продължаваше да пъшка, Блек го сграбчи и разтърси жестоко.

– Млъквай, тъпако! Има някой навън!

Джипо се сгърчи и спря.

Почука се още веднъж.

Блек направи знак на Джипо да не мърда и с оръжие в ръка се приближи с вълчи крачки към прозореца Избягвайки да се показва, той хвърли едно око през завесата.

Едно малко момче, на около десет години, чукаше по вратата на караваната С вдигнат нос и присвити вежди, то насочваше към вратата един малък детски пистолет.

С устни, свити от жестока гримаса, Блек го проследи.

В джинси и риза на червени и бели квадрати, с боси крака, с една стара шапка от слама, килната към тила, детето гледаше с любопитство вратата на караваната Неговото бронзово лице изразяваше затруднение.

Блек се прицели.

Хлапето продължи да гледа караваната, после взело внезапно решение, се приближи с очевидното намерение да хвърли едно око във вътрешността. Залови се за подпората на прозореца за да се издигне до него със силата на ръцете си.

Виждайки израза, едновременно убийствен и изплашен, който бе придобило лицето на Блек, Джипо стана от табуретката си и отиде до прозореца. При вида на хлапето подскочи и ръката му се стовари върху юмрука на Блек.

– Не! – извири между зъбите си – Не момчето! Ти си побъркан!

С едно разтърсване Блек се освободи, но си отдъхна веднага, виждайки, че малкото момче нямаше сили да се вдигне достатъчно високо. Паднало на краката си, то съзерцаваше караваната с разочарован вид.

След няколко мига то направи полукръг и се отдалечи с бързи крачки по пътеката, която обикаляше езерото.

– Мислиш ли, че ни е чул? – запита Блек с безпокойство.

– Не зная – отговори Джипо.

Емоцията, която беше му причинила неочакваното появяване на хлапето, бе му върнала хладнокръвието.

– Мога да кажа, че мръсното хлапе ме изплаши ужасно. – подхвана Блек, избърсвайки лицето си с опакото на ръката – Хайде, седни, Джипо, и не се нервирай! Ако аз опитам да отворя тази ключалка?

– Ти? – каза Джипо, набръчквайки нос с отвратен вид. – Ах! Не! Ти ще бъдеш способен да преместиш само първия преобръщач. Нямах ловкостта която трябва. Не се меси!

Блек сграбчи Джипо за ризата и го разтърси грубо.

– Но, в името на Бога, ако ти отстъпиш и аз не опитам, кой ще го отвори? – извика той с ядосан глас.

– Не разбра ли още? – възрази Джипо – Никой няма да го отвори никога! Вече от три дни опитвам и нищо! И всичко това, за да постигнем какво? Да поставим един преобръщач на място! Само един от нужните шест! Остава да намеря още пет Ще преместя още един, може би, след седмица. Но не е сигурно?! И ще останат още четири. Ще полудея преди това! Не е възможно да се издържи! Не мога повече! Няма да продължа за всичкото злато на света! Чуваш ли? За всичкото злато на света!

– О! Млъкни! – изрева Блек – Няма да започваш отново.

Но бе обезпокоен. Даваше си сметка за точността на Джиповите разсъждения. Той самият беше ужасен, ако трябваше да остане затворник в тази фурна три или четири седмици още.

Джипо отново бе седнал на табуретката, с лице, скрито между ръце и с очи, втренчени отчаяно в циферблата.

– Не мислиш ли, че вратата може да се среже? – подсказа Блек.

– Тук? Ти си болен? Ще видят пламъка през завесите. И помисли за топлината, която ще се излъчи. Ще запалим караваната.

– Защо не закараме караваната в планините? Франк казваше, че, може би, ще бъдем принудени. Изглежда е имал право. Там ще можеш да работиш с отворени врати. Става ли?

Джипо извади носната си кърпа и тампонира окървавената си буза.

– Писна ми! Искам да се върна у дома. Никой няма да успее да отвори този фургон. Никой, казвам ти!

– Трябва да говорим с другите – обяви Блек с режещ тон. – Малко повече смелост, Боже мой! Има един милион долара зад тази врата! Един милион долара. Помисли!

– Може да има и двадесет милиона, но от това не ми става нито по-топло, нито по-студено – възрази Джипо с треперещ глас.

– Писна ми, казвам ти! Как да ти го опиша?

– Не се нервирай така – каза Блек, сядайки на земята. – Трябва да поговорим с другите.

В същия момент Джини и Китсън се връщаха от един град на двадесет километра, след като бяха привършили покупките си.

За повече сигурност, бяха решили да не се възползват от бутика на

лагера. Търговецът щеше да забележи количеството на храната, която консумираха и щеше да се усъмни, че тя е предназначена за много хора. Сега те отиваха всеки ден в града с колата.

От два дни Джини и Китсън не се разделяха.

Джини не можеше да реши, дали да се сдружи с Китсън, когато получе частта си. Знаеше, че той я обича и забелязваше от своя страна, че ѝ харесваше все повече. За разлика от Блек той не беше опасен и тя се чувствуваше на сигурно място с него.

По пътя, който водеше към лагера, тя не преставаше да го наблюдава с крайчеца на окоето си.

„Без своя счупен нос той е по-скоро хубаво хлапе“, си казваше тя.

И изведнъж ѝ се прииска да му се довери.

– Алекс... – започна внезапно.

Китсън ѝ хвърли бърз поглед, преди да се съсредоточи отново в пътя. Когато тя бе до него той караше много предпазливо.

– Да?... Нещо не е наред ли?

– Е, да! – Тя повдигна за миг своите бакърени коси и ги остави да паднат върху раменете. – Веднъж ти ме попита как съм разбрала, че фургонът транспортира заплатите на работниците. Това още ли те интересува?

– Поставих ти въпроса, това е вярно – призна Китсън изненадан. – Но не ме засягаше толкова. Какво те кара да мислиш за това?

– Ти беше много мил с мен – продължи замислено Джини. – Много хора биха ми отровили живота на твоето място. Това ме трогна, знаеш ли? Искам да знаеш, че не съм жена на гангстери.

Китсън поклати глава.

– Никога не съм го мислил! – потвърди той.

– Морган мислеше така. Бе сигурен, че съм откраднала плана от една банда и че съм му го дала, за да получа по-голяма част. Той не го казваше, но чувствавах, че беше убеден в това.

Почувствувал се объркан, Китсън се размърда върху седалката. Знаеше, че Морган мислеше точно така.

– О.К.!... Той, може би, но не и аз.

– Знаех какво превозва фургонът, защото баща ми беше портierer в Изследователския център – обяви Джини с твърд глас.

– Наистина ли?

Китсън ѝ хвърли бърз поглед.

– Очевидно това обяснява как си била в течение.

– Не се опитвам да се оневиня – продължи Джини, опирайки

главата си върху облегалката. – Майка ми беше страшна уличница. Трябва да приличам на нея. Тя напусна баща ми, когато бях на десет години. Говореше вечно за пари и ми повтаряше, че без тях никога няма да постигна нищо. Баща ми бе смел човек, но не печелеше много. Бе винаги мил с мен, но това не ми попречи да имам склонност към парите. Колкото повече растях, по-лошо ставаше Нямах никога пари, не ходех почти никога на кино. Прекарвах цялото си свободно време да зяпам витрините на хубавите магазини и да завиждам на хората, които можеха да купят каквото виждаха и което искаха да притежават. Баща ми говореше често за заплатите на работниците в неговата служба и тези пари ме караха да мечтая. После дойде новият фургон. Когато разбра, че даже не са го осигурили против кражба, татко ги нарече луди. Той претендираше, че не е толкова трудно да се ограби фургона. Разговаряхме често с него. На него му хрумна идеята да се скрие фургонът в една каравана. Не мисли, че той някога щеше да изпълни своя план. Това даже не му е идвало на ума. Но за мен мисълта да се ограби фургонът стана натрапчива.

Китсът караше бавно и слушаше внимателно. Гледаше как слънцето, като огнена топка, изчезва зад планините.

– Татко не беше добре със здравето – продължи Джини, чиито пръсти обгръщаха коляното ѝ. – Трябваше да чака още две години до пенсия. Опита се да ги направи, но трябваше да се откаже. Предписаха му отпуска по болест, но не толкова дълга, че да се възстанови. Когато видяха, че няма да може да започне работа на предвидената дата, те го освободиха и той не можа да получи пенсията си. Отидох да видя шефа на личния състав, за да му изложа случая, но той нищо не поиска да чуе и ме посрещна като просякиня. Ето защо, когато татко почина, се заклех да получа реванш. Казах си, че ще убия с един куршум два заека: ще си отмъстя и ще бъда богата. Планът ми бе готов, но трябваше някой да ми помогне да го изпълня. Една вечер, в едно кафе, чух да се говори за Морган. От това, което се говореше разбрах, че той бе човекът, който ми трябваше. Намерих го и ето цялата история. Ударът беше измислен от татко, но той никога нямаше да се намеси.

– Съжалявам, че твоят баща е понесъл всички тези нещастия – каза неловко Китсът.

Той я видя да стиска юмруци.

– Зная... Съжалявам, че съм причина за всичко това, Алекс. Зная добре, че съм само една пропаднала жена, която мисли само за пари. Зная го по-добре от всеки, но не мислех, че ще отида до там. Лесно е да

се говори, че един човек ще бъде убит. Виждали сме това на кино и няма страшен вид. Но, когато стане реалност ...

– Слушай, Джини – прекъсна я Китсън забързано – защо не заминем двамата? Можем да отидем в Мексико Тръгвайки сега, имаме още шансове да излезем. Защо не?

Тя се поколеба, после поклати глава.

– Не! Сега, не! Можеше преди да свалят шофьора и пазача, преди Морган да го свалят. Тогава трябваше да се откажем. Сега ще отида до края! Но ти тръгни! Ще се радвам, ако успееш. Аз продължавам. Имам шанс да поставим ръка на мангизите, а в този момент нямам какво да губя. Не трябваше да се месиш в тази история. – Тя го изгледа. – Ти не беше съгласен, забелязах го в началото. Защо промени намерението си? Защо гласува „за“?

Китсън повдигна рамене.

– Заради теб, по дяволите! От момента, в който те Видях, повече нищо не е от значение за мен.

– Колко съжалявам, Алекс!

– Но слушай, ако успеем да вземем тези пари, можем навярно да сме заедно, нали? – предложи Китсън с очи, вперени в пътя, който се разстиляше пред него. – Обичам те, Джини! Ти си единственото момиче, което струва за мен.

– Не зная, Алекс. Може би... Почакай да вземем мангизите. Страхувам се от усложнения. Остави ми време да размисля, искаш ли?

От изненада, Китсън за малко щеше да изпрати колата в канавката.

– Искаш да кажеш, че това не е невъзможно?

Тя го потупа нежно по ръката.

– Ще помисля, обещавам ти!

Беше нощ, когато стигнаха в лагера.

Въодушевен от думите на Джини, Китсън остави кри-во-ляво провизиите в кухнята и се отправи към караваната.

Брегът на езерото беше пуст. Можеше без опасност да освободи Блек и Джипо.

Щом ги забеляза си даде сметка, че нещо куца.

Джипо вървеше с тежки крачки, бавно, с прегърбени рамене. Неговата дясна буза бе отекла и леко кървеше.

Без да отговаря на Китсън, който се безпокоеше от това, което му се е случило, той влезе в бунгалото, където се свлече в първия попаднал му фотьойл.

С непроницаемо лице, със зла светлинка в погледа, Блек се

приблужи до дивана; сграбчи една бутилка уиски и си наля голяма доза, преди да седне с намръщен вид.

– Едно хлапе дойде да броди около караваната – обяви той, докато Китсън заключваше вратата на караваната. – Опитва се да погледне във вътрешността.

– А комбинацията на фургона! – запита Джини, съзнаваща напрежението.

Блек повдигна рамене.

– Нямаме късмет досега – отговори той, облягайки се назад с очи, обърнати към нея – Вторият преобръщач не пада Джипо има нервна криза.

– Криза! – извика Джипо със свръхизострен глас – Искаш да кажеш, че напускам лагера, да! Не мога да отворя тази ключалка Чувате ли ме всички! Аз изчезвам!

– Вижте, това е невъзможно – намеси се спокойно Джини – Какво се е случило.

– Какво се е случило? – изчерви се Джипо, удряйки с юмрук по коляното си – Случи се, че да се работи в подобна пещ е извън човешките сили! Вие нямате представа какво е там. От три дни съм в същата точка Е, добре! Писна ми и ще се чупя!

– Ти каза на Франк, че ще трябва един месец – възрази Джини – Няма да ни изоставиш за три дни.

– Губиш си времето! – намеси се Блек – Вече сто пъти му обясних това на този глупак! И на мен ми писна Вътре е ад. Трябва да отидем в планините, както бе казал Франк. Можем да работим в караваната, без да я държим затворена. Не можем безкрайно да останем тук.

– Това ще бъде рисковано – възрази Джини – Тук нашата каравана е изгубена между не зная колко други. В планините, ако ни забележат, ще дойдат да видят какво правим.

– Това е риск – възрази ядосано Блек – Ако Джипо не успее да отвори ключалката, ще трябва да срежем вратата Тук това е невъзможно.

– Пътищата са все още наблюдавани – забеляза Китсън с безпокойство – Можем лесно да бъдем арестувани при проверка. А отгоре на всичко буйкът няма да успее да изтегли подобна маса в планината. Познавам сектора Наклонът е стръмен и една част от пътя е повредена преди няколко дни от бурята.

– Ще видим – настоя Блек – Ако тръгнем оттук утре на обяд ще бъдем в планината, когато пада нощта Ще трябва да купим палатка и припаси Ще лагеруваме както можем, докато Джипо успее да отвори

фургона.

– Не разчитайте на мен! – извика силно Джипо.

Чукане по вратата попречи на Блек да отговори. Последва тишина, заредена с електричество. Блек се изправи с пистолет в ръка.

Блед като платно, Джипо се наведе напред и втренчи изпъкнали очи във вратата.

– Двамата идете в стаята! – прошепна Джини с тон, нетърпящ възражение.

Блек сграбчи Джипо, изправи го с едно разтърсване и го бутна в стаята, докато Китсън с провлачена стъпка отиваше да отвори вратата.

Фред Брадфорд стоеше изправен на прага.

– Добър вечер, господин Харисън! – каза той – Извинете, че ви безпокоя толкова късно. Госпожа Харисън, без съмнение, в момента приготвя вечерята.

– Да – отвърна Китсън, затваряйки му пътя – Проблеми ли има?

– Наистина, може да се каже, да Мога ли да Вляза за минута? Не за дълго време.

Виждайки, че Китсън се колебаеше, Джини му се притече на помощ.

– Виж ти! Добър Вечер, господин Брадфорд, Влезте впрочем! – извика тя с широка усмивка – Вечерята не е още готова. Трябва малко да почакате.

Брадфорд влезе в салона, чувстваващ се неудобно и леко обезпокоен.

– Ще пийнете ли една чашка с нас? – продължи Джини.

– Не, мерси! – каза Брадфорд, който седна и затърка дланта си върху коляното. – Само съм за минутка. Моя гамен се разхождаше близо до вас този следобед.

Той изгледа Китсън в лицето.

– Твърди, че е имало двама души във вашата каравана.

Китсън почувствува как ударите на сърцето му се ускоряват.

Неспособен да намери отговор, той се обърна към Джини.

– А! Това бяха двама наши приятели – отвърна Джини с най-голямо спокойствие, усмихвайки се на Брадфорд. – Бяхме обещали да им заемем караваната за тяхната ваканция и те са дошли, докато бяхме излезли.

Брадфорд изглеждаше силно облекчен.

– Бях казал на малкия, че сигурно се касае за нещо такова, но той не искаше да слуша. Твърди, че двамата мъже се карали, като се

ругаели. Бе обхванат от страх мислейки, че са били крадци.

Джини избухна в смях.

– Няма нищо. Не престават да се карат, но са неразделни и винаги прекарват заедно ваканциите си. Това е смешно, нали?

– Във всеки случай могат да се похвалят, че са го уплашили здраво – продължи Брадфорд. – Помислих, че ще бъде по-добре да ви предупредя. Имаше кражби по брега на езерото, госпожо Харисън. Но, очевидно, ако това са били ваши приятели. ...

– Но, да. Много любезно от Ваша страна, че сте си направили труда да дойдете Наистина ли няма да пийнете една чашка, господин Брадфорд?

– Не, мерси! Не искам да ви безпокоя! – каза той, потърквайки носа си със загрижен вид – Знаете ли, че за годините си моят син е забележително интелигентен? Представете си, той има идея за аферата с фургона. Смята, че е скрита в каравана.

Китсън стисна юмруците си и ги прикри бързо в джобовете на панталона.

Джини се присви леко, но не си смени изражението.

– В каравана? Откъде му е дошла подобна идея?

– О! Без съмнение от това, че вижда много такива тук – отговори Брадфорд със снизходителна усмивка. Всъщност, това не е толкова глупаво, забележете! Той казва, че на полицията никога няма да хрумне мисълта да търси фургона в едно място като това тук. Той може би не греши?

– Може би – призна Джини – Във всеки случай, не му липсва въображение!

– Може и така да се каже! Искаше да отида да предупредя полицията. Въобразява си, че ако тя открие фургона в някоя каравана, ще му дадат наградата. Знаете, че я вдигнаха на пет хиляди долара? Това все пак е нещо.

– Ще бъда наистина учудена, ако вие ги получите, скъпи господине – каза Джини след късо мълчание с малко принудена усмивка. – Вие знаете навичките на полицията, когато трябва да се даде обещана награда.

– Да, разбира се... Не мога да реша какво да направя. Намирам, че идеята на хлапето може да е интересна, но се страхувам да не ми кажат, че се меса в това, което не ме засяга.

– Не забравяйте, че вие сте също собственик на каравана, господин Брадфорд – вмъкна Джини. – Няма да се изненадам, ако полицията ви

обвини, че сте откраднали фургона. Спомням си как моят баща намери един ден едно колие от перли. Занесе го в Комисариата и поиска наградата си. Е, добре, арестуваха го на място и ние трябваше да се разорим за разносните по адвоката, за да могат да го пуснат! И, в крайна сметка, той никога не можа да получи наградата си.

Брадфорд отвори широко очи.

– Не, без шеги! Никога не съм мислил за това. Добре! Това решава въпроса! Ще оставя полицията да се оправя. Добре направих, че ви говорих за това. Никога не бих разгледал нещата от този ъгъл.

Той стана.

– Ние ще ви кажем довиждане, господин Брадфорд. – каза Джини с усмивка. – Заминаваме утре.

– Наистина ли? Колко жалко! Не ви ли харесва тук?

– О! Да! Но ние имаме намерение да направим една обиколка. Ще отидем отначало в Стаг Лейк, после ще продължим към Дийр Лейк.

– Това прави доста път! В такъв случай, довиждане! Желая ви много щастие!

Брадфорд им стисна ръцете и се забави на прага няколко минути, без да се съмнява, че Джини и Китсон горят от нетърпение да го видят как тръгва. Той размаха накрая ръката си за сбогом и се отдалечи по пътеката, обляна в лунна светлина, по посока на своето бунгало.

Джини заключи вратата.

– Е, добре! Ето как трябва да се говори с господин Брадфорд. Получихме отговор на въпроса. Трябва да се чупим!

– Съгласен съм – одобри Китсон. – Ти добре се справи с него! Беше страхотна!

– Добре, добре, цвете от ряпа. – подхвърли Блек, който се появи на прага на стаята. – Няма от какво да се гръмваш! Добро момиче. Съмнявах се, че са ни чули.

Джино се приближи до вратата, за да участвува във военния съвет.

– Изчезваме утре – продължи Блек. – Не трябва да рискуваме хлапето да ни изненада.

Обърна се към Китсон.

– Ти трябва да пазиш караваната, ако някой реши да броди в околността.

Давайки знак на съгласие, Китсон се отправи към вратата и изчезна в нощта.

– Утре аз се връщам у дома – обяви Джино с неутрален тон. – Разбрахте ли добре? Писна ми! А сега искам да спя!

– Аз се заемам с него – обеща Блек с лоши очи. – Започва да ме дразни този тип!

Джини отиде да приготви вечерята в кухнята.

Блек я последва. Облегна се на рамката на вратата.

– Ти много добре се справи с този натрапник. – одобри той. – Помисли ли върху моето предложение? Въпрос на интелигентност аз също добре се отбранявам. Ти също, впрочем. Защо да не се обединим?

Тя плъзна два огромни бифтека в тигана.

– Ти си единственият мъж на света, от който не се интересувам – възрази тя, без да го удостои с поглед.

– Добре, красавице! Ще видим!

Отправи се небрежно към фотьюйла и седна с усмивка, която говори реше красноречиво.

Рано на другата сутрин Китсон взе буика и замина в града, оставяйки Джини да пази караваната. Блек и Джипо не излязоха от бунгалото, което не бе безопасно, но Джипо се беше показал толкова упорит, че Блек се страхуваше, че няма да успее да го вразуми във вътрешността на караваната. Той даже трябваше, с помощта на Китсон, да го завърже за леглото и да му запуши устата.

Когато успяха да го обездвижат, Блек, с учестено дишане и зъл поглед, направи знак на Китсон да напусне стаята.

– Остави ме да се занимаю с този мръсник! – каза той. – Заемам се да го накарам да си промени мнението. Преди да се завърнеш, той ще бъде съгласен да ни придружи.

Против волята си Китсон изостави Джипо, но знаеше добре, че лишени от техническата ловкост на Джипо, те не можеха да отворят фургона. Италианецът бе на две крачки от лудостта и той почувствува облекчение като го остави на Блек, който да поеме отговорността да го вкара в пътя.

В града Китсон купи палатка с достатъчно големи размери и купчини консерви.

Бяха разисквали заедно въпроса за храната и заключили, че отидат ли веднъж в планината, ще бъде опасно да слизат да правят покупки в града. Бяха решили да си купят консерви, които ще им позволят да почакаат, докато Джипо отвори фургона.

Китсон пристигна пред бунгалото с багажник, пълен с провизии. Когато слизаше от колата, Джини дойде да го посрещне.

– Нещо опасно? – запита той.

Тя поклати глава.

– Не, но съм много доволна, че ти се върна. Не преставам да мисля за това хлапе. Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-добре.

Влязоха заедно в бунгалото Джипо бе седнал в единия от фотьой-лите, блед като мъртвец, с черни кръгове под очите. Чувайки ги да влизат, той даже не се и обърна.

Блек, с цигара в устата, обикаляше из стаята.

– Намери ли каквото трябва? – запита той Китсон.

– Да, всичко.

С въпросителен поглед Китсон изглежда подред Джипо и Блек.

– Джипо разбра – обяви Блек – Обяснихме му и той прие да продължи да работи с нас.

– Защото ме принуди – запротестира Джипо с треперещ глас. – Всичко това ще свърши зле. Казвах ви го и сега го повтарям.

Внезапно той вдигна очи към Китсон.

– Мислех те за приятел. Жалко! Не се приближавай! Не те познавам повече!

– Какво ти става? – възкликна Китсон изненадан.

– Трябваше да го поразтърся малко – обясни Блек-Накарах го да разбере, че, ако не ни помогне, ще има неприятности.

– Той ми каза, че ще ми счупи пръстите – каза Джипо, с нисък и треперещ глас. – Как ще печеля, за да живея, ако загубя пръстите си?

Китсон тъкмо щеше да отговори, когато Блек го спря с жест на главата си.

– Време е да се чупим – обяви той. – Никой ли няма наоколо?

Джини излезе от бунгалото с Китсон.

Няколко корабчета се движеха в езерото, но близката околност беше пуста.

Китсън закачи караваната за буика и я закара на заден ход срещу вратата на бунгалото.

– Хайде!

Блек и Джипо се приближиха до вратата. Китсън им отвори дъното на караваната. Те се плъзнаха бързо и вратата се затвори зад тях. Всичко бе станало за няколко секунди.

– Ще остана тук, докато ти уредиш сметката в бюрото – каза Китсън, който връчи портмонето на Джини.

И чакайки, облегнат на караваната, той запали цигара.

Беше неспокоен. Щяха да изоставят лагера си и той чувствуваше, че ще рискуват много повече занаят, но не виждаше друго решение за отварянето на фургона.

– Добър ден, господине!

Китсън подскочи и погледна живо около себе си.

Едно малко момче, облечено с детска престилка, с риза на червени и бели карета и сламена шапка, се беше появило зад караваната.

– Добър ден! – отговори Китсън.

Хлапето го изгледа с наведена настрани глава.

– Вие познавате татко – обяви то. – Аз съм Фред Бредфорд-младши.

– А, да? – каза Китсън, насилвайки се да изглежда естествен.

Малкото момче събра вежди, после пренесе вниманието си към караваната.

– Ваша ли е? – запита, посочвайки я с пръст.

– Да.

Хлапето я заразглежда.

– Предпочитам нашата – обяви то.

Китсън не отговори. Той молеше небето. Джини да пристигне по-бързо и да се чупят оттук.

Детето приклегна, за да погледне под караваната.

– Я, вие сте й сложили метални пръти! – възкликна то, вдигайки очи към Китсън. – За какво ви служи това? Това трябва да я прави по-тежка, нали?

– Не зная нищо – отговори Китсън, търкайки челюстта си с раздражен вид. – Купих я така.

– Татко каза, че двама ваши приятели са били вътре вчера. Това вярно ли е?

– Да.

– Какво им беше?

– Нищо.

Хлапето го изгледа продължително. Китсън намираще този детски поглед ужасно объркващ.

– Там имаше нещо, което не вървеше. Чух ги как се ругаеха.

– Това е техен навик – възрази Китсън. – Няма нищо.

Хлапето отстъпи, разкъсвайки караваната с очи.

– Мога ли да погледна във вътрешността, господине?

– Няма начин – рече Китсън, на когото му стана изведнъж топло. – Жена ми взе ключовете.

Детето изглеждаше изненадано.

– Татко никога не дава ключовете на мама. Тя ги губи всеки път.

– Моята жена не ги губи.

Хлапето приклегна отново и започна да скубе тревата наоколо.

– Вашите приятели вътре ли са сега?

– Не.

– Къде са тогава?

– У тях.

– Къде е това?

– В Сейнт Лоуранс.

– Те живеят заедно?

– Да.

– И правеха тази гюрултия? Аз се изплаших.

Китсън повдигна рамене.

– Няма нищо Те са си винаги такива.

Хлапето свали шапката си и започна да я пълни с трева.

– Единият наричаше другия глупак, защото той не успяваше да направи нещо. Какво е това?

– Не зная нищо – отвърна Китсън.

И той запали цигара.

– Имаха вид на побеснели!

– Те се разбират много добре. Не се тревожи за тях.

Напълнило шапката си с трева, хлапето се наведе и пъкна главата си в нея, като я дръпна силно към темето си.

– Това ще държи главата ми на хладно – обясни то на изумения Китсън. – Аз изнамерих този начин. Ще мога, може би, да спечеля пари с това.

– Може би... Виж какво зайче, не е ли по-добре да се прибереш у вас? Твоят баща ще се безпокои.

– О, не! Казах му, че отивам да търся откраднатия фургон. Знаете нали, този, който е натъпкан с пари? Той ще ме очаква след час. Четохте ли какво казват вестниците за фургона, господине?

– Да.

– Знаете ли какво мисля аз?

– Да. Твоят баща ми каза.

– Не е трябвало! Ако той разказва това на всички, наградата ще ми се изплъзне под носа.

Изведнъж Китсън забеляза Джини, която бързо тичаше по пътеката.

– Аз ще получа наградата! – продължи малкият – Пет хиляди долара! Знаете ли какво ще направя с тях?

Китсън поклати глава.

– Ще ги пазя за себе си Ето какво ще направя!

Джини се приближи.

– Да ти представя Брандфорд-младши – каза Китсън.

– Добър ден! – произнесе Джини с усмивка.

– У вас ли са ключовете на караваната? – запита детето – Той каза, че мога да хвърля един поглед вътре.

Джини и Китсън размениха един поглед.

– О! Колко жалко! – извика Джини – Аз сложих ключовете в един куфар. Не мога да ги намеря лесно.

– Аз се обзалагам, че сте ги загубили – каза хлапето с презрение – Ще трябва да тръгвам сега. Татко ми каза че вие тръгвате?

– Да – отвърна Джини.

– Сега?

– Да.

– Е добре! Довиждане тогава!

И правейки полукръг, се отдалечи по пътеката, с ръце в джобовете на панталона си, подсвирквайки силно и напълно фалшиво.

– Мислиш ли...? – започна Китсън.

Той се спря.

– Бързо! Да се чупим! Влязоха в буика и тръгнаха.

Щом Фред Брандфорд-младши напусна пътеката той се скри зад заволя и се върна обратно през храстите. Неподвижен, видя как буикът и ремаркетото се отдалечават. Той извади един изцапан бележник от джоба си и записа с парче молив номера на колата.

ГЛАВА X

Върху широкия аутобан колите, много от които теглеха каравани, се подреждаха в шест колони. От време на време един хеликоптер прелиташе ниско над пътя, за да наблюдава движението. Всеки път Китсън чувствуваше как сърцето му бие по-бързо.

Понякога моторизираните полицаи спираха някой голям камион с чергило, за да го прегледат, но проявяваха пълно безразличие към караваните, от което можеше да се заключи, че полицията ги считаше неспособни да преодолеят теглото на фургона.

Да се кормува в такива условия представляваше голямо изпитание за нервите и Китсън трябваше да прави голямо усилие за да не надвишава петдесет километра в час.

Караха около шест часа без прекъсване.

Нито Китсън, нито Джини, седнала до него, имаха настроение да говорят.

Всеки път, когато забележеха полицейска кола или полицейски мотоциклет, биенето на сърцата им се учестваше. Пътуванията за удоволствие, когато се бърбори безспир не се отнасяха за тях. В седем часа вечерта достигнаха пътя, който води към планината. Слънцето токущо залязваше зад нея и мрачината се увеличаваше бързо, когато Китсън навлезе с буика в първата серия остри завои.

Преходът беше труден Китсън знаеше, че ако караваната излезе от пътя поради лошо вземане на завоя, катастрофата ще е неизбежна.

Чувствуваше как теглото на фургона задържа буика и това го безпокоеше, тъй като знаеше, че пътят не е толкова лош и наклоните, които са опасни, са на тридесетина километра по-нататък.

Наблюдаваше непрекъснато температурата на мотора и виждаше как стрелката се премества бавно от нормално към топло.

– Скоро ще започне да кипи – каза той на Джини – Фургонът е много тежък Така ще е тридесет километра и след това пътят става много лош.

– По-лош от този? – запита с безпокойство Джини в момента, когато Китсън въртеше силно волана, за да насочи буикът в един труден завой.

– Това тук не е нищо в сравнение с по-нататък. Частта от пътя, за която ти говорих, е повредена от бурите преди няколко седмици. Още

не са я оправили. Никой не е минавал оттогава там. Хората минават през тунела на Дюка, който пресича планината.

Пет или шест километра по-далеч Китсън трябваше да намали и спре, тъй като термометърът на арматурното табло достигна сто градуса.

– Трябва да оставим моторът да се охлади няколко минути – обяви той.

Слезе и вдигна два големи камъка, за да ги постави зад задните гуми, докато Джини отваряше караваната.

Китсън отиде да хвърли едно око вътре, но тъмнината му попречи да види Блек.

– Какво има? – запита последният, който също не виждаше повече от Китсън.

– Радиаторът кипи. Оставих го да се изстуди.

Блек слезе мъчително от караваната и се приближи до банката на пътя, за да вдиша с пълни гърди студения въздух на планината.

– Най-после дойдохме до тук. Още колко километра имаме до върха?

– Приблизително двадесет Но те са най-тежките.

– Мислиш ли, че ще успеем?

Китсън поклати глава.

– Не. Много сме тежки Ако успея да закарам караваната празна, пак ще е добре.

Джини се присъедини към тях.

– Да извадим фургона от караваната и да го закараме него самия до горе – подсказа тя. – Пътят е пуст и нощта е тъмна.

Блек се поколеба.

– Това е единственият начин да излезем – каза Китсън. – И пак няма да е лесно!

– Съгласен съм тогава, но ако ни забележат, сме загубени.

– До къде ще ходим? – запита Джипо, който слушаше прав до караваната. – Далеч ли сме още?

– Има една гора и езеро на върха – отговори Китсън. – Ако успеем да стигнем, това е идеално скривалище за нас.

– Ако искаме фургонът да върви, трябва да скачим жицата за батерията – каза Блек – Хайде, Джипо, започвай работа, не стой там като пън!

За да поставят жицата на батерията бяха принудени да насилят капака на фургона с клещи.

През това време буйкът се изстуди.

– Можем да го теглим още малко нагоре, не мислиш ли? – предложи Блек, желаещ да отложи до максимум момента на излизане на фургона от неговото скривалище.

– По-добре не – възрази Китсън – Пътят пълзи все по-стръмно. Моторът ще започне бързо да се загрева и ще трябва още да чакаме, докато се изстуди.

Повдигайки рамене Блек се настани на волана на фургона, чийто мотор запали, за да излезе от караваната на заден ход.

– Карай отпред! – заповяда той на Китсън – Ще те следвам с Джипо Няма да паля фаровете. Твоите задни светлини ще ме водят.

Китсън се съгласи и отиде да настигне Джини, която вече беше седнала в буика.

Започнаха изкачването. Колата, освободена от теглото на фургона, сега пълзеше леко.

– Следват ли ни? – обезпокои се Китсън.

– Да, но ти намали малко! Могат да ни загубят на завоите.

След двадесет минути те стигнаха до повредената част на пътя.

Китсън запали фаровете и спря.

– Стойте тук! – каза той. – Аз ще отида да хвърля един поглед.

Отиде да обясни на Блек, че иска да огледа подробно пътя.

На светлината на фаровете на буика двамата разгледаха пътя. Той, като че ли се изкачваше вертикално и бе осеян със скали и камъни.

– Хиляди дяволи! – извика Блек – Ще трябва ли действително да го изкачваме?

– Да – отвърна Китсън, поклащайки глава. – Няма да е лесно. Трябва отначало да разчистим терена.

И той тръгна по пътя, спирайки се пред всяка скала, за да я претърколи в пропастта. На тримата им трябваше половин час за да изчистят пътя от по-големите каменни блокове. Разрушенията се простираха на около петстотин метра, след което шосето се подобряваше.

– Мислех си, че ще е така – каза задъхан Китсън. – Щом дойдохме до тук, можем да се оправим.

Тримата слязоха до буика.

– Карай полека – препоръча Китсън на Блек – и само на първа! Запали фаровете си! Не спирай под никакъв предлог, иначе не можеш да тръгнеш отново.

– Добре, добре! – отвърна Блек с нетърпение – Ти няма да ме учиш да карам, нали? Заеми се с твоята кола, а аз ще се оправя с моята.

– Почакай да стигна горе, за да тръгнеш каза Китсън. – Ако трябва да отстъпя нямам желание да се блъсна в теб.

– Добре Много говориш! – промърмори Блек – Давай!

Китсън повдигна рамене и се плъзна зад волана на буика.

Остави фаровете си запалени, мина на първа и натисна постепенно газта.

Колата започна да пълзи. Не й липсваше мощност, но караваната, макар и празна, тежеше достатъчно много и доста я спираше. На моменти задните колела се плъзгаха, хвърляйки отзад във всички посоки камъни и едър пясък.

Набедена напред, с очи залепени в пътя, Джини предупреждаваше Китсън за всяко препятствие.

Те караха все по-бавно и по-бавно и Китсън с ръце, сгърчени върху волана, с крак, прикован към педала на газта, ругаеше през зъби, чувствувайки как колата започва да вибрира.

Всяка секунда той очакваше моторът да спре.

„Тогава ще сме загубени!“, си мислеше той.

Вземаше всичките завои точно, използвайки цялата си сръчност, за да се движи в тясното пространство, с което разполагаше, без буикът да излиза от шосето.

Увеличиха скоростта.

Водата в радиатора започна да кипи във вътрешността на колата горещината бе нетърпима.

На известно разстояние от тях фаровете осветиха едно по-равно пространство.

– Почти пристигнахме! – извика Джини, съвсем възбудена. – Само още няколко метра!

Китсън предвидливо не бе използвал още пълната мощност на мотора. Залепи крака си на пода.

Задните колела се плъзнаха и колата се наклони надясно, после гумите ухапаха пътя. Тя се издигна някак си върху него и незабавно увеличи скоростта си.

Китсън спря.

– Готово! – извика той усмихнат – Уф! Мислех си, че никога няма да стигнем!

– Браво, Алекс! Това значи да се шофира!

Той й се усмихна, блокира ръчната спирачка и слезе на пътя.

Блек тръгна на свой ред Моторът на фургона не беше толкова мощен като на буика, но той нямаше да тегли тежка каравана.

– Тръгна много бързо – забеляза Китсън.

Той премина склона и се отправи към фаровете, които приближаваха.

Блек караше с пълна газ, с педал на газта, залепнал на пода, без да си осигури резерва за сигурност.

Фургонът се клатеше и подскачаше по разрушения път, подхвърляйки Джипо към преградата.

– По-полека! – запъхтя се Джипо – Караш много бързо!

– Млъкни! – изрева Блек – Аз карам!

На светлината на фаровете, Джипо изведнъж видя как пред тях изплува огромен камък.

– Внимавай! – извика той.

Блек видя препятствието много късно. Дясното колело го закачи и фургонът подскочи встрани. Преди Блек да може да направи и един жест, фургонът се намери напреко на пътя със спрял мотор.

– Ще паднем! – изкрещя Джипо, ужасен от ъгъла на наклона на фургона.

Опита се да отвори вратата, но тя бе толкова тежка, а наклонът – тъй голям, че не успя.

– Стой мирен, откачалник! – изкряска Блек – Ще ни преобърнеш!

Китсън се затича към тях.

Изплашен също от положението на фургона, той скочи на стъпалото за противотежест.

– Запали мотора и отстъпи бавно! – заповяда на Блек.

– Ако мръдна, ще се преобърнем – промърмори той с лице, потънало в пот.

– Това е единственият начин. Тръгни възможно най-бавно.

С трепереща ръка Блек включи стартера. Когато моторът започна да хърка, даде на заден ход.

– Включвай внимателно и без тласъци! – препоръча Китсън. – Започвай да завиваш, щом мръднеш.

Ругаейки през зъби, Блек тръгна полека. Щом почувствува мърдането на фургона, завъртя волана.

В един ужасяващ момент почувствува дясното си колело в пропастта. Помисли, че фургонът се преобръща. За щастие Китсън правеше противотежест, фургонът зави бавно и се намери срещу стръмнината.

Блек опита да включи на първа, но фургонът започна да пълзи назад и той едва има време да блокира спирачките. Моторът угасна за втори път.

– Добре, добре – каза Китсън с презрителен тон. – Слез и остави това на мен!

Блек слезе, ругаейки, но, всъщност доста облекчен, остави волана на Китсън.

Той разчете положението на фургона и поклати глава.

– Събери камъни! Трябва да се блокират задните колела.

Приблужи се до края на пътя, сграбчи една скала и я довлече зад едно от задните колела, където я вмъкна в меката почва.

Блек направи същото с другото колело.

Китсън се качи във фургона и запали мотора.

– Бъдете готови с Джипо да блокирате колелата, ако спра! – викна той през вратата. – Ще трябва, може би, да пълзя нагоре метър по метър. Гумите никога няма да захаят в тази киша.

– Какво чакаш още? – измърмори Блек ядосан на себе си, че е блокирал фургона.

Китсън включи и отхлаби ръчната спирачка, за да остави задните колела да легнат на камъните.

– Тръгвам! – извика той.

И тръгна бавно.

Фургонът помръдна, но задните му колела забоксуваха, опръсквайки с кал и камъни Блек и Джипо.

Наполовина заслепени, те се обърнаха, за да си предпазят лицата.

Китсън се опита да задържи фургона паралелно на ръба на пътя, настъпвайки докрай газта, но усилието бе прекалено голямо за мотора, който още веднъж спря. Китсън едва има време да спре. Беше напреднал само десет метра.

Въпреки спирачките, фургонът започна да се плъзга назад, докато Китсън викаше на Блек да блокира колелата. Следващия път Джипо и Блек се държах на дистанция и Китсън можа да измине четири метра преди моторът да спре. Неговите двама съучастници се втурнаха да пхат камъни под колелата преди фургонът да е загубил отново почва.

Същата операция се повтаряше през половин час.

Стигнаха на края на петнадесет метра от буика, но всички бяха толкова изтощени, че Блек поиска почивка.

– Ще оставим този проклет фургон да се охлади – каза той, подпирайки се, целият запъхтян.

Китсън стъпи на земята.

– Вече почти сме стигнали – обяви той на Джини, която изтича към тях. – Когато се измъкнем от тук, той ще върви съвсем сам.

– Страхотен си! – извика Джини.

С щастлив вид Китсън ѝ се усмихна.

– Всеки знае, че ти си ас на шофьорите – присмя се Блек. – Големи-
ят специалист по коли!

Джини го изгледа с презрение.

– Това не може да се каже за теб – забеляза тя.

– Точно така, вземи неговата част – подигра се Блек – ще бъдеш
сама!

Той се приближи до пропастта, седна върху една скала и запали
цигара.

Починаха си известно време. Когато Китсън прецени, че моторът е
изстинал достатъчно, повика Блек и се качи във фургона.

Десет минути по-късно, спря до буика.

– Сега ще мога да го тегля – заяви Китсън. – По-добре ще е да го
скрием.

Той качи фургона в караваната и Блек и Джипо заеха отново места-
та си.

После затвори вратата и се плъзна на волана на буика.

– Ти беше страхотен! – му заяви Джини. – Без теб нямаше никога
да се оправим.

Тя се наведе към него и устните ѝ докоснаха бузата му.

Лъчите на слънцето, които се процеждаха през цепнатина в палат-
ката събудиха Блек. Когато отвори очи, погледът му падна върху накло-
нения покрив от платно. Трябваша му няколко минути, за да разбере къ-
де се намира. Затвори отново очи, със свъсени вежди, целият схванат от
това, че е прекарал нощта на твърдата земя. „Накрая, поне намерихме
добро скривалище“, си каза той. „С малко повече късмет ще сме спокой-
ни, докато Джипо отвори фургона“.

Разположеното в близост езеро можеше да ги снабдява с вода, а
гъстата гора ги скриваше от самолетите, които патрулираха в небето. И
още нещо – намираха се на около петстотин метра от пътя.

Никой не можеше да си представи, че фургонът може да се изкачи
по един толкова лош път. Никой нямаше да дойде да го търси толкова
високо.

Сега успехът на предприятието зависеше само от Джипо. Ако той
не успееше да намери комбинацията, трябваше да се действа с
оксижена.

Блек беснееше при мисълта, че фургонът бе в ръцете им от четири
дни, а те все още не бяха видели цвета на парите. Отвори отново очи и

погледна часовника си. Бе шест и пет. Завъртя глава по посока на Джини.

С глава, подпряна върху едно завито на топка манто, тя все още спеше.

Китсън също спеше, делейки Блек от младото момиче.

Палатката бе тясна, но те бяха принудени да спят вътре всички заедно. Нощите бяха много студени, за да могат да спят навън.

Блек, който се бе обърнал да види дали Джипо се е събудил, подскочи и се изправи със скок.

Джипо беше изчезнал.

За миг обзет от паника Блек се успокои, мислейки, че Джипо е излязъл да приготви закуската.

При все това, за да е наясно, отхвърли одеалото и бутна Китсън с върха на крака си, за да го събуди.

– Изправи се! – каза той на Китсън, който вдигаше глава, мигайки. – Джипо е вече на крака. На работа!

Китсън се прозя. По-близо до входа, отколкото Блек, той изпълзя навън, заслепен от слънцето.

Когато Блек го последва, Джини седна на свой ред и си затърка очите, протягайки се.

– Къде е Джипо? – запита Китсън, като огледа малката полянка.

Блек се обърна към добре покритата каравана под дърветата, после – към малкото езеро, без да открие и най-малка следа от присъствието на Джипо.

– Джипо! – извика той с всички сили, с ръце свити на фуния.

Викът остана без отговор и двамата мъже се изгледаха.

– Той ни е напуснал, мръсника! – извика Блек с яд. – Трябваше да го надзиравам. Изчезнал е някъде.

Джини излезе от палатката.

– Какво става? – запита тя.

– Джипо е изчезнал – обяви Китсън.

– Не е имал време да отиде далеч. Преди двадесет минути още спеше в палатката.

– Ще трябва да го настигнем! – извика Блек извън себе си. – Без него сме загубени! Той е откачил! От тук до магистралата има повече от тридесет километра. Не вярвам да иде до там пеш.

Китсън се затича към пътя, следван от Блек. Спряха се до канавката на пътя, който криволичеше под тях по ръба на стръмен склон. След много криволичения той се изгубваше в мъглата, която изпълваше

дъното на долината.

Изведнъж Китсън сграбчи Блек за ръката.

– Ето го! – извика с пръст, насочен в пропастта.

Втрънчвайки се, Блек успя да разграничи един миниатюрен силует, който се движеше на няколко километра долу по пътя.

– Можем да го стигнем! – извика Блек. – Когато го хвана, ще съжалява за деня, в който се е родил. Да вземем колата!

– Не! – възпротиви се Китсън. – Пътят е много тесен. Никога няма да можем да направим полузавой. Да отрежем напъряко. Ще изминем два километра, преди той да е извървял половин. – И напускайки пътя, той започна да слиза по стръмния склон, плъзгайки се и подскачайки.

Съзнаващ опасността, Блек се поколеба за секунда, преди да последва Китсън с по-умерен ход.

Китсън достигна пътя, пресече го, изкачи наклона, покрит с трева и продължи маршрута си. Наклонът ставаше все по-стръмен и той трябваше да забави ход. Насмалко щеше да забие глава в пропастта, но успя да падне седнал и се плъзна до следващия завой, където се приземи в средата на една лавина от камъни.

Когато се посъвзе малко, спря за да погледне под себе си.

Сега различаваше ясно Джипо, който напредваше доста бързо по пътя.

– Ето го! – каза Китсън, когато Блек го настигна.

С жестоко ръмжене Блек измъкна пистолета си от калъфа.

– Ти да не си луд? – извика Китсън, хващайки го за ръката. – Само той може да отвори фургона!

Блек се опита да нормализира дишането си. Потта обливаше лицето му. С ядосан жест, той се освободи и грубо пхна пистолета в калъфа.

После се засили наново по склона.

В момента, когато Китсън се готвеше да го последва, видя Джипо, който се спря внезапно, после остана за миг неподвижен, с очи, впити в посока към планината и започна да тича.

– Той ни видя! – извика Китсън на Блек. – Спри, Джипо! Ела тук! – изрева той.

Но Джипо не спря. Той се напъваше да бяга, въпреки че краката му тежаха, а дробовете му, като че ли всеки момент щяха да се пръснат.

Едва тогава той разбра безсмислието на своя опит за бягство. Бе се събудил пръв и виждайки, че другите трима са дълбоко заспали, внезапно беше решил да се върне у дома. Не беше се надявал сериозно да може да напусне палатката, без да ги събуди, но един неукротим импулс го бе

принудил да опита шанса си. С хиляди предпазни мерки се бе освободил от одеалото, после, на четири крака, бе вдигнал платнената врата. След като бе прекрачил тялото на заспалия Китсън, се беше намерил навън, много учуден, че така лесно е успял.

Един миг се бе поколебал. Знаеше, че има да премине повече от тридесет километра по един пуст път, преди да стигне автомагистрала-та, където можеше на автостоп да се върне в ателието.

Беше шест и пет. Имаше големи шансове другите трима да спят до седем, даже до осем часа.

Имаше шанс да измине един час, впрочем – два, докато неговото изчезване бъде забелязано.

С тази мисъл взе решението и започна да слиза с бърза крачка по пътя.

Крачеше малко повече от половин час и беше Вече изминал три километра, когато чу шум на лавина над себе си.

Вдигна очи и забеляза Блек и Китсън, които обезпокоително бързо се спускаха по склона, за да го настигнат.

Тази гледка го изпълни с ужас.

– Спри, Джипо! Ела тук! – чу той вика на Китсън.

Започна да тича като побеснял.

Едва след стотина метра си даде сметка, че не можеше да поддържа подобен ход. Отново хвърли поглед зад себе си. Забеляза Блек, който се придвижваше по склона на планината, пазейки с мъка равновесие и изскачайки накрая на пътя. Китсън пристигна почти в същото време зад него в средата на облак от прах и лавина от камъни.

Като подгонено животно Джипо напусна пътя и се втурна, като луд, по склона.

След няколко секунди загуби равновесие и заби глава напред. Ръцете му убиха удара, но той започна да се търкаля.

Съвсем задъхан, спря малко след следващия завой. Доколкото можеше, стана на крака и хвърли едно око зад себе си.

Видя, че от мястото, където се намираше, нито Блек, нито Китсън можеха да го забележат, понеже стръмните скали го прикриваха от тях. Това, че е невидим му даваше смъртно чувство за сигурност, но шумът, който вдигаха двамата, слизайки, му се струваше ужасно близък.

Хвърли наоколо уплашени погледи, сигурен, че ще бъде настигнат след няколко минути.

Вдясно от него, на една обширна повърхност, гъсти храсталаци покриваха склона на планината.

Обзет от паника, не мислейки за друго, освен да се крие, той се втурна с наведена глава в храсталаците, които бяха високи до средата на краката му, без да се грижи за тръните, които разкъсваха панталона му.

В средата на храсталака той се хвърли по корем и растенията се затвориха над него.

Неподвижен, наостри уши, опитвайки се да възстанови дишането си.

Китсън първи стигна пътя. Спря се и хвърли един поглед около себе си, смаян от изчезването на Джипо.

Блек го настигна задъхан и ругаещ като бесен.

– Къде е? – запъхтя се той.

– Мисля, че се е скрил – отговори Китсън.

Двамата завъртяха очи към обширното тревисто пространство. По всяка вероятност това бе единственото, възможно скривалище върху оголения склон на планината.

– Той е там! – изкрещя Блек с пръст, насочен пред себе си. – Излез от там, мръсник! Знаем къде си! – изрева той с всички сили.

Чувайки гласа на Блек, Джипо изтръпна, но само се притисна силно към песъчливата почва и зачака събитията, задържайки дъха си.

– Ще го измъкнем, мръсника! – извика Блек, обръщайки се към Китсън. – Мини оттам, аз тръгвам оттук.

Приблужи се до храсталаците и си направи път. Бе преминал само десет метра, когато спря, разбирайки внезапно, че му трябва часове непрекъснато търсене, за да претърси навсякъде. Ако не попадне случайно на Джипо, вероятно нямаше да го намери никога.

Навлизайки в храсталаците Китсън също разбра безполезността на тяхното начинание и се спря.

Те погледнаха просторната повърхност, зелена от вплетени храсталаци.

– Джипо! – изрева Блек с глас, треперещ от яд. – Това е последният ти шанс! Ако не излезеш от тук, ще ти хвърлим един такъв бой, че ще си спомняш през целия си живот! Излез оттам!

Забелязвайки яда и отчаянието, които издаваше гласът на Блек, Джипо не помръдна. Разбираше, че ако издържи и остане скрит където бе, имаше голяма възможност да се изплъзне.

Блек започна да напредва, но без голяма надежда.

Джипо го чу да си проправя път сред гъстите храсталаци в противоположна посока. По пукането на клонките си даваше сметка, че Китсън също се отдалечава. Застина неподвижно и биенето на сърцето му скоро

придоби нормален ритъм.

След няколко минути шумът от крачките на Китсън и Блек се отдаде и Джипо разбра, че сега можеше да избяга без много рискове. Може би, те имаха намерение да претърсят цялата повърхност на тези храсталаци и в този случай бе по-разумно да се премести.

Много предпазливо започна да пълзи по песъчливата почва и да заобикаля късите стволоче, покрити с клони, като внимаваше да не разклаца свода от храсти, който го прикриваше.

Беше преминал около тридесет метра и започваше да вярва, че се е измъкнал, когато внезапно забеляза една змия.

Токущо бе протегнал дясната си ръка и се бе подпрял на пръстите си, за да се премести напред, когато я видя точно пред себе си, навита на кълбо, с плоска глава във форма на ромб.

Тя беше само на няколко сантиметра от ръката му.

От ужас, дишането на Джипо стана свирещо и той се спря, като замръзна на място. Кръвта му се вледени и неговото сърце започна да бие с такава сила, че той-помисли, че се задушаваше.

Змията не помръдна, той също. Изминаха много секунди. С учестено дишане и стиснати зъби, Джипо се опита да дръпне бързо ръката си. В същия миг змията се изопна като пружина.

Джипо почувствува остра болка да пронизва дланта му. С вик на ужас, в който нямаше нищо човешко, той се втурна като луд през храстите.

Блек и Китсън бяха достигнали края на храсталациите и се готвеха да се връщат.

Ревът на Джипо ги закова на място.

Видяха го да тича към тях, порейки въздуха с ръцете си и надавайки ужасени викове.

– Той напълно е откачил! – извика Блек.

И сред шум на счупени клонки се засили към Джипо, следван отблизко от Китсън.

Обхванат от паника Джипо бе излязъл от храстите.

Стигнал до ръба на стръмния склон, той загуби равновесие и започна да пада, въртейки се около себе си, без да може да спре, в средата на облак от прах и лавина от камъни...

Китсън изпревари Блек и стигна пръв до Джипо.

Намери го протиснат по гръб, притиснат до една скала.

– Джипо! – запяхтя се той, приклепнал до него. – Не се страхувай. Няма да го оставя да те докосне! Какво ти е?

Видът на оловносивото лице на Джипо и неговите очи, наподобяващи две дупки в сивкав чаршаф, го шокираха.

– Змията! – промълви мъчително Джипо.

Препъвайки се, Блек ги настигна запъхтян.

– Мръсник! – измърмори той – Ще ми платиш за това!

Искаше да го ритне, но Китсън го възпря.

– Чакай! – изкрещя той. – Не виждаш ли в какво състояние е?

– Змията... – изхълца Джипо, опитвайки се да повдигне парализираната си ръка, за да я покаже на Китсън.

Той се наведе напред и видя ръката на Джипо, червена и вече подулата. Докосна набъбналата плът. Викът на болка от страна на Джипо ужаси Китсън.

– Какво е станало? – запита той, клякайки до Джипо.

– Змията... – Промълви Джипо. – Ръката ми беше точно пред нея.

Тогавя Китсън забеляза следи от две убождания в подпухналата плът.

– Спокойно, приятелю – каза той. – Ще те оправя. Не се страхувай!

– Заведи ме в болница – изпъшка Джипо. – Не искам да умра като брат ми...

Китсън взе носната си кърпа, усука я и я пристегна около китката на Джипо.

– Той е ухапан от змия? – извика Блек, сграбчвайки Китсън за рамото. – Но как сега ще отвори фургона?

Китсън се освободи с едно разтърсване. Извади джобно ножче и отвори едно от остриетата.

– Това ще ти причини болка, – каза той, хващайки ръката на Джипо – но няма време за колебания!

Заби острието в подпухналата му ръка и направи една широка бразда.

Джипо изрева и удари слабо Китсън с лявата си ръка, отбранявайки се.

Раната започна да кърви. Без да го изпусне, Китсън се опита да изкара отровата, притискайки плътта около раната.

Бледността на ранения го ужасяваше. Изглеждаше, че ще умре всеки миг.

– Ти си ми приятел, Алекс – промърмори Джипо на един дъх. – Аз не мислех... какво говоря. Заведи ме... в болницата!

– Веднага. Не се страхувай! – отговори Китсън.

Стегна възела около китката на Джипо и се изправи.

– Отивам да докарам буика – каза той.

– Ти... какво? – изкрещя Блек.

– Ще докарам колата, за да заведе Джипо в болницата – повтори Китсън. – Погледни го, много е зле.

Той се обърна и започна да слиза по посока на пътя.

– Китсън!

Режещият тон на Блек го накара да спре и да се обърне.

– Какво?

– Ела тук! – извика Блек. – Ти луд ли си? Погледни нагоре! – показва един самолет, който описваше бавно кръгове над планината. – Ако докараш колата на открито място, ще я забележат. Ченгетата скоро ще пристигнат, за да видят какво правим.

– Е и? – възрази ядосан Китсън. – Трябва да го закарам в болницата, иначе ще пукне. Не разбираш ли или какво?

– Няма да пипаш колата! – настоя Блек.

– От тук до болницата са четиридесет километра-възрази Китсън. – Какво да направя? Няма да го нося до там на гръб.

– Пука ми! – измърмори Блек. – Във всеки случай ти няма да докараш колата по пътя през деня. Толкова по-зле, ако той пукне.

– Гледай си работата! – извика Китсън.

И той поднови своето изкачване.

– Китсън!

Китсън се спря, чувайки заплахата в гласа на Блек и се обърна.

Блек беше извадил пистолета си и се прицелваше в него.

– Върни се! – заповяда Блек.

– Той ще умре! Не виждаш ли!

– Върни се, казвам ти! – повтори Блек злобно. – Няма да докосваш колата! Ела бързо тук! Няма да ти го повтарям!

Усещайки силните удари на сърцето си, Китсън заслиза бавно по склона. „Сега е моментът“, си казваше той. „Ето случай да се справя с този тип там! Трябва да внимавам за неговия десен удар. Няма да оставя Джипо да пукне така.“

– Трябва да се направи нещо за него – каза, приближавайки се до Блек. – Не можем да го оставим да умре така. Трябва да го заведем в болницата.

– Но размисли добре, глупако! – възрази Блек. – Докато ти се изкачиш горе, докато я докараш тук и докато го закараш в болницата, той ще бъде мъртъв.

– Трябва да се направи нещо... – повтори Китсън.

Със стегнати мускули премина покрай Блек, без да го погледне. С ъгъла на окото си видя, че пистолетът се наведе.

Китсън се завъртя рязко и неговият юмрук се стовари като гилотина върху юмука на Блек. Пистолетът падна в храсталаците.

Блек застана срещу него. Те се изгледаха втренчено в продължение на няколко секунди.

– О.К., глупако – каза накрая Блек с фалшиво мек глас. – Ти си го търсиш! От дълго време имам желанието да ти хвърля един бой. Ще те науча да се биеш!

Китсън го очакваше със стиснати юмруци и разширени зеници.

Блек пристъпи клатушкайки се леко, с наведена брада и нисък гард.

Китсън насочи към лицето му един прав, но Блек извърна глава и юмрукът на Китсън само го докосна по ухото.

Избягвайки от десния на Китсън, Блек се хвърли и стовари своя десен в гърдите му. С пресечен дъх Китсън отстъпи.

Когато Блек поднови своята атака, Китсън го обсипа със серия последователни крошета отлясно и отляво. Блек се заклати. И двамата се освободиха, а после приеха едновременно тактиката тяло в тяло, блокирайки така по-силните удари, за да получават по-леки.

Напредваха и отстъпваха подред, пазейки се предпазливо, грижейки се да не се откриват.

Китсън помисли, че може да нанесе един прав отляво, в който той вложи цялата си енергия, но Блек се отдръпна и юмрукът на Китсън мина над рамото му. С устни, присвити в жестока гримаса, Блек нанесе на противника си един унищожителен десен, на нивото на сърцето. Китсън падна на колене.

Все още усмихнат, Блек направи една крачка напред и удари Китсън в основата на шията. Китсън рухна с лице към земята, силно зашеметен.

Блек отстъпи.

Китсън успя да застане на четири крака. Разтърсвайки глава, за да проясни мислите си, той видя как Блек се готви да се хвърли върху него. Той хвана коленете му с двете си ръце.

Падайки, Блек има време да стовари юмука си върху черепа на Китсън. Те паднаха един върху друг. Китсън се опита да сграбчи Блек за гърлото, но той го удари в слепоочието и избяга от обсега му, въртейки се около себе си.

Виждайки Блек да става, Китсън се помъчи да стори същото, но закъсня с една секунда да вдигне ръката си и получи юмука на Блек

точно в едната си скула. Залитна напред, залавяйки се за ръцете на Блек, за да го неутрализира, докато се мъчеше да си възвърне силите.

Бореха се така доста дълго. Блек се опитваше да накара Китсън да го пусне, докато той от своя страна се залавяше упорито за него.

Блек успя накрая да се освободи и замахна отляво на Китсън. Последният успя да финтира, отвръщайки с един десен в ребрата. Лицето на Блек се сгърчи от болка.

Окуражен, Китсън удари Блек по главата с две последователни крошета.

Мърморейки и запхтявайки се, Блек отстъпи. Китсън му нанесе едно кроше отляво. Блек се препъна, вдигайки ръка и Китсън се възползува, за да стовари десницата си в стомаха му.

С пресечен дъх, Блек отстъпи, клатушкайки се.

Обзет от убийствена ярост, Китсън се втурна безстрашно към него. Нанасяйки прав удар секунда по-късно разбра, че Блек ще го посрещне с лош десен.

Почувствува силен удар в челюстта и в главата му избухна истински бенгалски огън. В момента на падането си каза, че токущо се е запознал с прочутия пунш на Блек. Бе вече много късно, уви за да се предпази. Стовари се с лице към земята и остриите камъни му раздраха лицето. С ръмжене от болка, той се преобърна по гръб и почувствува топлите лъчи на слънцето да гаят неговото набраздено лице.

Остана няколко мига проснат, в полусъзнание, после с усилие се надигна.

Блек, надвесен над Джипо, го гледаше втренчено.

Китсън разтърси глава и стана някак си на крака.

С несигурна крачка и сгърчено лице се приближи до Блек, който се полуобърна.

– Токущо пукна – каза с безразличен и леден глас. – Прекара ни мръсникът!

Китсън приклекна до Джипо и взе студената му и влажна ръка между своите.

Устата му беше отворена, а неговите малки черни очи бяха втренчени в синьото небе. Джипо изглеждаше така, сякаш накрая е намерил покой.

„Сега, когато Джипо е мъртъв, можем да се откажем от мисълта да отворим фургона“, си казваше Китсън, забравяйки болката, която го пронизваше от едната до другата му страна „Хубав капан е този един милион долара! Ще бъдем като крале. Пука ми! Един път може да се

каже, че и Морган се е излъгал в голямата цена!“

– Остави го там! – каза Блек – Той е свършен Нищо не може да се направи.

Китсън не отговори Все още гледайки Джипо, той продължаваше да държи ръката му Блек повдигна рамене и започна да се изкачва към мястото, където бяха скрили фургона.

ГЛАВА XI

Двама мъже напредваха по пътя, обикалящ езерото и се отправиха към мястото, където Фред Бранфорд се беше настанил, за да чете вестника си.

Токущо бе привършил сутрешната си закуска, след като изпрати жена си и сина си на брега на езерото и си почиваше спокойно, преди да отиде да се присъедини към тях.

Той изгледа двамата, които се приближаваха към него, питайки се кои могат да бъдат.

Единият от тях носеше униформа на комендант от пехотата, другият – комплект от евтина конфекция и шапка от кече, съвсем смачкана и килната назад.

Комендантът беше нисък и рус. Неговото лице, мършаво и обгоряло, се украсяваше от мустаци военен тип. Погледът на сините му очи бе пряк и твърд.

Неговият спътник бе едър и силен. Имаше обгорено лице с едри черти. Бранфорд отгатна незабавно, че това е цивилно ченге.

– Вие ли сте господин Бранфорд? – запита комендантът който се беше спрял срещу него.

– Да. – отговори Бранфорд, ставайки – Желаете ли нещо?

– Наистина ли сте Фред Бранфорд-младши? – прецизира комендантът.

Бранфорд изненадано го изглед.

– А! Не! Това е моят син.

Сгъна с безпокойство вестника си и го постави до себе си на седалката.

– Какво искате от него? – запита той.

– Аз съм комендант Делейни от Военната сигурност – обясни комендантът. – А това е лейтенант Купър от полицията – прибави, посочвайки с пръст придружаващия го.

Бранфорд ги изгледа подред с известно притеснение.

– Приятно ми е! – каза – Вие искате да видите моя син? – промълви той след кратко мълчание.

– Къде е той – осведоми се Купър.

– На брега на езерото с майка си – отговори Бранфорд – За какво се отнася?

– Искаме да му кажем нещо, господин Бранфорд – отвърна Делейни. – Нищо страшно, успокойте се!

Точно в този миг Фред Бранфорд-младши се изкачваше по пътеката без да бърза, свирукайки си силно. Забелязвайки двамата непознати, той намали крачката си, докато лицето му приемаше недоверчиво изражение.

– Ето го – каза Бранфорд. Обърна се към сина си за да го повика. – Ела за малко тук, синко! Къде е майка ти?

– Разхожда се на брега на езерото – отговори хлапето с тон в който се забелязваше презрение.

– Ти наистина ли си Фред Бранфорд-син? – запита Делейни.

– Точно така – отговори детето, вдигайки очи към тях.

– Ти ли написа това писмо? – продължи Делейни, вадейки един плик от джоба си и измъквайки лист хартия от него.

Бранфорд веднага разпозна едрия и несръчен почерк на сина си.

– Да. – отговори детето.

То приклепна свали смачканата си сламена шапка и започна да я пълни с трева.

– Моят син ви е писал? – запита смаян Бранфорд.

– Писал е до Префектурата на полицията. Претендира, че знае къде се намира фургонът, който изчезна!

С отворена уста Бранфорд разгледа сина си.

– Ти да не си болен? Знаеш много добре че нямаш и най-малкото понятие за мястото, където се намира фургонът.

Детето изгледа баща си с презрение, продължавайки да пълни шапката си с трева. Когато свърши, наведе се напред и пхна главата си в нея, като дръпна силно периферията ѝ.

– Няма начин да стане другояче – обясни то. – Иначе тревата пада. Така се освежава главата. Това го измислих аз.

Делейни и Купър размениха по един поглед.

– Каж ми къде е фургонът, мое дете? – запита меко Делейни.

Детето седна по турски. Повдигна шапката си и я намести по-солидно върху главата си.

– Зная къде е той – заяви с тържествен тон.

– Добре, ясно – каза Делейни, който с мъка преодоляваше нетърпението си. – Къде е тогава?

– А моята награда? – се осведоми хлапето, като вдигна внезапно глава, за да изгледа коменданта.

– Виж, моето момче – намеси се Бранфорд, който изглеждаше

измъчен – ясно е, че не знаеш мястото, където се намира фургонът. Ще си навлечеш неприятности, ако губиш времето на господата.

– Зная много добре къде е той, – потвърди малкият спокойно – но няма да кажа, преди да съм получил наградата.

– Хайде, малкия, не си играй с нас! – извика Делейни с по-малко любезен тон. – Ако знаеш нещо, кажи го! Баща ти има право! Можеш да си навлечеш сериозни неприятности, ако ни караш да си губим времето.

– Той е скрит в една каравана – подхвърли малкият.

– Вижте, – каза Брадфорд – ние вече сме говорили за това стотици пъти. Ти знаеш толкова добре, както и аз...

– Една минута, господин Брадфорд – прекъсна го Делейни. – Ако желаете, аз ще го разпитам. – Той се обърна към детето. – Какво те кара да вярваш, че фургонът е скрит в една каравана, моето момче?

– Видях го – отвърна детето. – Те са поставили две големи метални греди под пода на караваната, за да не падне фургонът.

– Кои са „те“?

– Типовете, които са го откраднали!

Делейни и Купър се изгледаха. Делейни изглеждаше достатъчно заинтригуван.

– Ти действително ли видя фургона?

Детето поклати утвърдително глава, после свивайки вежди, свали шапката си.

– Това наистина държи хладно, – каза сериозно – но тревата бързо се затопля. – То изпразни шапката си. – Трябва да се сменя постоянно тревата, за да може това да служи за нещо.

И то повтори полезната операция.

– Ти къде видя фургона? – повтори Делейни сухо.

Детето продължаваше да скубе трева, за да си напълни шапката.

– Чуваш ли какво те питам? – запита грубо Делейни.

– Какво? – попита детето, което прекъсна своята работа, за да вдигне нос си към Делейни.

– Татко каза, че полицията няма да иска да ми даде наградата – забеляза то – Той каза, че сигурно ще иска да я запази за себе си.

Брадфорд изглеждаше много притеснен.

– Никога не съм ти казвал това – протестира той живо. – Не те ли е срам да лъжеш?

Детето изгледа баща си и подсвирна продължително, издавайки звук, подобен на разпарящо се платно.

– И таз добра! – извика то. – Ти даже ми каза, че ако разкажа, че

фургонът е скрит в една каравана, полицията ще си въобрази, че ти си този, който го е откраднал. Каза ми също, че всички ченгета са били гангстери.

– Добре, добре – промърмори Купър. – Не ни пука какво е казал баща ти. Къде е фургонът?

Лекичко, с безкрайни предпазни мерки, детето се наведе над шапката и потопа главата си, нахлупвайки своя шедьовър до уши.

– Няма да ви кажа преди да съм си получил наградата – обяви то, изправяйки се.

Изглежда полицейския лейтенант право в очите.

– А! Така ли си мислиш? Е, добре, ще видим! – измърмори Купър, чието изражение се втвърди. – Вие и двамата ще дойдете с нас, ако ни карате да си губим времето...

– Остави на мен! – каза миролюбиво Делейни.

Прилекна до детето.

– Слушай ме добре, малкия – каза той. – Всяка личност, която ни представи полезни сведения за фургона, ще бъде възнаградена. Не е важно кой ще бъде. Ако твоите сведения допринесат да намерим фургона, ти ще получиш наградата.

Детето заизследва лицето на коменданта в продължение на доста секунди.

– Честна дума!

Комендантът поклати утвърдително глава.

– Честна дума!

– Вие няма да дадете наградата на татко? Вие ще я дадете на мен?

– Лично на теб.

– Пет хиляди долара?

– Точно така.

Детето се замисли продължително, а двамата мъже дебнеха реакциите му.

– Това да не е шега? – повтори то, наблюдавайки коменданта. – Ще ми дадете ли наградата, ако проговоря?

Комендантът потвърди с широка усмивка, изпълнена с възможно най-голяма сериозност.

– Не се шегувам, момчето ми. Армията има само една дума.

Детето потъна в размишленията.

– Добре! Е, добре! Ще ви кажа всичко! – завърши то. – Те са четирима: трима мъже и една жена. Двама от мъжете прекараха целия ден в караваната. Излязоха от нея късно вечерта. Зная номера на тяхната кола.

Казаха ми, че отиват в Стаг Лейк, но това не е вярно. Поеха пътя, който води за националния, а това не е пътя към Стаг Лейк. Това е бяла каравана със син покрив. – То извади от джоба си орфан бележник и откъсна един лист.

– Ето номера на колата им.

– Но как знаеш, че фургонът е в караваната? – запита Делейни, прегъвайки грижливо хартиятата в портмонето си.

– Видях го, когато двамата мъже влязоха сутринта в караваната. – Събудих се нарочно, за да ги изненадам.

– Но как си могъл да знаеш, че това е наистина въпросният фургон? Хлапето изглежда коменданта с дълбоко съжаление.

– Четох описанието му във вестниците. Това бе точно той.

– Кога тръгнаха?

– Вчера, по обяд. Видях ги да изчезват. Не тръгнаха по пътя към Стаг Лейк. Отиваха към планината.

– Имат голяма преднина пред нас – забеляза Делейни, смръщвайки вежди. – Защо не каза на баща си веднага да ни телефонира.

– Така и направих, но той не поиска да ме остави да телефонирам и сам не се зае с това. Ето защо ви писах – обясни детето. – Той каза, че всички полицаи били гангстери.

Делейни и Купър изгледаха Брадфорд продължително.

– Аз се шегувах – промърмори той, изчервен до уши. – Не исках да кажа...

– Можеш ли да ми дадеш описанието на въпросните хора? – попита Делейни, обръщайки се към детето.

– Разбира се – потвърди то.

И им описа Китсън, Джипо и Блек с най-голяма точност.

Купър отбеляза в бележника си описанията.

– Браво, момчето ми! – възкликна Делейни. – Добре си поработил. Бъди спокоен! Ако намерим фургона, аз ще настоявам ти да получиш наградата.

– О! Вие сигурно ще го намерите – увери детето, като повдигна в същото време шапката си и я изпразни от тревата. – Моята система все още не е съвършена – забеляза то. – Много бързо се затопля това.

– Опитай да сложиш там лед. Така ще е по-добре – посъветва го иронично Купър.

Детето го прониза с поглед.

– Вашата идея е идиотска! – възкликна то. – Той ще се стопи.

Делейни го потупа по рамото.

– Аз ще ти кажа как да се направи. Трябва само да отрежеш дъното на шапката си и въздухът сам ще влиза. В същото време можеш да предложиш и нова мода.

Детето размисли, после поклати глава.

– Това е добра идея – одобри то. – Ще опитам! Може и да стане нещо.

– Само района на планините не сме претърсвали – забеляза Делейни, докато двамата мъже отиваха към своята кола. – Те, може би, наистина се укриват там.

– Не – възрази Купър. – Ако предполагам, че са могли да стигнат до там, щях да накарам да претърсят района. Никой не може да се изкачи горе. Пътят е задръстен. Един фургон не може никога да мине оттам.

– Трябва винаги да се разчита на шанса – забеляза Делейни. – Впрочем, ние търсихме навсякъде. Нищо не рискуваме да отидем и да видим.

Купър се качи в колата и запали мотора.

– Вие действително ли смятате да помогнете на това хлапе да получи наградата? – запита той.

Делейни се настани до него. Погледът му придоби замислено изражение.

– Какво може да направи с пет хиляди долара един гамен на десет години? – каза той. – Бащата ще ги получи. Това е всичко! – Той стрелна Купър с открита усмивка. – Ние добре знаем кой има право на тази награда, нали? Обявата посочва, че всяка личност, която открие фургона, има право на обещаната сума. Ако искате моето мнение, ние ще поставим ръка отгоре й.

Купър наду бузите си.

– Вашата забележка към този гамен ме обезпокои малко – призна той.

– Зная как да се оправям с хлапетата – потвърди Делейни. – Трябва да имаш убедителен вид, когато им говориш, иначе не върви. Искреността винаги ми е допадала – заключи той, смеейки се.

Беше малко след девет часа, когато Китсън с риза, мокра от пот, стигна до лагера с кирката на Джипо върху рамото си.

Джини бе седнала върху една скала, в сянката на едно дърво. Беше много бледа. Очите й бяха изпълнени със сълзи, които тя с мъка задържаше.

ГЛАВА XII

Блек бе изкарал фургона от караваната. Наведен над задната врата, с ухо, залепено на ключалката, той слушаше, въртейки с дясната си ръка зъбното колело на циферблата с методична бавност. Китсън остави кирката и отиде при Джини. Седна в краката ѝ и с трепереща ръка запали цигара.

Джини протегна ръка и я постави върху рамото на Китсън, който вдигна ръка и сграбчи пръстите на младото момиче между своите.

– Мръсна смърт! – каза той. – И аз не можах да направя нищо. Умрял е, докато се биех с този мръсник Блек. Във всеки случай, никога нямаше да мога да го закарам навреме в болницата.

– Това е вярно.

– Той говореше, че това ще свърши зле! Имаше право. Да се чупим оттук, Джини! Да изчезнем двамата щом мръкне!

– Имаш право – отвърна Джини. – Всичко това е моя грешка. Никога няма да мога да си я простя. Аз съм тази, която задвижи всичко. Докато ти го погребваше, аз останах тук да размисля. Сега виждам до каква степен съм се лъгала и колко съм била лоша. Даже, ако след пет минути Блек успее да отвори фургона, не бих искала да докосна парите. Ще полудея!

– Искаш да кажеш... че ще дойдеш с мен? – запита Китсън, без да я гледа. – Ние можем да тръгнем от нулата, Джини. Ще се омъжиш ли за мен?

– Да, ако ти държиш толкова. Но мислиш ли, че ние ще можем да се измъкнем? Рано или късно те ще ни хванат.

– Може да имаме шанс... Струва си да се опита. Да вземем буика и да бягаме към границата с Мексико. Полицията няма нашето описание. Ако успеем само да отидем в Мексико...

– Хей! Китсън! Ела тук! – изрева изведнъж Блек. – Какво стоиш? Ела да ми помогнеш!

Китсън и Джини се спогледаха. Китсън се изправи и тръгна към фургона.

– Знаеш ли да си служиш с горелка? – запита Блек.

Неговото лице беше обтегнато и сгърчено и той имаше объркан вид.

– Не.

– Сега е моментът да се научиш! Трябва да се пробие дупка в този проклет фургон. Помогни ми да свалим бутилките с ацетилен.

– Не разчитай на мен! – възрази студено Китсън.

Блек го простреля с поглед.

– Какво ти става? Трябва да се отвори фургонът, нали?

– Измивам си ръцете – обяви Китсън. – Писна ми Не трябваше никога да се набутвам във вашите комбинации Отвори го, ако искаш! Правя ти подарък от моята част, ако успееш да сложиш ръка върху него. Аз се оттеглям.

– Предаваш се! Виждаш добре, че не мога да успея съвсем сам, нещастнико! Помогни ми да сваля бутилките с газ и ме остави на мира с твоите глупости.

– Ние с Джини тръгваме щом се стъмни – каза Китсън. – Прави каквото искаш. Ние тръгваме.

– А! Така ли било? – изръмжа Блек. – Вие искате да бъдете чифт, двамата? Не, за какво се мислиш? Защото си накрая на силите си, глупако, затова ли искаш да оставиш един милион долара? Ти си побъркан, повярвай!

– Във всеки случай ние ще направим това – възрази Китсън, запазвайки спокойствие.

– Вярвам, че вие обичате да ходите пеш! – захили се Блек.

– Ще вземем буика.

– Какво? Аз имам нужда от него и съм готов да тръгвам.

– Той ритна преградата на фургона. – Ще вдигна във въздуха ключалката на този Господ фургон, даже да пукна. И нито ти, нито твоята мадама няма да ми попречите, беден глупако! Ако искате да се чупите, чупете се, но внимавайте! Няма да докосвате колата!

С ъгъла на окото си Блек видя как Джини става и се приближава до тях.

Даде си сметка, че бе сам срещу двама. Сигурно Джини имаше пистолет.

– Тръгваме тази нощ – му каза спокойно Китсън – и ще вземем колата. – Можем да те заведем до националния път, ако искаш, но след това се оправяй както можеш.

Блек се поколеба Хвърли поглед към Джини, която беше неподвижна, с ръка, скрита по дължината на тялото ѝ.

„Ако се нервирам, те ще ме свалят“, помисли си той.

– Добре, ако вие държите на това – Блек с едно повдигане на раменете отстъпи. – Докато дойде нощта имаме време да се занимаваме с

фургона. Това прави дванадесет часа. Можем да опитаме шанса си. Вие ще прекарате целия ден като си въртите палците, нали? Помогни ми да сваля бутилките с газ!

Изненадан от този тъй примирителен глас, Китсън се поколеба.

– Както искаш, – каза той – но няма да успееш. Можеш да опитваш десет години, но няма да успееш да пробиеш тези ламарини.

– Трябва да се види.

Блек хвърли едно око към Джини. Тя все още го гледаше, но вниманието ѝ започваше да отслабва.

– Приказваш много, момчето ми. Ела да ми помогнеш!

Китсън мина пред Блек, за да стигне до караваната. Блек извади внезапно пистолета си и го насочи към него.

– Пусни си пистолета – изрева на Джини – или ще пробия кожата на твоя жиголо!

Джини се подчини и оръжието ѝ падна в тревата.

Заплашвайки и двамата, Блек отстъпи няколко крачки.

– Иди до него! – измърмори той.

Джини се приближи до Китсън.

Блек направи полукръг около тях, вдигна пистолета на Джини и го хвърли в сака си.

– А сега слушайте ме добре и двамата! Ние ще отворим вратата на фургона. Не мислете, че няма да достигна целта си. Няма да мръднем отгук, преди да отворим фургона и да вземем мангизите. Това, може би, не ви интересува, но аз държа на тях и ще ги имам. – Той задвижи пистолета си в посока на Китсън. – Качи се горе и донеси бутилките с ацетилен!

Китсън повдигна рамене и се отпрати към караваната, следван от Блек.

– Не мога сам – обяви той. – Джипо ми беше помагал да ги подредим. Зная, че тежат много. Ще направиш по-добре да дойдеш и да държиш за единия край.

Хилейки се, Блек сложи оръжието си в калъфа.

– Не прави истории, глупако! Ще съжаляваш.

Китсън вдигна ръка и с едно силно разтърсване освободи бутилката от опората ѝ. Блек вдигна единия край и го постави на рамото си. Бавно двамата мъже излязоха заднешом от караваната. Китсън внезапно пусна бутилката със състен газ, която се затъркаля по земята. Силата на удара бе причината Блек да загуби равновесие.

Китсън подскочи, неговият юмрук удари силно Блек по шията и

той рухна.

Ругасейки, Блек се засили да извади пистолета си, но Китсън го смаза със своите осемдесет килограма от кости и мускули.

В продължение на няколко мига те се бориха като бесни, но Блек с един удар на коляното си в гърдите на Китсън успя да се освободи от него. Измъкна пистолета си точно в мига, когато Китсън го нападнаше отново.

Последният сграбчи китката му, нанасяйки му един ляв в лицето. Блек изпусна оръжието си, пъшкайки.

Китсън се вдигна с един скок и насочи пистолета към Блек, без да му остави време да се осъзнае.

Блек поиска да стане. Имаше една драскотина под окото и кръвта течеше по лицето му Устните му бяха присвити в жестока гримаса.

– Ти ще ми платиш за това! – извика той яростно.

– Много късно. Ти не си повече в надбягването – възрази Китсън запъхтяно.

Внезапно се чу бръмченето на самолетен мотор, придружено със свистене на въздух. Малък самолет за военни тренировки минаваше над главите им. Струята накара тревата да се слегне, докато самолетът наклоняваше крило за завиване, за да премине долината.

Блек се надигна, клатушкайки се, с очи, впити в самолета.

– Те са ни видели – каза той задавено – Не може другояче. Ще дойдат тук и ние ще паднем в ръцете им.

Неподвижни, тримата видяха как самолетът описа голям кръг и се насочи право към тях.

– Скрийте се! – изрева Блек, хвърляйки се като луд към гората.

Другите двама го последваха, но самолетът беше вече над тях. Той мина ръмжейки на по-малко от тридесет метра над главите им. Бегълците забелязаха две глави, които се подаваха извън стъклата, за да ги видят по-добре, след което самолетът зави и изчезна.

Джини и Китсън размениха по един ужасен поглед.

– Скрийте се глупаци! – изкряска Блек – Не стойте там!

– Те ни видяха – каза Китсън, без да го слуша – Те ще дойдат, Джини!

– Да Аз ти бях казала че те накрая ще ни заловят!

Китсън се засили към пътя, пресече го и се сгуши в тревата, загледан в дългата ивица, която виждаше ясно да слиза, чупейки се до дъното на долината По-долу, на около дузина километра, той забеляза три коли които се приближаваха бързо, вдигайки облак от прах.

Неговото сърце подскочи в гърдите. Ужасен, той изтича до Джини.

– Ето ги!

– Ти видя ли ги! – запита Блек излизайки от гората с ругатня на уста.

– Да Със скоростта с която се движат, ще бъдат тук след десетина минути.

– Остава ни още един шанс – каза Блек с треперещ глас – Иди докарай буика! Ако успеем да стигнем върха, ще можем да се измъкнем.

– Пътят свършва на два километра от тук – възрази Китсън. – Да опитаме да се изкачим пеш.

Блек изтича към караваната с блестящи очи и се върна, въоръжен със своята автоматична пушка.

– Няма да ме хванат жив! – каза той – Не съм за електрическия стол!

Китсън отвори вратата на буика и Джини се плъзна до него. Забеляза, че тя трепери и я потупа по коляното.

– Не се страхувай! – окуражи я той – Остава ни още един шанс.

Блек се настани до Джини и Китсън тръгна по тревата, за да стигне до пътя.

И тримата се обърнаха, за да хвърлят по едно око към фургона, спрял под дърветата.

– Казвах, наистина, че техният фургон е неуязвим Мръсници! Това не беше лъжа!

Китсън тръгна с пълна газ Буикът започна да криволичи яростно.

Блек се наведе през вратата, за да хвърли последен поглед към фургона.

„Има повече от един милион долара, затворени там“, си казваше той. „Да не говорим за моето бъдеще и, даже, за живота ми.“

Китсън караше, вземайки завоите с ръба на гумите, с обтегнато лице и с очи, втренчени право пред себе си.

Стигнаха до първата опасна отсечка Китсън намали, но лошо беше пресметнал скоростта. Трябваше да спре и даде заден ход, докато Блек го ругаше.

В момента, когато тръгнаха, самолетът започна да описва кръгове над тях като овчарско куче, пазещо стадото си.

– Ако мога да ги сваля тези мръсници там! – изръмжа Блек с поглед, втренчен в самолета, който летеше над техните глави.

Внезапно се чу ревят на полицейска сирена. Джини изтръпна и стисна юмруци.

Китсън с мъка задържаеше колата върху разровения и задръстен с каменни блокове път изтръгнати от билото на планината през последните бури.

Отляво една преграда се издигаше като стена от гранит. В дясно пропастта се простираше до долината.

Китсън намали.

– Не можем да отидем по-далеч – обяви той. – Пътят спира до тук.

Той се готвеше да премине следващата отсечка, когато внезапно спря.

Пътят беше покрит с парчета скали и дървета. Невъзможно бе буикът да преодолее препятствията.

Блек слезе от колата, въоръжен с автоматичната си пушка. Без да се грижи за двамата си съучастници, той започна да тича напред и премина готовия за срутване куп.

Китсън спря за миг и вдигна очи. Много високо над главите им забеляза върха на планината, целия покрит със сняг. Поколеба се за момент, после, хващайки Джини, ѝ показа върха с пръст.

– Ние трябва да минем оттам – обяви той. – Навярно можем да се скрием горе. Ако останем с Блек сигурно ще ни хванат.

Джини погледна преградата на планината и отстъпи назад.

– Никога няма да мога да се изкатери там! – каза тя. – Опитай сам, Алекс!

Той я помъкна.

– Не, или ще успеем заедно, или никой няма да се качи! – заяви той.

Започнаха изкачването. Първите сто метра бяха относително лесни и Джини успяваше да го следва. Спираха на равномерни интервали и той и протягаше ръка и ѝ помагаше да се качи по-високо.

Сега воят на сирената им се струваше по-близък.

Изкачването ставаше все по-трудно и те напредваха много по-бавно.

Залепени към гладката преграда на планината, те се чувстваха ужасно уязвими, но на около петдесет метра над тях се издигаше една купчина от скали, където можеха да се скрият. Китсън молеше Джини да върви по-бързо.

В уплахата си тя внезапно загуби равновесие, но Китсън я задържа и, без да ѝ остави време да си откъхне, я дръпна силно към върха.

В момента, когато достигаха до купчината скали, чуха колите да спират долу.

Запъхтени до краен предел, те залегнаха един до друг и

заоглеждаха пътя надолу. Китсън забеляза Блек, който тичаше като луд по пътя, размахвайки силно свободната си ръка като се обръщаше от време на време назад. Загуби го зад забоя и погледна към скалистата преграда, питайки се какво може да направи.

Много над себе си забеляза една широка платформа от камъни, прикрита от дръвчета, която, по всяка вероятност, беше невидима от пътя. Ако успееха да я достигнат, те можеха да се крият там, докато полицията се откаже от търсенето.

– Тръгваме ли? – запита той, галейки ръката на Джини.

– Да вървим – отвърна тя и поклати глава в знак на съгласие.

Той ѝ се усмихна. Лицата им почти се докосваха.

Джини приближи още повече своето и притисна устните си към тези на Китсън.

– Извини ме, Алекс! Всичко беше моя грешка.

– Трябваше аз да се откажа – възрази той. – Ударът се провали, това е всичко.

Под тях се чуха силни възклицания.

– Намерили са Блек – прошепна Китсън. – Хайде, на път!

Започнаха да се катерят.

Изкачването създаваше на Джини чувството за ужасен кошмар и тя никога не би издържала, ако Китсън не ѝ помагаше при трудните преходи.

Когато почти бяха достигнали платформата от скали, тя спря внезапно, с единия крак върху корена на едно дърво, захваната за една остра скала и остана залепена към преградата със затворени очи.

– Продължи сам, Алекс! – задъха се тя – Не мога да отида по-далеч. Остави ме тук! Не мога повече...

Китсън погледна над себе си. Те бяха само на няколко метра от платформата.

Наведе очи към Джини и забелязвайки пропастта и долината в дъното, почувствува виене на свят. Затвори очи, залавяйки се за едно дръвче. Потта обливаше лицето му.

Джини повдигна своя поглед към него и го видя закрепен за преградата, точно над нея. Тя помисли, че той ще падне.

– Алекс!

– Няма нищо – каза той на един дъх. – Зави ми се свят. Ще ми ще мине. Не се обръщай! Дръж се за минута!

Те останаха там, подобно на две мухи, залепени на стъкло, после Китсън рискува да помръдне с хиляди предпазни мерки. Намери една

по-добра опорна точка за крака си и се наведе към Джини.

– Подай си ръката! – заповяда той. – Не се страхувай. Няма да те изпусна.

– Не, Алекс! Няма да успееш да ме вдигнеш горе. Ще падна.

– Дай ми ръката си!

– Ох! Алекс! Страх ме е! Ще се пусна. Не мога повече...

Той я сграбчи за ръката, точно когато тя се пускаше и нейният приглушен вик бе отнесен от Вятъра.

Тя се люлееше, увиснала на ръката на Китсън. Полата ѝ се надуваше и нейните дълги тънки крака се размахваха над пропастта.

Китсън се залови за дръвчето, дърпайки я с ръката си.

– Направи едно усилие! – извика той задъхано. – Ще те дръпна до преградата. Опитай се да намериш опорна точка и аз ще те изтегля!

Той я приближи до преградата, докато тя движеше отчаяно краката си в търсене на опора. Успя накрая да се подпре и Китсън почувства как му олеква на ръката.

Поддържайки я, той хвърли един поглед към нея.

– Ще стане – каза той. – Остави ме да отидъхна. Останаха неподвижни една безкрайна минута.

– Хайде! – каза той накрая.

И я задържа като сак към себе си.

Тя задраска скалистата преграда, залюля се над платформата и се свлече до него.

В същия миг те чуха една оглушителна детонация, ехото на която се отрази далеко в планината.

Джини се сгърчи, стискайки по-силно ръката на Китсън.

Звукът идваше отдясно, много по-ниско.

Китсън се наведе внимателно, за да изследва пътя, който се простираше надолу. Виждаше ясно и даже забеляза буика, заобиколен от три полицейски коли.

От другата страна на срутванията десет войника и трима полицаи напредваха предпазливо по пътя.

Петдесет метра по-високо, прикрит близо до пътя зад две малки скали, откъдето стърчеше дулото на неговата автоматична пушка, Блек бе легнал в засада.

Петдесет метра над Блек един джип, който той не можеше да забележи, слизаше бавно, обкръжен от трима войника.

Китсън разбра, че джипът трябваше да дойде от другата страна на клисурата и Блек се намираще в клопка.

Поздрави се, че беше започнал изкачването, вместо да го последва.

Близко до следващата отсечка един войник лежеше с лице към земята, като главата му бе потънала в кръв.

Войниците, които се качваха по пътя, се спряха на завоя, за да останат вън от обсега на стрелба на Блек. Те се намираха само на петдесет метра от него.

Един малък и елегантен рус комендант напредна предпазливо в отсечката и, забелязвайки трупа на войника, набързо се върна назад.

– Излез от там! – извика той. – Видяхме те. Ръцете горе! Ти си заловен!

Китсън видя как Блек се притисна към земята.

Джини се приближи до него, за да вижда по-добре.

Въпреки шестдесетте метра, които ги разделяха, войниците им се струваха необикновено близко.

– Ще се решиш ли или да дойдем? – отново извика комендантът.

– Аз ви чакам, банда негодяи! – изрева Блек яростно с глас, в който се забелязваше ужас. – Елате, де!

Комендантът каза нещо на един от полицаите, който се съгласи и се отправи към един от войниците, с когото разговаря няколко секунди. Войникът подаде своята пушка на един от другарите си, после, вадейки малък предмет от чантичката си, се насочи бавно към двете скали.

С туптящо сърце Китсън наблюдаваше сцената.

Стигнал при завоя, войникът се спря.

– Това е последният ти шанс! – изрева комендантът. – Излез от там!

Блек отговори с една ругатня.

Войникът хвърли с всички сили малкия предмет, който се завъртя бързо във въздуха, падайки към Блек.

Джини скри лицето си в рамото на Китсън. Той насмалко щеше да извика, за да предупреди Блек, но се сдържа, знаейки добре, че това ще издаде тяхното скривалище.

Гранатата падна точно пред двете скали, които подслоняваха Блек.

Китсън затвори очи.

Силна експлозия разтърси планината. Китсън дочу търкаляне на камъни и свистене на парчета кремък във всички посоки.

Той отстъпи без повече да гледа под себе си и стисна Джини в своите прегръдки.

Цялата тръпнеща, тя се залови за него и те останаха така, тясно притиснати.

– Тук има само един! Къде са другите? Къде е жената? – извика

внезапно някой.

– Те няма да ни намерят – увери Китсън, прекарвайки ръката си през бакърените коси на Джини. – Никога няма да помислят да ни търсят тук.

В същия момент той чу шумът на един самолет.

Даде си внезапно сметка, че отгоре те трябваше да са така видими, както две мухи в чиния с мляко.

Размениха по един поглед. Джини се гушеше в него, правейки се толкова малка, колкото бе възможно.

Замръзнал от страх, Китсън гледаше как самолетът се приближава.

С мощно ръмжене на мотора той изплува от заслепящото слънце. Прелетя над тях и Китсън, вдигайки очи, забеляза пилота, който ги наблюдаваше.

Крилата на самолета се заклатиха, като че ли пилотът искаше Китсън да разбере, че ги е видял. После самолетът зави и Китсън можа да види как пилотът вика в своя микрофон, за да каже на колегите си на пътя какво е видял.

– Слушай ме, Джини – каза Китсън, хващайки младото момиче за брадичката и гледайки я в ужасените очи. – И аз, като Блек, не искам да свърша на електрическия стол. Ти можеш да се измъкнеш. Най-лошото, което може да ти се случи, е да те осъдят на десет години. Ти си едно хлапе. Съдът ще бъде снизходителен. Десет години минават бързо. Можеш да започнеш живота си, когато излезеш от затвора. Остани тук и се остави да те арестуват.

– А ти? – запита Джини, стискайки ръката му с пръстите си.

Китсън се усмихна криво:

– Аз ще направя големия скок. Това е най-бързият начин да се измъкна. Предпочитам това пред килията на осъден на смърт.

Джини изпусна дълга въздишка.

– Няма да те напусна. Алекс. Не се страхувам от смъртта, но се страхувам да остана десет години в затвора. Зная, че няма да го понеса. Няма да те напусна.

Изведнъж един глас започна да бучи във високоговорител.

– Хей! Вие горе! Двамата! Предайте се! Знаем къде сте! Не правете глупости и слезте!

– Чакай ги тук, Джини! – замоли Китсън.

– Не! Аз говоря сериозно.

Китсън се наведе над нея. Притисна я силно в своята прегръдка.

– Спомняш ли си какво казваше Франк: светът ще бъде за нас. Той,

може би, имаше право, само че не се отнася за този свят, а за един друг. Да отидем да видим!

Взе я за ръката и станаха заедно.

Погледите им стигнаха до пътя, където полицаи и войници се бяха разгънали във верига, готови да се прикрият. Техните пушки бяха насочени към двата силуета, които се издигаха на върха на каменния пилон.

– Ето! – извика Китсън, чийто глас достигаше слабо до ушите на преследвачите. – Пристигаме!

Той изгледа Джини.

– Готова ли си?

Тя му стисна силно ръката.

– Опитай се да не ме изпускат, Алекс! – замоли тя. – Да! Аз те следвам...

Дебнещите войници видяха как те прекрачват ръба на скалистата платформа и падат към тях, въртейки се, в бездната.

КРАЙ

© 1959 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Иван Петков, превод от английски

James Hadley Chase
The World In My Pocket, 1959

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

Джеймс Х. Чейс. СВЕТАТ Е В МОЯ ДЖОБ
роман

Първо издание
Превод – Иван Петков
Редакция – Николай Станев
Предпечатна обработка – ComSy'54
Художник – Бр. Брайков
Оформление – Л. Братованов
Формат: 32/84/108; печатни коли 12; издателски коли 12,44
ISBN 954-8201-02-х
Издава – Астра-ВЗ, 1992
Печат – ДФ „София Принт“

James Hadley Chase. THE WORLD IN MY POCKET
Dawid Hidman Ltd.
с/о Prava i prevodi, Beograd

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4628>]